

Børn og unge er de mest kriminelle

En kvantitativ undersøgelse af faktorer associeret med recidiv efter deltagelse i en bekymringssamtale

KANDIDATSPECIALE I KRIMINOLOGI

Forfattere

Anja Michelle Medum
Sascha Bjørklund Skoda
Zeynep Melissa Gültekin

Vejleder

Rasmus Munksgaard

Afleveringsdato

07. juni 2022

Antal ord

25.262

Tro- og loveerklæring

Det erklæres herved på tro og love, at vi egenhændigt og selvstændigt har udformet nærværende opgave. Alle citater i teksten er markeret som sådanne. Vi er bekendt med reglerne for eksamenssnyd, herunder også° plagiering og har læst Aalborg Universitets regler på:

<http://www.studerende.aau.dk/Eksamenssnyd+-+hvordan+undg%C3%A5r+du+det%3F/>

Vi er bekendt med, at overtrædelse af reglerne vil blive indberettet for rektoratet og i sidste ende kan ende med bortvisning.

Endelig står vi inde for, at antal ord anført på forsiden stemmer overens med virkeligheden. Vi er indforstået med, at overskridelse af opgavens omfangsgrænse på 33.000 ord medfører at opgaven vil blive afvist, og vi vil have brugt et eksamensforsøg.

Forord

At skrive en specialeafhandling har i særdeleshed tilvejebragt tid til fordybelse i ungdomskriminalitet og recidiv og de deraf afledte udfordringer, som kan være forbundet hertil. Det har åbnet dørene for en masse spændende ny viden, som vi mener har stor relevans i det kriminalitetsforebyggende arbejde med børn og unge.

At færdiggøre denne specialeafhandling kan betragtes som et Tour de France-cykelløb. Processen har både været kendetegnet ved dage med lange flade etaper, hvor skrivningen har kørt derudaf. For enden af den flade etape startede stigningen fortrinsvis mod toppen, som også betegner de dage, hvor produktiviteten faldt, og der blev grublet over diverse problemstillinger. At sætte sig ind i diverse udregninger og beregninger for at opnå resultater er et eksempel på en bjergetape, som både har været spændende og enormt udfordrende, da dette har været en hel ny metode, der skulle tillæres. Men hvor der er vilje, er der vej. Pludselig gik der hul på bylden, og det gik igen ned ad bjerget med vind i ryggen. Der har været enkelte hviledage, hvor det har været muligt at indsamle fornyet energi til en ny etape. Derudover har der også været perioder, hvor hviledage i særdeleshed har været tiltrængt, men hvor det bare var op på cyklen og afsted. Ved vejs ende er der ingen tvivl om, at det fagligt som personligt har været en enorm lærerig, givtig og udfordrende proces, som vi ikke ville være foruden.

Tak til Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi, som har bistået med data til brug for nærværende speciales undersøgelse. Tak for et godt samarbejde, åbenhed og fleksibilitet i forhold til vores ønsker for specialet. Der skal særligt rettes en tak til Kirstine Borch Klukan, Merete Djurhuus samt Anette Brix fra Forebyggelsessekretariatet i Vordingborg Politi, som har været de primære samarbejdspartnere i processen.

Tak til vores vejleder, Rasmus Munksgaard, som gennem hele specialets tilblivelse har været en urokkelig støtte. Med sin enorme viden, tålmodighed og rolige væsen har Rasmus bidraget med kyndig og konstruktiv vejledning og faglig sparring.

Anja Michelle Medum, Sascha Bjørklund Skoda og Zeynep Melissa Gültekin
Aalborg, juni 2022

Abstract

The purpose of this master thesis is to examine which factors are associated with recidivism among young people under the age of 18 after participating in a worry conversation with the Police. The motivation behind this thesis is driven by existing research showing that juvenile delinquency is a serious problem that has a negative effect on the juvenile self, families and the society. In addition to this recidivism is especially prevalent among juveniles, due to the fact that approximately half of juveniles who commits a delinquent act recidivize into further delinquent behavior and thereby continues the negative spiral of juvenile delinquency. The ambition is to provide further knowledge as well as contribute to existing research about recidivism in juvenile delinquency and which factors among the young people to be aware of to successfully prevent recidivism. Furthermore, the project aims to contribute with knowledge for the use of the Police to target and improve the worry conversation better in practice.

The project is based on a cross-sectional design and the results of the survey is based on a sample of 274 young people under the age of 18 who in 2019 participated in a worry conversation at Sydsjællands- and Lolland-Falsters Police Department. The sample is gathered from the Polices case management system POLSAS, which is made possible due to a cooperation with the same Police Department. These findings have been analyzed by the use of a quantitative research method including a logistic regression model. From here we observe that there is an association between recidivism and the older a juvenile becomes committing their first delinquent act. Also respectively being a boy, having participated in a follow up-conversation after the worry conversation and having committed non-personal criminal behavior prior to the worry conversation, are associated with recidivism.

Indholdsfortegnelse

INDLEDNING	7
KAPITEL 1 - PROBLEMFELT	8
1. PROBLEMFELT	9
1.1 UNGDOMSKRIMINALITET	9
1.1.1 Ungdomskriminalitetens udvikling	10
1.2 TILBAGEFALD TIL KRIMINALITET	12
1.3 POLITISK FOKUS	14
1.4 KRIMINALITETSFOREBYGGELSE.....	15
1.4.1 Kriminalitetsforebyggende indsats: bekymringssamtalen	15
1.4.2 Risiko for stemping	17
1.5 PROBLEMSTILLING	19
1.6 PROBLEMFORMULERING.....	20
1.7 AFGRÆNSNING.....	20
KAPITEL 2 - TEORI	21
2. KRIMINOLOGISKE PERSPEKTIVER PÅ RECIDIV	22
2.1 KONTROLTEORETISKE PERSPEKTIVER.....	22
2.1.1 Sociale bånd teori	23
2.1.2 Selvkontrolteori.....	25
2.2 LIVSFORLØBSTEORETISK PERSPEKTIV PÅ RECIDIV	26
2.2.1 Ungdoms-begrænset antisocial adfærd.....	26
2.2.2 Livsløbs-vedvarende antisocial adfærd.....	27
2.3 STEMPLINGSTEORETISK PERSPEKTIV PÅ RECIDIV	29
2.3.1 Selvpfyldende profeti.....	29
2.3.2 Organiseret afvigergruppe	30
2.4 OPSAMLING	31
2.5 TEORIERNES SAMSPIL.....	32
KAPITEL 3 - HYPOTESER	34
3. PRÆSENTATION AF HYPOTESER.....	35
KAPITEL 4 - METODE	37
4. METODE	38
4.1 KVANTITATIV METODE	38
4.2 FORSKNINGSDESIGN	39
4.3 DATAGRUNDLAG	41

4.3.1 Politijournaler	41
4.4 METODISK FREMGANGSMÅDE	42
4.4.1 Indholdsanalyse.....	42
4.4.2 Dataudvælgelse	44
4.5 BEARBEJDNING AF EMPIRI.....	46
4.5.1 Præsentation af variable	46
4.5.2 Kodning og operationalisering af variable	48
4.6 MULTIKOLLEARITET	51
4.7 KVALITETSSIKRING.....	52
4.7.1 Validitet	52
4.7.1.1 Intern validitet	54
4.7.1.2 Ekstern validitet	55
4.7.2 Reliabilitet.....	55
4.8 ANALYSESTRATEGI.....	57
4.8.1 Logistisk regression	57
KAPITEL 5 - ANALYSE	60
5. ANALYSE	61
5.1 DESKRIPTIVT OVERBLIK OVER RECIDIV	61
5.2 RESULTATAFSNIT: HVILKE FAKTORER ER ASSOCIERET MED RECIDIV EFTER DELTAGELSE I BEKYMRINGSSAMTALE?.....	63
5.2.1 Logistisk regression	63
5.2.2 Er der en negativ sammenhæng mellem alder og recidiv efter deltagelse i en bekymringssamtale?..	64
5.2.3 Er drenge i øget risiko for recidiv sammenlignet med piger efter deltagelse i en bekymringssamtale?	65
5.2.4 Er der større sandsynlighed for recidiv blandt børn og unge, som ikke har været til en opfølgningssamtale samtale, sammenlignet med børn og unge, som har været til en opfølgningssamtale?65	65
5.2.5 Er der større sandsynlighed for recidiv, jo mere alvorlig bekymringsårsagen er?.....	66
5.2.6 Psykiske udfordringer og samlevende forældre	67
5.2.7 Sammenfatning af resultater	68
KAPITEL 6 - DISKUSSION.....	69
6. DISKUSSION	70
6.1 BEKYMRINGSSAMTALEN IVÆRKSÆTTES FOR SENT	70
6.2 PIGER ER UNDERLAGT MERE KONTROL END DRENGE	72
6.3 NEGATIVE EFFEKTER VED OPFØLGNINGSSAMTALEN.....	73
6.4 FRYGTEN FOR STRAF OG PÅGRIBELSE	76
KAPITEL 7 - KONKLUSION	78
7. KONKLUSION.....	79

KAPITEL 8 - PERSPEKTIVERING	82
8. PERSPEKTIVERING OG FREMTIDIG FORSKNING	83
KAPITEL 9 - LITTERATURLISTE	85
9. LITTERATURLISTE	86

Indledning

Ungdomskriminalitet kan have vidtrækkende og alvorlige konsekvenser i såvel et samfundsmæssigt som et menneskeligt perspektiv (Regeringen, 2018, s. 1; Alltucker, Bullis, Close & Yovanoff, 2006, s. 480). Til trods for et dansk og internationalt fald i kriminalitet begået af børn og unge siden 2006, udgør ungdomskriminalitet en stor del af det samlede kriminalitetsbillede i Danmark (Fuglsang & Hansen, 2021, s. 11; Balvig, 2015, s. 8-9; Pedersen & Jørgensen, 2017, s. 4; Danmarks Statistik, 2021, s. 8, 31). I forlængelse heraf peger eksisterende forskning tillige på, at der er en særlig sammenhæng mellem ungdomskriminalitet og øget risiko for recidiv, idet tidlig debutalder af kriminel adfærd hænger sammen med større risiko for recidiv (Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 143; Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 368, 385). Dette afspejles ligeledes i de aktuelle statistikker over recidiv, hvor de fleste tilfælde af recidiv kan tilskrives den unge målgruppe, og i en længere årrække har der været en kontinuerlig tendens til, at knap halvdelen af alle børn og unge som førstegangskriminelle efterfølgende recidiverer (Fuglsang & Hansen, 2021, s. 32; Danmarks Statistik, 2021, s. 62). Ungdomskriminalitet og tilbagefald til kriminalitet er således et udbredt fænomen med mange negative følgevirkninger behæftet, som fordrer tidlige forebyggende tiltag (Alltucker et al., 2006, s. 480; May, Osmond & Billick, 2014, s. 299-300). Tidlige kriminalitetsforebyggende indsatser er meget omdiskuterede i forskningslitteraturen, da der stilles spørgsmålstejn til den egentlige formåen, som disse indsatser har mod kriminalitetstruede børn og unge i relation til at forebygge recidiv (Welsh & Farrington, 2007, s. 1; Gatti, 1998, s. 115). Det er i forlængelse heraf specialet tager udgangspunkt i en tidlig kriminalpræventiv indsats målrettet børn og unge, der har begået kriminalitet eller har udvist en adfærd, der kan være forbundet med en øget kriminalitetsrisiko: bekymringssamtalen (Rigspolitiet, 2021, s. 3).

Det er med afsæt i ovenstående, at nærværende speciale søger at belyse de faktorer, der kan være associeret med recidiv efter deltagelse i en bekymringssamtale. Nærværende speciale søger ikke at måle den kriminalpræventive effekt af bekymringssamtalerne, men snarere at bidrage med et forbedret vidensgrundlag i relation til recidiv, således bekymringssamtalerne kan målrettes og opkvalificeres yderligere med henblik på at mindske risikoen for recidiv. Specialet er udarbejdet i et samarbejde med Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi, som har bistået med data, hvormed dette udgør specialets datagrundlag.

KAPITEL 1 - PROBLEMFELT

1. Problemfelt

Specialets første kapitel indledes med at redegøre for problemfeltet, som er udarbejdet med henblik på at skabe et overblik over den litterære mængde, der relaterer sig til undersøgelsens genstandsfelt. I relation hertil vil der blive taget udgangspunkt i eksisterende forskning, der har til formål at give en evident og nuanceret viden om det genstandsfelt, som undersøgelsen tager udgangspunkt i. I forlængelse heraf præsenteres specialets omdrejningspunkt, som er problemformuleringen. Afslutningsvist redegøres der for, hvorledes besvarelsen afgrænses ud fra det, der findes essentielt for problemstillingen.

1.1 Ungdomskriminalitet

I Danmark har der længe været et politisk fokus på ungdomskriminalitet, da kriminalitet, der begås i ungdomsårene, kan have vidtrækkende og alvorlige konsekvenser, som kan resultere i mere omfattende og alvorlig kriminalitet i individets voksenliv (Regeringen, 2018, s. 1). I et samfundsmæssigt såvel som menneskeligt perspektiv, er der store konsekvenser forbundet med kriminalitet. Ved hver enkelte kriminelle handling er der omkostninger til Kriminalforsorgen, politiet, domstolene, forsikringsudgifter, mm., hvilket udgør en stor økonomisk omkostning for samfundet (Tranæs, 2008, s. 17-18; Rockwoolfonden, 2006, s. 4). Når kriminelle børn og unge sammenlignes med ikke-kriminelle børn og unge, kan der desuden identificeres væsentlige økonomiske forskelle i relation til omkostninger i et fremtidsperspektiv. Personer, som i en ung alder begår kriminalitet, er på sigt mindre repræsenteret på arbejdsmarkedet og har deraf lavere lønindkomst og betaling af indkomstskat, større tilbøjelighed til at modtage kontanthjælp, førtidspension eller sygedagpenge, har flere besøg hos lægen og flere indlæggelsesdage på hospitalet sammenlignet med personer, som ikke har begået kriminalitet i en ung alder (Jacobsen, 2013, s. 4, 9-21). Der er ligeledes en sammenhæng mellem, at jo mere kriminelt belastet børn og unge er, desto større belastning udgør de for de offentlige kasser (Jacobsen, 2013, s. 4, 9-21). Derudover har kriminalitet menneskelige konsekvenser, da det skaber utryghed og ødelæggelse, som er medvirkende til at reducere velfærden i samfundet (Tranæs, 2008, s. 17-18; Rockwoolfonden, 2006, s. 4). Endnu en omkostning, der er værd at have for øje, skal findes i recidivstatistikkerne. Når en person falder tilbage til ny kriminalitet, begynder hele cirklen af de nævnte omkostninger forfra. Det er derfor givet, at der er væsentlige udgifter forbundet med recidiv, og dette skal tilmed ses i lyset af, at det inden for ungdomskriminalitet er knap halvdelen, som recidiverer (Fuglsang & Hansen, 2021, s. 32). Der

er dermed ikke blot en moralsk, men også en økonomisk samfundsinteresse i at reducere ungdomskriminalitet samt risikoen for recidiv.

1.1.1 Ungdomskriminalitetens udvikling

Ungdomskriminalitet har i en årrække været faldende (Fuglsang & Hansen, 2021, s. 11; Balvig, 2015, s. 8-9; Pedersen & Jørgensen, 2017, s. 4). Fra 2006-2016 blev antallet af straffelovsovertrædelser for 10-17-årige mere end halveret med 25.123 sigtelser/mistanker¹ i 2006 til 11.643 i 2016 (Fuglsang & Hansen, 2021, s. 11). Efter 2016 ses der en lille stigning i antallet af straffelovsovertrædelser for de 10-17-årige, og de seneste tal fra 2020 viser 14.002 sigtelser/mistanker (Fuglsang & Hansen, 2021, s. 11). Der er således fortsat tale om et markant fald siden 2006, omend der har været en stigning siden 2016. Særligt i 2018 ses der en markant stigning i antallet af sigtelser/mistanker mod 10-17-årige med en stigning fra 2016-2018 på 31 % herunder særligt markant fra 2017-2018, mens der fra 2018-2019 ses en reduktion på 18 % (Kvsgaard, 2020, s. 10-11). Denne markante stigning i 2018 skal forstås i sammenhæng med Umbrella-sagen, hvor et stort antal af børn og unge under 18 år blev sigtet for at dele seksuelt krænkende materiale, hvilket påvirkede antallet af sigtelser/mistanker af børn og unge markant dette år (Kvsgaard, 2020, s. 10-11).

At ungdomskriminalitet har været faldende i flere år, er ikke blot et dansk fænomen, men ses ligeledes i flere andre lande, herunder Norge, Sverige, Færøerne og Grønland. Særligt den norske kriminalitetsstatistik er sammenlignelig med den danske, da der ligeledes er observeret et markant fald efterfulgt af en senere stigning i ungdomskriminaliteten i nogenlunde samme tidsperiode (Kvsgaard, 2020, s. 27). Ligeledes i lande uden for Norden er der fra 2001-2015 observeret et fald i ungdomskriminaliteten, herunder bl.a. i England, Tyskland, Canada og New Zealand med et fald på mellem 40-60 % (Kvsgaard, 2020, s. 27). I USA er der siden 1990'erne observeret et fald i ungdomskriminaliteten, særligt efter 2008, og det tyder på, at dette er en blivende udviklingstendens (Kvsgaard, 2020, s. 27-28). En faldende ungdomskriminalitet er således ikke blot et dansk, men ligeledes et internationalt fænomen.

¹ Børn under den kriminelle lavalder kan ikke sigtes i en straffesag, hvorfor begrebet "mistænkt" henviser til denne aldersgruppe og "sigtet" henviser til unge over den kriminelle lavalder (Fuglsang & Hansen, 2021).

Børn og unge, som begår kriminalitet, udgør blot en lille andel af hele befolkningens børn og unge. I 2020 var andelen af 10-17-årige mistænkt/sigtet for en straffelovsovertrædelse på 1,2 %, hvilket indikerer, at sigtelser/mistanker mod børn og unge er sjældent forekommende, når hele befolkningens børn og unge tages i betragtning (Fuglsang & Hansen, 2021, s. 16-17). Til trods for dette, samt at ungdomskriminalitet generelt er faldet markant i en årrække, så kan en stor andel af kriminaliteten i det danske samfund tilskrives børn og unge. Ifølge Danmarks Statistik anses børn og unge som værende de mest kriminelle i 2020, da hyppigheden for en fældende afgørelse er størst for de yngre aldersgrupper og højest for aldersgruppen 15-19 år med 1.397 pr. 100.000 personer i aldersgruppen og lavest for de ældste fra 50 år og derefter med 219 pr. 100.000 personer. Dette skal tilmed ses i lyset af, at hyppigheden for de 15-19-årige siden 2010 er faldet med 43 % (Danmarks Statistik, 2021, s. 8, 31). Når alle aldersgrupper tages i betragtning, ses der tillige i 2020 en kraftig stigning i andelen af straffelovsovertrædelser fra 10-årsalderen og frem til 18-årsalderen, hvorefter andelen gradvist aftager, jo ældre individet er (Fuglsang & Hansen, 2021, s. 22). Andelen er højest for personer i alderen fra ca. 15-28 år med et toppunkt for de 17-19-årige (Fuglsang & Hansen, 2021, s. 22-23). Dette understøttes ligeledes af Socialstyrelsen, som foreskriver, at kriminalitet i den vestlige verden kan ansues som værende et ungdomsfænomen, hvilket kommer til udtryk i børn og unges repræsentation i det strafferetlige system, hvor 15-24-årige er repræsenteret tre gange hyppigere end den øvrige befolkning som helhed (Socialstyrelsen, 2012, s. 8). Ungdomskriminalitetens udvikling viser altså, at der i flere år er sket et markant fald i antallet af børn og unge, som begår kriminalitet, både i dansk og international kontekst. Til trods herfor udgør børn og unge en stor del af det samlede kriminalitetsbillede i Danmark.

Kyvsgaard peger på en ændring i ungdomskulturen som en mulig forklaring på faldet i ungdomskriminalitet siden 2006 (Kyvsgaard, 2020, s. 30). Der er sket en ændring i børn og unges fritidsvaner, hvor de fysiske møder i det offentlige rum er udskiftet med online kontakt (Kyvsgaard, 2020, s. 30-31; Pedersen & Jørgensen, 2017, s. 4; Balvig, 2015, s. 16-17). Balvig fremhæver, at ungdomskriminalitet historisk set har været associeret med aktiviteter i det offentlige rum (Balvig, 2015, s. 16). Dette understøtter Kyvsgaard, som forklarer, hvordan kriminalitetsrisikoen er særligt stor, hvis børn og unge, med tilbøjelighed til at begå kriminalitet, interagerer med kriminogene omgivelser i en kriminogen setting. Kriminogene settings skal forstås som steder med ringe sammenhængskraft, hvor børn og unge befinder sig uden voksenkontrol og er engagerede i ustrukturerede aktiviteter (Kyvsgaard, s. 2020, s. 30). I forbindelse med børn og unges ændrede adfærd befinder de sig således i langt mindre grad i de

kriminogene settings, hvor risikoen for kriminalitet er stor, hvilket dermed kan være forbundet med den faldende ungdomskriminalitet (Kyvsgaard, 2020, s. 30-31). En ændret alkoholadfærd hos børn og unge fremhæves ligeledes som en mulig forklaring på den faldende ungdomskriminalitet, da der parallelt hermed er sket et fald i børn og unges alkoholforbrug (Kyvsgaard, 2020, s. 30; Pedersen & Jørgensen, 2017, s. 4; Balvig, 2015, s. 18). Kyvsgaard påpeger ligeledes et fald i andelen af børn og unge, som har prøvet hash, som en medvirkende forklaring (Kyvsgaard, 2020, s. 30). Balvig påpeger endvidere, at mulighederne for at kunne begå kriminalitet er blevet færre, sværere og mere risikofyldte, særligt hvad angår ungdomskriminalitet (Balvig, 2015, s. 14). I forlængelse heraf fremhæver Balvig, som understøttes af Pedersen og Jørgensen, en øget teknisk og elektronisk kontrol i samfundet, som gør mulighederne for kriminalitet mere risikofyldte (Balvig, 2015, s. 15; Pedersen & Jørgensen, 2017, s. 4). Både Balvig samt Pedersen og Jørgensen peger desuden på en øget selvkontrol og fremtidsdisciplinering i relation til skole, uddannelse og fremtiden hos børn og unge som en mulig forklaring på den faldende ungdomskriminalitet, da der er stærk sammenhæng mellem kriminalitet, og hvor langsigtet ens livsorientering er (Balvig, 2015, s. 19; Pedersen & Jørgensen, 2017, s. 4). Balvig peger ligeledes på, at jo flere penge børn har til rådighed, desto mindre kriminelle er de. Derfor kan en øget købedygtighed hos børn og unge, som er set både i dansk og international kontekst, anses som en mulig forklaring på den faldende ungdomskriminalitet, som er set i flere forskellige lande (Balvig, 2015, s. 19). Det kan således med afsæt i den foreliggende forskningslitteratur konstateres, at der er sket en ændring i ungdomskulturen, hvilket blandt forskellige forskere er en mulig forklaring på faldet i ungdomskriminalitet siden 2006.

1.2 Tilbagefald til kriminalitet

De fleste tilfælde af recidiv kunne i 2020 tilskrives de 15-19-årige, hvorefter der sker et gradvist fald i antallet af recidivtilfælde, jo ældre individet er (Danmarks Statistik, 2021, s. 62). Fra 2011-2017 var andelen af 10-17-årige, der har begået en ny straffelovsovertrædelse inden for en periode på 2 år fra det første forhold, ret stabilt på mellem 41-44 % over årene (Fuglsang & Hansen, 2021, s. 32). Der synes altså at være en kontinuerlig tendens til, at knap halvdelen af børn og unge begår ny kriminalitet, og sammenlignet med de ældre aldersgrupper begår børn og unge oftere ny kriminalitet end ældre.

Der er i eksisterende forskning identificeret en lang række risikofaktorer, som kan være associeret med øget risiko for recidiv blandt børn og unge. Risikofaktorer dækker over

prospektive markører, som kan forudsige senere kriminel adfærd (Christoffersen, Olsen, Vammen, Nielsen, Lausten & Brauner, 2011, s. 28). Hvorvidt børn og unge recidiverer, afhænger af forskellige faktorer, såsom individuelle-, familiemæssige-, miljømæssige og strukturelle faktorer (Moffitt, 1993, s. 684, 695; Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 385). Indledningsvist udgør alder den største risikofaktor. Dette betyder, at jo yngre individet er, når den første kriminelle handling begås, desto større er risikoen for recidiv. Dette gør sig ligeledes gældende i forbindelse med børn og unges kontakt med retssystemet, hvormed der er større risiko for recidiv, jo yngre individet er på det pågældende tidspunkt (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 368, 385; Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 143). I relation til demografiske faktorer udgør det mandlige køn, medlemskab af en minoritetsrace samt lav socioøkonomisk baggrund ligeledes særlige risikofaktorer (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 380). Jo mere alvorlig kriminalitet, børn og unge har begået, desto større er risikoen for recidiv ligeledes (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 380). Dette afspejles ligeledes i nyere undersøgelser, der har påvist, at der er sket en stigning i antallet af tilfælde, hvor børn og unge dømmes for mere alvorlig kriminalitet, såsom røveri og vold. Således omtales børn og unge som værende mere 'hårdkogte' kriminelle (Justitsministeriet, 2009, s. 25). Når familiære og sociale faktorer inddrages, ses der ligeledes en sammenhæng mellem kriminalitet og familiekonstellation, idet børn og unge, der er opvokset med begge biologiske forældre, er mindre tilbøjelige til at begå kriminalitet, modsat børn og unge for hvem dette ikke er tilfældet (Jørgensen, Kyvsgaard, Pedersen & Pedersen, 2012, s. 19). Eksisterende forskning viser ligeledes, at børn og unge, der opvokset med en enlig forælder, er i øget risiko for recidiv (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 380). Desuden er der øget risiko for recidiv i de tilfælde, hvor børn og unge ikke bruger sin fritid fornuftigt og effektivt samt omgås med jævnaldrende kriminelle. Børn og unge, som har været udsat for fysisk eller seksuelt misbrug i barndommen, er ligeledes identificeret som risikofaktorer der øger risikoen for recidiv (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 380). Børn og unge, som gennem skolegangen har modtaget specialundervisning samt har en historie med adfærdsmæssige problemer, er tillige i øget risiko for recidiv (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 380, 384). Endelig findes en sammenhæng mellem børn og unge med stofmisbrug og recidiv (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 384).

For effektivt at forebygge at børn og unge falder tilbage til kriminalitet advokerer Cottle, Lee og Heilbrun for, at de nævnte risikofaktorer må inddrages i forebyggelsen heraf (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 368). Ved at reducere de faktorer, som er medvirkende til at gøre børn og unge særligt sårbare og forstærke beskyttelsesfaktorer, er det muligt at minimere risikoen for,

at børn og unge udvikler en kriminel løbebane (Bjørge, 2016, s. 11). Beskyttelsesfaktorer kan karakteriseres som faktorer, der modificerer, forbedrer eller forandrer barnets reaktion på en risiko (Christoffersen et al., 2011, s. 29). Med andre ord kan beskyttelsesfaktorer fungere som en form for buffer, der beskytter eller udligner den risiko, som en bestemt gruppe af individer ellers ville have været udsat for. Beskyttelsesfaktorerne kan således være medvirkende til at reducere risikoen for senere kriminalitet (Christoffersen et al., 2011, s. 29).

1.3 Politisk fokus

Ungdomskriminalitet og de deraf følgende negative virkninger på børn og unge, familier og samfund er som tidligere nævnt et alvorligt problem. Ungdomskriminalitet påvirker individet såvel som familien, nabolaget og samfundet som helhed - alt sammen med betydelige omkostninger. At identificere og gribe ind over for børn og unge, som er i risiko for at udvikle en kriminel løbebane, er derfor et vigtigt mål for samfundet (Alltucker et al., 2006, s. 480). Tilbage i 2007 besluttede den daværende regering at øge opmærksomheden på ungdomskriminalitet, hvormed Justitsministeriet nedsatte en kommission, som fik til opgave at gennemgå de daværende indsatser mod ungdomskriminalitet, samt hvordan disse kunne styrkes gennem et effektivt præventivt arbejde. Med den endelige kommissionsrapports udgivelse i 2009 blev en lang række initiativer og anbefalinger til effektive forebyggende indsatser over for kriminelle børn og unge præsenteret (Justitsministeriet, 2009, s. 3-4). Sidenhen har der fortsat været en opprioritering af det kriminalpræventive arbejde gennem øget fokus på forebyggelse og konsekvens (Regeringen, 2015, s. 6). At forhindre og forebygge at børn og unge ender i en kriminel løbebane er en velfærdsstatslig opgave, hvormed fokus skal være centreret omkring, at børn og unge skal have et liv med uddannelse, arbejde og familie frem for kriminalitet. De børn og unge, der træder ved siden af og begår kriminalitet, skal ansvarliggøres og mærke, at deres handlinger har konsekvenser (Regeringen, 2015, s. 6). Som beskrevet indledningsvist har der været et markant fald i udviklingen af ungdomskriminalitet, og ifølge regeringen er der behov for at skubbe på udviklingen, således succesen fastholdes. Hertil er der behov for et skærpet fokus på de kriminalpræventive redskaber, der virker, således den nedadgående udvikling fastholdes (Regeringen, 2015, s. 7). Det er altafgørende, at samfundet sætter tidligt ind gennem en målrettet og tidlig indsats, da dette kan forhindre, at børn og unge udvikler en kriminel løbebane, som kan resultere i involvering i organiseret kriminalitet, afstandtagen fra samfundet og udførelse af mere brutale og afstumpede forbrydelser (Regeringen, 2015, s. 8). Således kan det udledes, at tidlig indsats for børn og unge

med høj risiko for kriminalitet kan vise sig at være nøglen. Ved at fokusere på proaktive indsatser mod børn og unge med specifikke risikofaktorer for ungdomskriminalitet, herunder antisocial adfærd, ville samfundet ligeledes blive skånet for den økonomiske byrde, som ungdomskriminalitet afføder, i form af fængsel, skader til offer og recidiv (May, Osmond & Billick, 2014, s. 299-300).

1.4 Kriminalitetsforebyggelse

Der er bred konsensus om, at kriminalitetsforebyggelsens grundlæggende formål, som er reduktion af faktisk kriminalitetsadfærd blandt børn og unge, blandt andet skal indfries gennem et styrket opsøgende arbejde med tidlige bekymringssignaler, dvs. *før* en faktisk kriminalitetsadfærd er indtruffet (Greve & Andersen, 2013, s. 6). Dette kræver imidlertid opsporing af - og viden om -, hvilke faktorer, der skaber risiko for fremtidig kriminalitet. Herved muliggøres identifikation af konkrete risikogrupper, hvorefter der kan foretages person-, familie-, gruppe- og/eller kontekstorienterede interventioner. Welsh og Farrington hævder blandt andet, at tidlige interventioner møntet på udsatte børn og unge kan gøre en betydelig forskel, da en tidlig kriminalitetsforebyggende indsats i konkrete sammenhænge har vist sig at nedsætte risikoen for, at disse børn og unge påbegynder et liv i den kriminelle løbebane (Welsh & Farrington, 2007, s. 1). Ved identifikation og udvælgelse af strukturelle risikogrupper, eksempelvis ud fra risikofaktorer som familiens socioøkonomiske status, er det muligt at forebygge kriminalitet ved at udvikle redskaber, der fjerner eller nedsætter netop disse risici (Welsh & Farrington, 2007, s. 1; Christoffersen et al., 2011, s. 10).

1.4.1 Kriminalitetsforebyggende indsats: bekymringssamtalen

Dansk Politi er en central bidragsyder i sigtet mod øget kriminalitetsforebyggelse. En af de anvendte kriminalitetsforebyggende indsatser, som politiet anvender, er bekymringssamtalen. Denne er oprindeligt et kriminalitetsforebyggende redskab, der er udviklet i Norge i 1990'erne. I 2003 blev det introduceret i Danmark som et pilotprojekt i Kolding Politikreds og har sidenhen spredt sig til alle landets politikredse som en del af det kriminalitetsforebyggende arbejde (Pedersen, 2013, s. 9). Det er politiet, der har det primære ansvar for afholdelse af bekymringssamtaler, hvilket skal ses som led i, at der internationalt gennem de sidste 10-20 år er sket et paradigmeskifte i relation til politiets arbejde. I takt med samfundsmæssige ændringer og nye kriminalitetsudfordringer er der opstået et fornyet behov for udvikling i relation til politiet som organisation og den politifaglige praksis (Hestehave, 2013, s. 15). I løbet af de

seneste årtier har forskere i stigende grad kritiseret, hvad der bliver betragtet som standardmodellen for politipraksis. Rutinemæssig/forebyggende patruljering og generelt anvendte intensive håndhævelses- og anholdelsespolitikker er alle eksempler herpå (Weisburd & Eck, 2004, s. 44). Standardmodellen søger at give et generaliseret niveau af polititjeneste, hvilket vil sige, at fokus har centreret sig om midlerne til politiarbejde eller de ressourcer, politiet sætter i gang, end på effektiviteten af politiarbejde til at reducere kriminalitet, uorden eller frygt. Således kritiseres denne standardmodel for dens afhængighed af politiets traditionelle retshåndhævende beføjelser til at forebygge kriminalitet (Weisburd & Eck, 2004, s. 44-45). Forskning har dokumenteret, at disse konventionelle metoder for politiarbejde ikke er særlig effektive i relation til at forebygge og bekæmpe kriminalitet (Hestehave, 2013, s. 18). På baggrund heraf har problemorienteret politiarbejde været omdrejningspunktet for ny politipraksis. Problemorienteret politiarbejde, som navnet antyder, opfordrer politiet til at fokusere på specifikke problemer og tilpasse deres strategier til de identificerede problemer. Den afviger således fra standardmodellens generaliserede one-size-fits-all tilgang og opfordrer til skræddersyet og fokuseret politipraksis. Men ved at definere disse praksisser kræver problemorienteret politiarbejde også, at politiet ser ud over deres traditionelle retshåndhævende beføjelser og trækker på en lang række andre mulige metoder til at løse de problemer, de definerer (Weisburd & Eck, 2004, s. 46). Bekymringssamtalen kan ansues som et redskab, der anvendes inden for dette nye paradigme, da det er en problemorienteret indsats. Dette vil blive uddybet nedenfor.

Bekymringssamtaler er hovedsageligt beregnet til at indkalde børn og unge under 18 år sammen med minimum en forælder eller værge foranlediget af bekymrende adfærd. Bekymringssamtalen er tiltænkt som et struktureret værktøj, der inkluderer bestemte spørgsmål og problemområder, således individets livssituation, ressourcer og risici klarlægges (Rigspolitiet, 2021, s. 2). Bekymringssamtalen er dog primært anvendelig i mindre alvorlige tilfælde, hvor det vurderes, at den unge og forældre vil tage ansvar for, at adfærden ændrer sig. Hvis det vurderes, at der ikke er mulighed herfor, skal der sættes ind med mere indgribende tiltag (Rigspolitiet, 2021, s. 2).

Der findes i dag ingen sikker viden om effekten af bekymringssamtaler, eller omkring hvordan de skal gennemføres for at have størst mulig succes (Rigspolitiet, 2021, s. 2). Dette konkluderer Justitsministeriets Forskningskontor, som i 2013 har udarbejdet en kortlægning af politiets brug af bekymringssamtaler og -breve samt en evaluering af, hvorvidt bekymringssamtalerne har en

kriminalpræventiv effekt. Undersøgelsen konkluderede, at det var svært at etablere en tilstrækkelig egnet kontrolgruppe, hvilket har bevirket, at resultaterne er begrænsede og usikre (Pedersen, 2013, s. 2). På trods heraf er det fortsat et anvendt redskab i politiets forebyggende arbejde med børn og unge, og der har været et øget fokus på standardisering i anvendelsen og registreringer af bekymringssamtaler med henblik på at opkvalificere indsatsen og sikre en højere grad af ensartethed. Hertil er der blevet udarbejdet klare retningslinjer for, hvordan en bekymringssamtale skal forberedes, gennemføres og registreres (Rigspolitiet, 2021, s. 4-10). Desuden fremgår det ligeledes, hvilken målgruppe værktøjet er tiltænkt samt en definition af, hvornår der er tegn på bekymring (Rigspolitiet, 2021, s. 3). Til trods for udarbejdelsen af klare retningslinjer for bekymringssamtalen er der i praksis stor variation i omfanget af bekymringssamtaler. Variationen beror blandt andet på, at i nogle politikredse anses det som en politimæssig opgave at varetage og afholde en bekymringssamtale, mens det i andre kredse anses som en opgave for de sociale myndigheder (Pedersen, 2013, s. 2; Rigspolitiet, 2021, s. 3). Som følge heraf er der i praksis ingen faste procedurer eller retningslinjer for ansvars- og rollefordelingen, hvilket ligeledes gælder for opfølgende samtaler (Pedersen, 2013, s. 11).

1.4.2 Risiko for stemping

Det er værd at bemærke, at tidlig kriminalitetsforebyggelse ikke entydigt accepteres som værende effektivt. Gatti beskriver blandt andet, at der kan være stor risiko for, at de forebyggende indsatser kan afføde nogle utilsigtede og uønsket bivirkninger. Gatti finder, at det er forbundet med udfordringer at identificere kriminalitetstruede børn og unge, hvormed interventioner mod børn og unge vil nødvendiggøre en vis forsigtighed (Gatti, 1998, s. 114-115). Dette skyldes blandt andet, at tidlig identifikation af potentielt fremtidige kriminelle og enhver indgriben, der specifikt sigter mod at afværge udviklingen af kriminel adfærd, kan have en stigmatiserende effekt, der kan være medvirkende til at bane vejen for kriminalitet (Gatti, 1998, s. 114-115). Ifølge stempingsteoretikere kan tidligt forebyggende indsatser udløse en lang række budskaber, som påvirker individets personlige identitet, dets opfattelse af sig selv og et lavt selvværd. Desuden kan stigmaet hindre social tilpasning, skabe fjendtligheds- og angstfølelser over for retslige aktører og give anledning til social marginalisering (Gatti, 1998, s. 115). Risikoen for stigmatisering er i særdeleshed tæt forbundet med målrettede forebyggende indsatser, der søger at forhindre en gentagelse af afvigende og kriminel adfærd. Definitioner som 'pre-kriminel', 'potentiel kriminel' og 'subjekt med risiko for kriminalitet' er eksempler på etiketter, som kan være ekstremt skadelige for den sociale udvikling for børn og unge, da disse børn og unge i den tidlige alder er særligt sårbare (Gatti, 1998, s. 116). Nyere

forskning påviser ligeledes, at der kan ske en stigmatisering som følge af retssystemets indgriben (Jørgensen et al., 2015, s. 98). Det vil sige, at det ikke udelukkende er stemplingen i sig selv, der anskues som årsag til øget afvigende adfærd, men også det, at stemplingen potentielt kan afføde andre effekter, som kan påvirke risikoen for kriminalitet. Et eksempel herpå er, at stemplingen kan bevirke, at det kan være vanskeligere at få et arbejde, og/eller at den stemplede trækker sig fra sin normale og vante omgangskreds og søger mod kriminelle subkulturer, hvori afvigelse i højere grad er accepteret. Disse forhold kan med andre ord have en betydning for fortsat kriminalitet, hvormed stemplingen kan anses som en mediator for recidiv (Jørgensen et al., 2015, s. 98). En tidligere undersøgelse, som undersøger langtidseffekten af stempling blandt 400 engelske drenge, finder, at unge i alderen 18-21 år, der er blevet mødt med en strafferetlig sanktion, efterfølgende begår mere kriminalitet modsat unge i samme aldersgruppe, der har begået lige så meget kriminalitet, men ikke er blevet pågrebet og straffet for det (Jørgensen et al., 2015, s. 98). Det kan således synes paradoksalt, at forebyggende indsatser, der søger at forhindre udviklingen af kriminel adfærd, kan være medvirkende til at lette udviklingen for netop den adfærd, disse forebyggende indsatser søger at bremse. Tidlig kriminalitetsforebyggelse kan med andre ord forberede en ungdom med kriminalitet, idet en sådan forudsigtelse kan blive en selvopfyldende profeti (Gatti, 1998, s. 116).

Med udgangspunkt i ovenstående kan det altså udledes, at tidlige kriminalitetsforebyggende indsatser skal tilrettelægges omhyggeligt med henblik på at undgå en række utilsigtede virkninger (Greve & Andersen, 2013, s. 10). I forlængelse heraf påpeger Greve og Andersen, at tidlig kriminalitetsforebyggelse ikke kan betragtes som et tilstrækkeligt redskab. Således skal der ligeledes gøres brug af andre typer af indsatser i forskellige arenaer i løbet af barnets opvækst og senere i udviklingen af en problemskabende adfærd, såfremt den grundlæggende målsætning om at opnå en markant reduktion i omfanget af børne- og ungdomskriminalitet skal opfyldes (Greve & Andersen, 2013, s. 10).

1.5 Problemstilling

På trods af at ungdomskriminaliteten siden 2006 er faldet markant, så kan en stor andel af det samlede kriminalitetsbillede i Danmark tilskrives børn og unge, og der har tillige siden 2016 været en generel stigning igen i antallet af børn og unge, som begår kriminalitet (jf. afsnit 1.1.1). Ungdomskriminalitet har betydelige omkostninger på flere niveauer, da det påvirker individet såvel som deres familie, nabolag og samfundet som helhed. Hvad der tilmed forværrer dette er, at kriminelle børn og unge kan tilskrives den største del af recidivtilfælde, og lige knap halvdelen af børn og unge, som begår kriminalitet, falder tilbage hertil (jf. afsnit 1.2). Således kan vejen til en langvarig kriminel løbebane blive lagt, og problemstillingen omkring ungdomskriminalitet er derfor mangesidet og som følge af mange recidivtilfælde et gentagende alvorligt problem, der kører i ring og forværres yderligere. Det er derfor helt essentielt at identificere og gribe ind over for børn og unge, som er i risiko for at udvikle en kriminel løbebane. En stor del af dette arbejde ligger i tidlige kriminalitetsforebyggende indsatser over for kriminalitetstruede børn og unge. Som det i afsnit 1.4 og 1.4.2 er beskrevet, så er forskningen inden for dette område tvetydigt. På den ene side kan tidlige indsatser rettet mod et udsat barn nedsætte risikoen for, at disse børn netop påbegynder en kriminel løbebane. På den anden side kan der tillige være en risiko for stigmatisering forbundet med disse forebyggende indsatser, som modsatrettet baner vejen for en kriminel løbebane. Denne risiko er særligt forbundet til de indsatser, som søger at forhindre en gentagelse af afvigende og kriminel adfærd. Dette stiller derfor spørgsmålstejn ved den egentlige formåen, som tidlige indsatser mod kriminalitetstruede børn og unge har, særligt i relation til at forebygge gentagelse af kriminalitet, som inden for ungdomskriminaliteten netop er en stor udfordring. Bekymringssamtalen er et eksempel på en sådan tidlig forebyggende indsats rettet mod ungdomskriminalitet. Som det i afsnit 1.4.1 fremgår, hersker der en manglende rammesætning og konkrete retningslinjer vedrørende brugen af bekymringssamtaler i praksis. Dette har medført, at der er en mangel på rolle- og ansvarsfordelingen i arbejdet med samtalerne mellem politiet og de sociale myndigheder samt uensartethed omkring, hvordan og hvornår samtalerne afvikles, og hvorvidt der skal følges op på den unge senere.

Således har nærværende speciale til formål at undersøge mulige faktorer, der kan være associeret til, at børn og unge falder tilbage til kriminalitet efter de har deltaget i en bekymringssamtale ved politiet. I relation hertil er det vigtigt at understrege, at nærværende speciale ikke søger at måle den kriminalpræventive effekt af bekymringssamtalerne, men

snarere at bidrage med et vidensgrundlag i relation til recidiv, således bekymringssamtalerne kan opkvalificeres og målrettes yderligere.

1.6 Problemformulering

Med afsæt i ovenstående problemstilling udarbejdes nærværende speciale ud fra følgende problemformulering:

Hvilke faktorer er associeret med recidiv efter deltagelse i en bekymringssamtale?

1.7 Afgrænsning

Der findes mange definitioner af recidiv i statistiske redegørelser og i forskningsøjemed. Først og fremmest kan recidiv defineres som tilbagefald til kriminalitet i det hele taget, og recidiv kan ligeledes tage udgangspunkt i recidivkriminalitetens art. Endelig udgør tid ligeledes en væsentlig faktor i definitionen af recidiv, hvormed recidivperioden tages i betragtning. Det vil sige den tid, der går fra, at eksempelvis en indsat løslades, til ny kriminalitet begås (Graunbøl, Kielstrup, Muiluvuori, Tyni, Baldursson, Guðmundsdóttir, Kristoffersen, Krantz & Lindstén, 2010, s. 8). Almindeligvis måles recidiv over en periode af to år efter dom (Indenrigs- og Sundhedsministeriet, 2006, s. 68), hvilket også betegnes som opfølgingsperioden. Talrige undersøgelser viser, at risikoen for at recidivere er størst i de første år af en given opfølgingsperiode (Graunbøl et al., 2010, s. 8; Direktoratet for Kriminalforsorgen, 2016, s. 3). I nærværende speciale defineres recidiv som tilbagefald til ny kriminalitet eller fortsat bekymrende adfærd. Hertil registreres recidiv i de tilfælde, hvor den pågældende person er blevet mistænkt og/eller sigtet for en lovovertrædelse eller på baggrund af bekymrende adfærd er blevet indkaldt til en ny bekymringssamtale, og endelig hvis der på anden vis har været i kontakt med politiet som følge af bekymrende adfærd. Tidsperioden for recidiv måles fra afholdelse af første bekymringssamtale i 2019 til og med april 2022, hvor der er foretaget et dataudtræk. Der er derfor tale om en observationsperiode på ca. 3 år (Indenrigs- og Sundhedsministeriet, 2006, s. 68).

KAPITEL 2 - TEORI

2. Kriminologiske perspektiver på recidiv

Ungdomskriminalitet er en forløber for vedvarende og alvorlig kriminel adfærd i voksenalderen. Identifikation af de årsagsfaktorer, der forudsiger fremtidig kriminalitet, og en forståelse herfor er væsentlig med henblik på at reducere og forebygge en vedvarende kriminel løbebane. Eksisterende forskning inden for risikovurdering med børn og unge lovovertrædere har identificeret en række væsentlige individuelle og kontekstuelle faktorer, der forudsiger fremtidig kriminalitet. I forlængelse heraf hævder Watt, Howells og Delfabbro dog, at forskningen er udført uden klar teoretisk retning. Hertil er det teoretiske grundlag for risikoforudsigelse væsentlig i udviklingen af effektive vurderingsprocesser, der præcist vejleder interventioner med unge lovovertrædere (Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 141). I følgende kapitel præsenteres en række kriminologiske perspektiver på recidiv med henblik på at identificere de teoretiske strømninger, som søger at forklare udviklingen og fortsættelsen af kriminel adfærd. Indledningsvist præsenteres to forskellige kontrolteoretiske perspektiver, herunder Hirschis teori om sociale bånd samt Gottfredsons og Hirschis selvkontrolteori, hvorefter Moffitts teori om antisocial adfærd præsenteres. Dernæst præsenteres et stemplingsteoretisk perspektiv afledt af Becker, hvorunder begreberne selvopfyldende profeti og organiseret afvigergruppe introduceres. Kapitlet afrundes med en opsamling af teorierne og en diskussion af samspillet derimellem.

2.1 Kontrolteoretiske perspektiver

Inden for den kriminologiske litteratur er der udviklet teoretiske forklaringer på kriminel adfærd, som kan anvendes til at undersøge og forklare recidiv blandt børn og unge lovovertrædere (Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 142). Kontrol er et centralt begreb i forståelsen af kriminalitet og kan studeres på mange niveauer. Overordnet er kontrolteori i direkte modstrid med de fleste kriminologiske teorier. I stedet for at fokusere på, hvad der forårsager kriminalitet, fokuserer det kontrolteoretiske perspektiv på hvad der forårsager konformitet. Således er det ikke den interpersonelle variation i kriminalitet og kriminelles unikke motiver, der skal tillægges betydning, men derimod direkte og indirekte kontrol, der begrænser individet i at begå en kriminel handling (Hirschi, 2018, s. 169-177).

2.1.1 Sociale bånd teori

Ét af de anerkendte kontrolteoretiske perspektiver udspringer fra Hirschi, som har udarbejdet en kontrolteori baseret på den kerneforudsigtelse, at risikoen for kriminel adfærd er associeret med udviklingen af individets sociale bånd (Hirschi, 2018, s. 169-177). Hirschi hævder, at motivationen for afvigende adfærd og kriminelle handlinger er iboende i mennesket, hvormed Hirschi antyder, at alle er i stand til at begå kriminelle handlinger. I forbindelse hermed beskriver han fire primære typer af sociale bånd, som skal forstås som bindinger mellem individet og samfundet, der kan fungere som en uformel kontrol over individet, hvorigennem individet afholdes fra at handle afvigende. Modsat følger, at hvis individets bånd til samfundet er svækket eller ødelagt, så er individet i forhøjet risiko for at begå kriminalitet. Teorien om de sociale bånd hævder, at båndene kan styrkes gennem *tilknytning*, *forpligtelse*, *involvering* og *tiltro* (Hirschi, 2018, s. 169-177; Jensen, Klement, Nielsen & Vitus, 2019, s. 26). Disse fire sociale bånd præsenteres nedenfor.

'Tilknytning' omhandler, som navnet antyder, individets tilknytning til andre på et emotionelt plan. Hirschi argumenterer for, at når individer har sådanne tilknytninger, vil de være mere tilbøjelig til at tage hensyn til andres holdninger og tanker om dem i deres handlinger. Når en mulighed for at kunne begå en kriminel handling opstår, vil individer således med baggrund i sine tilknytninger til andre, afstå fra at begå den kriminelle handling. Ifølge Hirschi gælder det for unge mennesker, at de kan have en tilknytning til forskellige personer, herunder jævnaldrende, skolelærer og andre voksne, men den mest afgørende tilknytning er til forældrene. Gennem teenageårene befinder børn og unge sig ofte uden for forældrenes rækkevidde, hvorfor forældrene ikke altid er til stede til at afholde børn og unge fra at begå kriminalitet og dermed udøve en 'direkte kontrol' over for børnene og de unge. Derimod er der tale om en 'indirekte kontrol', hvor forældrene er til stede på et psykologisk plan i børn og unges bevidsthed. Når børn og unge står i en situation, hvor muligheden for at begå en kriminel handling opstår, vil børn og unge afholdes herfra, grundet forældrenes tilstedeværelse i bevidstheden. Denne indirekte kontrol forudsætter dog, at tilknytningen mellem børn og unge og forældrene er stærk. Det er ligeledes i tilknytningen til andre mennesker, at individer internaliserer normer, værdier og samvittighed. Samfundets normer er skabt af samfundets medlemmer og at handle imod disse er derfor en akt i direkte kontrast til, hvad andre personer ønsker og har af forventninger. Når et individ dermed ikke har nogen emotionelle tilknytninger til andre, er vedkommende ikke bundet til de normer der eksisterer og er derfor "fri" til at begå

kriminalitet. Således argumenterer Hirschi altså for, at tilknytninger til andre fungerer som en social kontrol, der er medvirkende til at afholde personer fra at begå kriminalitet. Modsat vil fraværet af disse tilknytninger resultere i en større tilbøjelighed til at begå kriminalitet (Hirschi, 2018, s. 169, 171-172).

'Forpligtelse' opstår, når der investeres tid og energi i forskellige aktiviteter i samfundet, såsom eksempelvis uddannelse og arbejde. Når en person står i en situation, hvor muligheden for at begå kriminalitet opstår, vil den forpligtende følelse til andre aktiviteter vejes op imod den kriminelle handling. Jo flere og jo stærkere forpligtelser en person har, desto mindre tilbøjelig vil vedkommende derfor være til at begå kriminalitet, da bekostningen bliver for stor. Modsat vil personer, som ikke oplever at være forpligtet til noget, have følelsen af ikke at miste noget ved den kriminelle handling, hvorfor tilbøjeligheden til kriminalitet er større. Dermed mener Hirschi, at der skabes en social kontrol via forpligtelser til forskellige aktiviteter i samfundet, som er afgørende for tilbøjeligheden til at begå kriminalitet (Hirschi, 2018, s. 169, 172-173).

'Involvering' relaterer sig til personers involvering i konventionelle aktiviteter, såsom eksempelvis uddannelse. Tanken er, at når en person bruger sin tid på at involvere sig i konventionelle aktiviteter, så er der ikke megen tid tilovers til også at involvere sig i kriminalitet. Gennem disse aktiviteter forpligtes individet til aftaler, deadlines, arbejdstider og planer, hvorfor situationer, hvor en kriminel handling er mulig, sjældent forekommer, og der er desuden ingen tid tilovers til at overveje og agere på eventuelle kriminelle tilbøjeligheder. Involvering i konventionelle aktiviteter er dermed ifølge Hirschi en måde at udøve social kontrol over personer, som efterlader ingen tid til hverken at befinde sig i situationer, hvor kriminalitet er en mulighed, eller til at overveje at handle herpå (Hirschi, 2018, s. 169, 173-174).

'Tiltro' referer til de værdier et individ har samt generelle tiltro til, at de regler og normer, som eksisterer i samfundet, skal overholdes og efterleves. Denne tiltro udvikles tidligt i livet, da det er i den tidlige barndom, at individet lærer forskellen på, hvad der er rigtigt og forkert. Jo flere værdier og jo større tiltro til samfundets normer og regler et individ har, desto mindre vil tilbøjeligheden til at bryde med disse være. Ifølge Hirschi er kriminalitet netop muliggjort af fraværet af (effektiv) tiltro til, at kriminalitet er forkert. Således vil ineffektiv eller manglende tiltro hos individet skabe en større tilbøjelighed til at bryde med de normer og regler, der eksisterer gennem kriminelle aktiviteter. Der opstår altså en social kontrol over individet som

følge af dets værdier og tiltro til samfundets normer og værdier, som har indflydelse på tilbøjeligheden til at begå kriminalitet (Hirschi, 2018, s. 169-170, 174-175).

Watt, Howells og Delfabbro finder, at individets sociale bånd har afgørende betydning for risikoen for recidiv. Et eksempel herpå er, at børn og unge lovovertrædere med større sammenhængskraft i familien har været signifikant mindre tilbøjelige til at recidivere modsat børn og unge, der kommer fra konfliktfyldte familier (Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 144). Sammenfattende er det blevet påvist, at der er flere faktorer, der omfatter forpligtelse til konventionen, herunder familie, uddannelse og rekreative aktiviteter, som har vist sig at være pålidelige i relation til at forhindre, at børn og unge recidiverer (Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 145).

2.1.2 Selvkontrolteori

Foruden de ovenstående beskrevne bindinger mellem individet og samfundet, som udgør en uformel kontrol over individets handlinger, har Gottfredson og Hirschi udviklet en anden teori inden for det kontrolteoretiske perspektiv, hvor indre kontrolmekanismer er essentielle for at undgå afvigelse (Jensen, Klement, Nielsen & Vitus, 2019, s. 27; Gottfredson & Hirschi, 2018, s. 178-190). Gottfredson og Hirschi identificerer lav selvkontrol som den centrale årsag til kriminel adfærd, som eksemplificeres ved stræben efter kortsigtede fornøjelser med ringe hensyntagen til langsigtede konsekvenser (Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 145; Gottfredson & Hirschi, 2018, s. 178-190). Teoriens grundpræmis er, at lav selvkontrol skal anskues som individuelle egenskaber, der forårsager kriminalitet. Lav selvkontrol er med andre ord et træk eller en sammenfattende konstruktion af individuelle træk, herunder impulsivitet, ufølsomhed, risikovillighed og kortsynethed, som er iboende egenskaber i individet. Disse egenskaber etableres i den tidlige barndom og er konsistente og vedvarende gennem hele livet (Wikström & Treiber, 2007, s. 239; Gottfredson & Hirschi, 2018, s. 178-190). Niveaue af individets selvkontrol og tilbøjelighed til kriminalitet afhænger ifølge Gottfredson og Hirschi af samspillet mellem forskellige individuelle dispositioner for kriminalitet og logisk mulige muligheder. Gottfredson og Hirschi hævder, at miljøet spiller en nøglerolle i årsagen til selvkontrol, hvormed miljøet således kan anskues at have en indirekte rolle i relation til kriminalitetsårsag (Wikström & Treiber, 2007, s. 240, Gottfredson & Hirschi, 2018, s. 178-190). Gottfredson og Hirschi betragter således lav selvkontrol som værende et resultat af ineffektiv socialisering, da individets egenskaber, der er forbundet med lav selvkontrol, har en tendens til at vise sig i fravær af eksempelvis pleje, disciplin eller træning. På baggrund heraf

argumenterer Gottfredson og Hirschi for, at den største årsag til lav selvkontrol er inkonsekvent og ineffektiv børneopdragelse. Det vil sige, at mangelfuldt forældretilsyn og inkonsekvent disciplin kan være medvirkende til, at børn og unge udvikler et lavere niveau af selvkontrol og dermed har tendens til at være mere kortsynede, impulsive, selvcentrerede og apatiske og er mere tilbøjelige til at engagere sig i kriminel adfærd. Modsat følger det, at god børneopdragelse og effektive forældrestyringsteknikker er medvirkende til, at individer udvikler et højt niveau af selvkontrol, som forbliver stabilt gennem hele livet (Jackson, Testa & Vaughn, 2020, s. 745; Reisig, Wolfe & Holtfreter, 2011, s. 1267-1268; Wikström & Treiber, 2007, s. 240; Gottfredson & Hirschi, 2018, s. 178-190). Det er empirisk dokumenteret, at lav selvkontrol har stor betydning for fremtidig og gentagen kriminalitet. Med andre ord er det empirisk understøttet, at lav selvkontrol er prædiktiv for recidiv (Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 143-144)

2.2 Livsforløbsteoretisk perspektiv på recidiv

Moffitt har udviklet en teori omhandlende antisocial adfærd, hvortil det hævdes, at der i antisocial adfærd eksisterer enten en ændring eller en vedvarende. Dermed identificerer Moffitt to overordnede typer af antisocial adfærd med hver deres årsagsforklaring: *livsløbsvedholdende antisocial adfærd* og *ungdoms-begrænset antisocial adfærd* (Moffitt, 2018, s. 503-522). Teorien forklarer således antisocial adfærd gennem interaktionen mellem biologiske, psykologiske og sociale variable i et barns opvækst, hvorfor teorien ligeledes kan anskues i et biosocialt- og trækteoretisk perspektiv (Moffitt, 2018, s. 503-522; Cullen, Agnew & Wilcox, 2018a, s. 441-450).

2.2.1 Ungdoms-begrænset antisocial adfærd

Den ungdoms-begrænsede antisociale adfærd opstår ved 10-12-årsalderen og er kendetegnet ved "normale teenage-problemer". Disse er ikke stabile gennem alle sociale kontekster, men derimod situationsbestemt og midlertidig, forstået på den måde, at børn og unge bibeholder kontrollen over sin antisociale adfærd og kun anvender den i situationer hvorfra der kan opnås noget med det (Moffitt, 2018, s. 513-522). Moffitt argumenterer for, at denne adfærd opstår som et resultat af en kløft mellem henholdsvis den biologiske- og den sociale modenhed. Denne kløft består i, at børn og unge ud fra et biologisk sigte er moden, men i et samfundsmæssigt perspektiv ikke betragtes lige så modne, som de selv opfatter sig. Moffitt beskriver denne kløft ved, at børn og unge på den ene side i et samfundsmæssigt perspektiv bliver tilbageholdt hvad

angår eksempelvis, at man ikke må tage kørekort, drikke alkohol, blive gift eller stemme til valg, før man har en vis alder. Børn og unge er altså, til de når en vis alder, afhængige af deres forældre, og kun få afgørende beslutninger er efterladt til dem selv (Moffitt, 2018, s. 515). På den anden side oplever børn og unge en biologisk modenhed, som efterlader dem desperate efter at kunne tage deres egne beslutninger og blive betragtet som lige med voksne. Derfor bliver de fanget i dennes modenhedskløft, hvor de er gidsler af en tidslomme mellem biologisk og social alder, som gør dem mere tilbøjelige til at udvise risikoadfærd i bestræbelsen på social tilpasning (Moffitt, 2018, s. 515). Social læring og efterligning af antisocial adfærd hos ældre er ifølge Moffitt en årsagsforklaring til den ungdoms-begrænsede adfærd. Det afgørende ved denne adfærd er netop, at den er begrænset til ungdommen og ophører i den tidlige voksenalder. Det er her, der sker en ændring i børn og unge, hvor motivationen for afvigende adfærd ophører i takt med at modenhedskløften forsvinder, jo ældre og mere voksne børn og unge bliver. Afvigende adfærd bliver for bekosteligt i relation til forhåbninger om fremtiden i form af eksempelvis uddannelse, arbejde og ægteskab (Moffitt, 2018, s. 503-522).

2.2.2 Livsløbs-vedvarende antisocial adfærd

Den anden type af antisocial afvigende adfærd som Moffitt definerer, er den *livsløbs-vedvarende antisociale adfærd* (Moffitt, 2018, s. 505-513). Kendetegnet ved denne type er, at der modsat den ungdoms-begrænsede adfærd, ikke sker nogle ændringer, men den afvigende adfærd er vedvarende gennem livet (Moffitt, 2018, s. 505). Ifølge Moffitt starter den antisociale adfærd i form af at bide og slå ved fireårsalderen, og adfærdens udtryk ændrer sig i takt med den udvikling, vedkommende undergår, samt de sociale muligheder som vedkommende har løbende i sit liv (Moffitt, 2018, s. 505). Årsagsforklaringer på den livsløbs-vedvarende afvigende adfærd skal ifølge Moffitt findes i den tidlige barndom, før og lige efter fødsel. Barnets neurale udvikling kan her forstyrres af mangel på ernæring, stimulering og kærlighed fra de primære omsorgspersoner. Dette kan resultere i neuropsykologiske forringelser hos barnet, som prædisponerer vedkommende til antisocial adfærd. Resultatet af den neuropsykologiske forringelse kan være højt aktivitetsniveau, irritabilitet, lav selvkontrol og lav kognitiv formåen (Moffitt, 2018, s. 505-507). En medvirkende årsagsforklaring på den vedvarende antisociale adfærd skal findes i det miljø, barnet vokser op i (Moffitt, 2018, s. 507-513). Moffitt peger på, at børn som oplever neuropsykologiske forringelser i form af temperamentsmæssige og kognitive udfordringer, generelt set er født i ikke-støttende og kriminogene miljøer (Moffitt, 2018, s. 507). Forældre til børn i risiko for antisocial adfærd har ofte selv neuropsykologiske forringelser og oplever de samme temperamentsmæssige og

kognitive udfordringer som barnet, hvorfor de ofte mangler de nødvendige psykologiske og fysiske redskaber til konstruktivt at håndtere barnet. Den kognitive stimulation som barnet har brug for, er forældrene oftest mindst kapable til at give, og de vil være mindst kapable til at finansiere professionel afhjælpende skoling for barnet (Moffitt, 2018, s. 508). Denne ensartethed mellem barn og forælder kan både opstå af, at barn og forældre deler de samme gener men også af, at de deler det samme hjem og miljø (Moffitt, 2018, s. 508). Der lægges altså vægt på forskellige måder, hvorpå individuelle træk og sociale miljøer interagerer med hinanden og derigennem producerer vedvarende antisocial adfærd. Dette kan ligeledes ses i analogi med biosocial- og trækteori, hvor fokus er centreret omkring samspillet mellem biologiske og miljømæssige faktorer i årsagsforklaringen af kriminalitet (Cullen, Agnew & Wilcox, 2018a, s. 441-450). Der kan her opstå en eskalerende proces, hvor negative miljøer forværrer negative træk, og negative træk øger risikoen for udsættelsen for negative miljøer. En konsekvens af dette kan være, at barnet ikke formår at skabe sociale bånd til andre, og ved den sene ungdom kan de træk, som befordrer antisociale miljøer, være så forankret i børn og unge, at en ændring i vedkommendes adfærd er vanskelig. Etableringen af et mønster af vedvarende antisocial adfærd er dermed grundlagt (Moffitt, 2018, s. 505). Moffitts teori om antisocial adfærd berører således det fysiologiske i form af gener samt miljøet, hvormed det sociale spiller en rolle i relation til, hvordan individer agerer både i barndommen og fremadrettet.

2.3 Stemplingsteoretisk perspektiv på recidiv

I sit studie af marihuanabrugere lagde Becker grundstenen til, hvad der senere blev kendt som stemplingsteorien. Beckers centrale pointe er, at sociale afvigere ikke skal forstås som en bestemt kategori af mennesker, men snarere som personer, der er stemplet som afvigere af samfundet:

[...] social groups create deviance by making the rules whose infraction constitutes deviance, and by applying those rules to particular people and labeling them as outsiders. From this point of view, deviance is not a quality of the act the person commits, but rather a consequence of the application by others of rules and sanctions to an 'offender'. The deviant is one to whom that label successfully been applied; deviant behavior is behavior that people so label (Becker, 1963, s. 9).

Som citatet ovenfor illustrerer, hævder Becker, at afvigelse kan anskues som et relativt begreb, der opstår i interaktionen mellem mennesker, når bestemte handlinger sanktioneres som et brud på gældende normer. Hvorvidt en handling kan kategoriseres som værende afvigende afhænger altså af andre menneskers reaktion herpå (Becker, 2005, s. 29-30). Becker foreskriver ligeledes, at hvorvidt individet kategoriseres som afvigende afhænger af, hvem der begår handlingen. Hertil pointerer Becker, at brudte regler og sanktioner i højere grad tilskrives bestemte personer, såsom minoritetsgrupper, på trods af, at det er handlinger, som andre lige såvel kunne begå (Becker, 2005, s. 32-34). Hvor omfattende konsekvenserne er, samt hvilken tid og kontekst, handlingen udspiller sig i, er ligeledes aspekter, som indgår i kategoriseringen af afvigende handlinger (Becker, 2005, s. 32-34).

2.3.1 Selvopfyldende profeti

Stemplingen af et individ som afvigende kan medføre, at individet fastholdes i den afvigende adfærd, da der foreligger en implicit forventning om yderligere afvigelse. Herved forankres og internaliseres stemplingen som en del af individets identitet, hvormed individet begynder at handle og agere herefter, hvilket medfører en 'selvopfyldende profeti' (Becker, 2005, s. 52). Konsekvensen heraf kan ifølge Becker være, at individet begår kriminalitet, hvilket kan anskues som en ændring i individets identitet. Hertil foreskriver Becker, at stemplet håndteres således ved, at det internaliseres: "[...] *the treatment of deviants denies them the ordinary means of carrying on the routines of everyday life open to most people. Because of this denial, the deviant must of necessity develop illegitimate routines*" (Becker, 1963, s. 35). Når den

afvigende bliver afsløret, behandles vedkommende i henhold hertil, hvormed der er større risiko for recidiv (Becker, 2005, s. 53).

Nylige kritiske diskussioner om kriminel stemping synes at være optaget af, hvorvidt stemping nogensinde kan retfærdiggøres for dem, hvis strafskyld ikke er juridisk bevist (Hadjimatheou, 2016, s. 569). I forlængelse heraf hævdes det, at kriminel stemping kan anskues som værende en byrde, som kun kan tilskrives og påføres dem, hvis strafskyld er bevist til en tilstrækkelig høj standard. Med andre ord er offentlig kriminel stemping implicit konceptualiseret som en legitim form for - eller aspekt af - straf på trods af, at dette ikke er defineret som sådan i strafferetten. Stemping skal således være forbeholdt de juridisk skyldige, men på trods heraf er det blevet påvist, at individer, der er underlagt forebyggende foranstaltninger, og som påføres kriminelle etiketter, kan være medvirkende til at undergrave eller krænke uskyldsformodningen. Stemping kan således være medvirkende til at øge risikoen for senere afvigelse ved at tilskynde til en afvigende identitet (Hadjimatheou, 2016, s. 569-570).

2.3.2 Organiseret afvigergruppe

Når individet accepterer den tildelte status og de kendsgerninger, dette indbefatter, så søger den stemplede ofte mod 'organiserede afvigergrupper', hvori afvigelse i højere grad er accepteret (Becker, 2005, s. 56). Medlemmer af disse organiserede afvigergrupper har én ting til fælles: deres afvigelse. Indtræden i disse organiserede afvigergrupper giver individet en følelse af samhørighed, da medlemmerne heraf deler samme skæbne og problematikker, hvormed en afvigende subkultur kan opstå. I disse afvigende subkulturer opstår en række normative overbevisninger og samt et sæt af rutineaktiviteter, som bygger på disse perspektiver. Dette kan med andre ord anskues som værende et sæt af uformelle regler, som styrer individets interpersonelle offentlige adfærd. Reglerne foreskriver en passende adfærd og tilbyder en retfærdiggørelse og legitimering af kriminelle handlinger, hvilket kan være medvirkende til, at individet fortsætter den kriminelle løbebane (Becker, 2005, s. 57). Foruden retfærdiggørelse og legitimering af kriminelle handlinger kan indtræden i disse afvigende subkulturer ligeledes afføde, at individet gennem subkulturen indlærer, hvorledes vedkommende problemfrit kan fortsætte sin afvigende adfærd. Det vil sige, at individet oplæres i, hvorledes den afvigende aktivitet skal udføres for at minimere eventuelle udfordringer. Dette muliggøres ved, at andre medlemmer af den organiserede afvigergruppe allerede har imødegået de problematikker, som afvigende aktiviteter har medført. Disse erfaringer videregives til nye

medlemmer, således potentielle udfordringer forbundet med afvigende aktiviteter minimeres eller elimineres (Becker, 2005, s. 57).

2.4 Opsamling

Der er mange forskellige traditionelle teoretiske strømninger, som kan forklare udviklingen og fortsættelsen af kriminel adfærd. I nærværende speciale inddrages først og fremmest det kontrolteoretiske perspektiv i forklaringen af recidivisme, hvortil indre og ydre kontrolmekanismer udgør en væsentlig faktor i forklaringen heraf. I forlængelse heraf præsenterer Hirschi teorien om social kontrol, hvortil individets sociale bånd udgør en uformel kontrol der afholder individet fra at begå kriminalitet. Såfremt disse bånd er svækket eller ødelagt øges risikoen for kriminel adfærd og recidiv (Hirschi, 2018, s. 169-177; Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 144). Hirschi har ligeledes i samarbejde med Gottfredson udviklet teorien om selvkontrol, som foreskriver, at kriminalitet opstår som følge af inkonsekvent børneopdragelse og mangel på disciplinering, hvilket afføder lav selvkontrol (Gottfredson & Hirschi, 2018, s. 178-190). Eksisterende forskning dokumenterer endvidere, at lav selvkontrol har en stor betydning og indvirkning på risikoen for senere recidiv (Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 143-144). Herudover inddrages Moffitts teoretiske perspektiv i forklaringen af recidiv, hvormed kriminalitet anskues ud fra to forskellige perspektiver: ungdoms-begrænset antisocial adfærd og livsløbs-vedvarende antisocial adfærd. Fokus er centreret omkring det fysiologiske i form af gener samt miljøet, hvor det sociale er afgørende i relation til, hvordan individet udvikler en afvigende adfærd både i barndommen og fremadrettet (Moffitt, 2018, s. 503-522). Endelig hævder Becker, at individer, som bryder med de samfundsskabte normer, kan risikere at blive stemplet, hvilket kan medføre, at individet fastholdes i den afvigende adfærd og dermed leder til en 'selvopfyldende profeti'. Resultatet heraf kan være, at den stemplede søger mod organiserede afvigergrupper, hvori afvigelse i højere grad er accepteret (Becker, 2005, s. 56). Således kan stempling være medvirkende til at øge risikoen for recidiv ved at tilskynde til en afvigende identitet (Hadjimatheou, 2016, s. 569-570).

2.5 Teoriernes samspil

I følgende afsnit beskrives og diskuteres, hvorledes de inddragede teorier adskiller sig fra - og supplerer - hinanden. Således opnås et nuanceret teoretisk grundlag og samspil i relation til specialet.

På trods af at Hirschi er grundlægger af både teorien om social kontrol og teorien om selvkontrol, så fokuserer disse teorier på to vidt forskellige sæt af faktorer som forklaringer på kriminalitet. Teorien om social kontrol hævder, at sociale bånd kan anskues som værende effektive midler til at forhindre kriminalitet (Hirschi, 2018, s. 169-177), mens teorien om selvkontrol hævder, at niveauet af individets selvkontrol er den væsentligste årsag til, at en individet begår en kriminel handling som følge af en ineffektiv og inkonsekvent børneopdragelse (Gottfredson & Hirschi, 2018, s. 178-190). Således fokuserer teorien omhandlende social kontrol i højere grad på tidssvarende interpersonelle relationer og normative overbevisninger, hvormed de sociale bånd anskues som værende effektive kontrolmekanismer, der kan være medvirkende til at hæmme udviklingen af kriminel adfærd (Hirschi, 2018, s. 169-177). Modsat følger teorien om selvkontrol, som er centraliseret omkring en tidsstabil individuel karakteristika i form af lav selvkontrol, som etableres i den tidlige barndom, der er forbundet med en afvigende kriminel handling (Gottfredson & Hirschi, 2018, s. 178-190). Disse to teorier står således i skarp kontrast til hinanden, og sammenhængen mellem disse teorier er genstand for megen diskussion i forskningsøjemed (Li, 2004, s. 353). Dette skyldes blandt andet, at selvkontrolteorien anerkender vigtigheden af forældrekontrol i dannelsen af selvkontrol i den tidlige barndom, og potentielle ændringer i individets ungdomsår eller voksenliv tilskrives udelukkende selvkontrol og illegitime muligheder (Li, 2004, s. 353). Modsat følger teorien om sociale bånd, som foreskriver, at sociale bånd udviklet gennem hele livsforløbet i væsentlig grad påvirker kriminalitet (Li, 2004, s. 353).

Der kan anskues en lighed mellem Gottfredson og Hirschis selvkontrolteori og Moffitts teori om antisocial adfærd. Disse teoretikere foreslår alle en tidlig begyndelse af antisocial adfærd, og at individets selvkontrol udvikles før normal skolealder (Moffitt, 2018, s. 503-522; Gottfredson & Hirschi, 2018, s. 178-190). Endvidere diskuteres de samme symptomatiske indikatorer, heriblandt neuropsykologiske dysfunktioner, som interfererer med et barns evne til at kontrollere egen adfærd. Dette kan være medvirkende til at frembringe uopmærksomhed og impulsivitet, hvormed barnet ikke er i stand til at overveje fremtidige implikationer af sine

handlinger. Sammenfattende kan dette give anledning til adfærdsproblemer i den tidlige barndom, hvormed risikoen for kriminel adfærd øges (Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 143). Disse påstande understøttes af tidligere undersøgelser, der har undersøgt recidiv blandt børn og unge. Hertil er det påvist, at ungdomskriminelle med en tidlig alder for debut af kriminel adfærd sammenlignet med dem med senere debutalder, er i større risiko for at recidivere (Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 143; Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 385).

Endelig kan der ligeledes forefindes en association mellem Beckers stemplingsteori og Hirschis kontrolteori om sociale bånd i forhold til, hvorfor individet begår kriminalitet. Som beskrevet i afsnit 2.3 kan individer, som ikke lever op til de gældende normer, der eksisterer i samfundet, blive stemplet og identificeret som afviger. Dette kan resultere i, at individet ekskluderes fra samfundet, fordi individets værdier og normer ikke stemmer overens hermed (Becker, 2005, s. 29-30). Som følge af denne stemplingsproces er der en risiko for, at individets reaktion herpå vil afføde trodsighed, fordi stemplingen opfattes som værende uretfærdig, hvilket øger risikoen for kriminalitet (Cullen, Agnew & Wilcox, 2018b, s. 198; Sherman, 2018, s. 214-221). Dette kan tillige argumenteres for at have en indvirkning på individets sociale bånd, som gennem stemplingsprocessen svækkes som følge af eksklusion fra samfundet og individets potentielle trodsighed hertil. Dette kan argumenteres for at have en potentiel indvirkning på individets egen motivation til at engagere sig i tilknytningen til andre mennesker, forpligte og involvere sig i konventionelle aktiviteter samt efterleve gældende regler og normer, som er i overensstemmelse med samfundet (Hirschi, 2018, s. 169-175). Hirschis teori om sociale bånd trækker ligeledes tråde til Moffitts teori om afvigende adfærd. Moffitt har fokus på forskellige måder, hvorpå individuelle træk og sociale miljøer interagerer med hinanden og derved skaber en vedvarende antisocial adfærd. Konsekvensen heraf kan ifølge Moffitt være, at barnet ikke formår at skabe sociale bånd til andre, hvilket kan øge risikoen for recidiv (Moffitt, 2018, s. 503-522; Hirschi, 2018, s. 169-175; Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 145). Den antisociale adfærd, der er begrænset til ungdomsårene, trækker tillige tråde til Hirschis teori om sociale bånd. Moffitt foreskriver, at børn og unges afvigende adfærd ophører i takt med, at modenhedskløften forsvinder, og de bliver mere voksne. I forlængelse heraf bliver afvigende adfærd for bekosteligt i relation til forhåbninger om fremtiden, herunder uddannelse, arbejde og ægteskab. Med andre ord udvikles der i den tidlige voksenalder flere forpligtelser, som kan virke afholdende for fortsat afvigende adfærd (Moffitt, 2018, s. 503-522; Hirschi, 2018, s. 169, 172-173).

KAPITEL 3 - HYPOTESER

3. Præsentation af hypoteser

En hypotese er “en påstand om faktiske forhold, som undersøgelsen forsøger at teste gyldigheden af” (Bischoff & Klemmensen, 2020, s. 50). Der arbejdes der ud fra en hypotetisk-deduktiv metode, hvilket netop indebærer, at der på baggrund af teori formuleres en forventning til et givent udfald (en hypotese), som udspringer af eksisterende viden inden for feltet. Dernæst testes hypoteserne med formålet om at be- eller afkræfte påstandene (Hansen, Andersen & Hansen, 2020, s. 31).

Som det i afsnit 1.2 er beskrevet, er der påvist en sammenhæng mellem debutalder for første kriminelle handling og recidiv. Dette er afspejlet i de aktuelle tal på området, hvor der er en tydelig overrepræsentation af børn og unge, som har et tilbagefald til kriminalitet, og jo ældre man bliver, desto færre tilfælde af recidiv ses der (Danmarks Statistik, 2021, s. 62). Det er ligeledes empirisk dokumenteret, at jo yngre individet er, når den første kriminelle handling begås, desto større er risikoen for recidiv (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 368). Dette gør sig ligeledes gældende i forhold til retssystemets indgriben, hvormed det er påvist, at jo yngre individet er ved retlige indgriben, desto større risiko er der for recidiv (Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 143). Hypotesen er ligeledes teoretisk funderet, da både Gottfredson og Hirschi selvkontrolteori samt Moffitts teori om antisocial adfærd peger på, at en tidlig begyndelse af antisocial adfærd øger risikoen for recidiv (Moffitt, 2018, s. 503-522; Gottfredson & Hirschi, 2018, s. 178-190). Således er specialets første hypotese udledt som følgende:

*Der er en negativ sammenhæng mellem alder og recidiv efter deltagelse i en
bekymringssamtale*

Som det tillige er beskrevet i afsnit 1.2, så er drenge i øget risiko for recidiv sammenlignet med piger. Dette danner grundlag for specialets anden hypotese:

*Drenge er i øget risiko for recidiv sammenlignet med piger efter deltagelse i en
bekymringssamtale*

Som det i afsnit 1.4.1 fremgår, eksisterer der ingen faste procedure eller retningslinjer for, hvorvidt der efter en bekymringssamtale skal følges op på situationen og barnet/den unge, og der er forskellige opfattelser af, hvorvidt ansvaret ligger hos politiet eller hos kommunen (Pedersen, 2013, s. 2; Rigspolitiet, 2021, s. 3). Ifølge Hirschis kontrolteori om sociale bånd, er et menneskes sociale bånd til omverdenen afgørende for vedkommendes tilbøjelighed til at begå kriminalitet. Som det i afsnit 2.1.1 fremgår, er der i relation hertil flere undersøgelser, som har påvist, at de sociale bånd tillige har en afgørende betydning for risikoen for recidiv (Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 145). Det er med afsæt heri, at følgende hypotese bygger på en antagelse om, at opfølgningssamtaler opretholder, styrker og tilvejebringer yderligere sociale bånd hos den enkelte, som dermed kan minimere risikoen for recidiv. Specialets tredje hypotese lyder derfor som følgende:

Der er større sandsynlighed for recidiv blandt børn og unge, som ikke har været til en opfølgningssamtale, sammenlignet med børn og unge, som har været til en opfølgningssamtale

Som det er beskrevet i afsnit 1.2, har eksisterende forskning påvist, at alvorsgraden af kriminalitet øger risikoen for recidiv (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 380). Der forventes således at være en sammenhæng mellem alvorsgraden af den kriminelle og/eller bekymrende handling, som ligger til grund for, at barnet/den unge indkaldes til en bekymringssamtale, og senere risiko for recidiv, hvilket leder til specialets fjerde hypotese:

Jo mere alvorlig bekymringsårsagen er, desto større er risikoen for recidiv

Således er undersøgelsen bygget op omkring de fire ovenstående hypoteser vedrørende alder, køn, opfølgning og bekymringsårsag, og disse vil i specialets analyse testes med formålet om, at be- eller afkræfte hypoteserne og derigennem bidrage til besvarelse af problemstillingen.

KAPITEL 4 - METODE

4. Metode

I følgende kapitel præsenteres de metodemæssige overvejelser og valg i forbindelse med specialets kvantitative undersøgelse af genstandsfeltet. Inden analysen præsenteres i det kommende kapitel 4, vil den metodemæssige fremgangsmåde, der er benyttet til empiriindsamling og bearbejdning af empiri, blive gennemgået. Indledningsvist præsenteres de overvejelser, der ligger til grund for valget af netop den kvantitative metode til belysning af specialets problemstilling, hvorefter forskningsdesignet præsenteres, hvorunder strategien og tilrettelæggelsen af specialet fastlægges. Efter præsentationen heraf introduceres, hvorledes relevante perspektiver er blevet operationaliseret, hvorefter dataindsamlingsmetoden og vurdering af undersøgelsens reliabilitet og validitet præsenteres. Endelig introduceres den anvendte analysestrategi.

4.1 Kvantitativ metode

Kvantitative metoder kan anskues som kernen i samfundsvidenskabelig forskning generelt og i kriminologi i særdeleshed (Piquero & Weisburd, 2010, s. 1). Denne forskningsmetode rummer forskellige muligheder for at opnå viden om forhold, som kan kvantificeres og måles med tal. Et centralt punkt i kvantitative undersøgelser er sammenligning, da fokus primært er centreret omkring variationen mellem de forskellige undersøgte enheder. Således kan sammenhænge og tendenser identificeres, hvilket muliggør kortlægning af udbredelsen af det undersøgte fænomen. Den kvantitative metode er således velegnet i undersøgelser af generelle hypoteser om et fænomen, hvilket står i opposition til den kvalitative forskningsmetode, som er særlig velegnet i undersøgelser, hvor der ønskes en mere specifik og indgående viden. Den kvantitative forskningskomplementære styrke er, at den ofte tilvejebringer en stærk ekstern validitet og generaliserbarhed som følge af muligheden for at kunne undersøge en stor målgruppe på én gang (Hansen, Andersen & Hansen, 2020, s. 41-44; Bjarnøe & Hansen, 2020, s. 305-306; Monrad, 2018, s. 203-208).

4.2 Forskningsdesign

Nærværende speciale er tilrettelagt ud fra et tværsnitsdesign. Bryman definerer et tværsnitsdesign således:

A cross-sectional design entails the collection of data on a sample of cases and at a single point in time in order to collect a body of quantitative data in connection with two or more variables (usually many more than two) which are then examined to detect patterns of association (Bryman, 2016, s. 53).

Ifølge Bryman er et tværsnitsdesign således karakteriseret ved, at flere cases undersøges, og at data indsamles på ét givent tidspunkt. Endvidere er data af - eller kan omdannes til - kvantitativ karakter, og tværsnitsdesignet tillader undersøgelse af forhold mellem flere variabler (Bryman, 2016, s. 53). En komplementær fordel ved dette design er, at der relativt hurtigt kan indsamles data og skabes resultater, da der kun skal indsamles data af én omgang. I forlængelse heraf er designet ikke særlig ressourcekrævende eller omkostningsfuld, hvilket tillige er en stor fordel, da tværsnitsstudier således er hurtigere at gennemføre end eksempelvis eksperimentelle eller longitudinale studier (de Vaus, 2001, s. 176; Bryman, 2016, s. 53). Således er tværsnitsdesignet valgt, da det, taget specialets tids- og ressourcemæssige rammer i betragtning, således er muligt at opnå et større datagrundlag inden for disse rammer.

Kendetegnet ved tværsnitsdesignet er, som nævnt ovenfor, at der indsamles data af én omgang, hvorfor en tværsnitsundersøgelse kun kan måle på forskellen i den afhængige variabel mellem grupper og ikke på udviklingen heraf (de Vaus, 2001, s. 170-175). Designet mangler derfor en tidsdimension i modsætning til det longitudinelle design, hvilket er et parameter ved tværsnitsdesignet, der ofte møder kritik. Den manglende tidsdimension gør, at det ikke er muligt at identificere kausale sammenhænge (de Vaus, 2001, s. 170-173; Bryman, 2016, s. 53). En umiddelbar sammenhæng mellem to variable vil aldrig med sikkerhed kunne siges at være forårsaget af en kausal sammenhæng mellem variablene, men kan lige såvel være forårsaget af andre variable, der ikke er undersøgt (de Vaus, 2001, s. 176-179). Dette er ifølge de Vaus en udfordring i tværsnitsundersøgelser, som skal håndteres under dataanalysen ved statistisk at kontrollere for andre mulige variable, som kan forklare sammenhængen. Desto flere variable, der kontrolleres for, jo større sikkerhed skabes der omkring den kausale sammenhæng mellem de uafhængige variable og den afhængige variabel (de Vaus, 2001, s. 176-181). Til dette pointeres det dog, at udfordringen ved at kontrollere for andre mulige variable, er, at forskeren

kun kontrollere for de variable, der er tænkt over samt foreligger informationer om. Det er derfor ikke muligt at være fuldkommen sikker på, at alle relevante variable er kontrolleret for, hvorfor der altid vil eksistere en risiko for, at forholdet mellem de uafhængige variable og den afhængige variabel er forårsaget af en tredje ukontrolleret variabel (de Vaus, 2001, s. 178). Til trods for tværnsnitsdesignets udfordringer med at identificere kausale sammenhænge er dette ikke ensbetydende med, at designet ikke kan anvendes i kausale undersøgelser, så længe analysen udføres systematisk og omhyggeligt med kontrol af relevante variable, som potentielt kan forklare sammenhængen mellem X og Y. Det bliver dermed muligt at identificere en *mulig* kausal sammenhæng mellem to variable, hvorved en hypotese herom ikke kan forkastes. Tillige kan en tværnsnitsundersøgelse identificere tilfælde, hvor der med sikkerhed kan siges *ikke* at være en kausal sammenhæng mellem X og Y. Således kan en tværnsnitsundersøgelse bidrage til at eliminere kausale sammenhænge, hvilket er lige så værdifuldt som at bevise en kausal sammenhæng (de Vaus, 2001, s. 179). På baggrund af ovenstående vil der i forbindelse med udarbejdelsen af analysen inddrages andre mulige variable med henblik på at forklare, hvorvidt sammenhængen skyldes andre variable end specialets afhængige variabel og uafhængige variable.

Et andet udfordrende element ved tværnsnitsundersøgelser, der vedrører kausalitet, er, at selvom der kan fastslås en korrelation mellem to variable, så er dette ikke ensbetydende med, at den kausale retning er fastslået (de Vaus, 2001, s. 180-181). For at imødekomme denne udfordring er specialets hypoteser udledt på baggrund af teori og eksisterende forskning, hvormed der tilvejebringes en teoretisk basis for argumentationen omkring den kausale retning samt empirisk data, der er i overensstemmelse hermed (de Vaus, 2001, s. 180-181).

Specialet har en karakter af at være forklarende som følge af dets fokus på at forklare, hvilke faktorer, der kan være associeret til recidiv efter en bekymringssamtale. Forklarende undersøgelser arbejder med årsagssammenhænge, som kan betragtes på forskellige måder: *deterministisk* eller *probabilistisk* (Bischoff & Klemmensen, 2020, s. 48-49; de Vaus, 2001, s. 2-5). I en deterministisk betragtning af årsagssammenhænge vil X altid resultere i Y, hvor der modsat i en probabilistisk tilgang vil være en øget sandsynlighed for Y, hvis X forekommer. I studier af sociale forhold vil der ofte blive anvendt en probabilistisk tilgang frem for en deterministisk tilgang (de Vaus, 2001, s. 5). Hertil pointerer de Vaus, at det i undersøgelser, som involverer mennesker og disses adfærd, aldrig vil være muligt at finde direkte og deterministiske årsagsforklaringer. Det vil altså aldrig være muligt at skabe en sikkerhed

omkring udfaldet, men det er derimod muligt at opnå probabilistiske forklaringer, såsom at en given faktor vil øge eller mindske sandsynligheden for et bestemt udfald (de Vaus, 2001, s. 5). Nærværende speciale behandler og forstår de undersøgte associationer mellem de forskellige inddragende faktorer og recidiv probabilistisk og dermed som faktorer, der enten kan øge eller mindske sandsynligheden for recidiv.

4.3 Datagrundlag

I følgende afsnit præsenteres specialets datagrundlag, hvorunder politijournaler udgør det empiriske grundlag.

4.3.1 Politijournaler

I kriminologisk forskning er der ofte skjulte populationer, der er genstand for analyser (Møller, 2018, s. 201). Dette skyldes blandt andet, at den kriminelle underverden og samfundets udkant, hvorfra en del af kriminaliteten udspringer, ofte er ret utilgængelig. Kriminalitet er netop karakteriseret ved at være forbudte og strafbare aktiviteter, hvilket kan være medvirkende til at besværliggøre undersøgelser af kriminalitet (Jacobsen, 2018, s. 32). Eftersom disse individer sjældent lader sig udforske direkte, er det en central faglig udfordring at skaffe troværdige data (Møller, 2018, s. 201). Hertil udgør dokumenter og dokumentanalyse et væsentligt bidrag, fordi dette er en mere diskret tilgang til forskningsfeltet. Således er politijournaler udvalgt som specialets empiriske grundlag på baggrund af et samarbejde med Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi (Møller, 2018, s. 201). I nærværende undersøgelse betragtes politijournalerne som dokumenter, hvori der fremgår arkiverede informationer forestået af politiet, som både indeholder kvantitative og kvalitative data (Møller, 2018, s. 201). Politijournalerne anses som værende et *primært dokument*, som er cirkuleret blandt et afgrænset sæt af aktører, herunder politiet, på et tidspunkt, som er i umiddelbar nærhed af bekymringssamtalen, som dokumentet refererer til. Det er således dokumenter, som ikke er henvendt til en bredere offentlighed, men politijournalerne er derimod produceret med henblik på cirkulation i et afgrænset og lukket forum (Lynggaard, 2015, s. 154). En komplementær fordel ved valg af politijournaler er, at det har været muligt at belyse en længere periode, hvormed dette muliggjorde at kortlægge recidiv efter deltagelse i en bekymringssamtale (Lynggaard, 2015, s. 156).

Politijournalerne kan også betragtes som *sekundærdata*, da oplysningerne i politijournalerne er genereret af politiet, hvormed dataene og indsamlingen heraf ikke er oprettet til et videnskabeligt formål, men snarere til registreringer af lovovertrædelser. Fordelen ved brug af sekundærdata er, at kvaliteten ofte er højere, samt at processen har været mindre tids- og

ressourcekrævende (Lyngstad & Skardhamer, 2011, s. 15; Bjarnøe & Hansen, 2020, s. 305; Pedersen, 2018, s. 64; Ejrnæs, 2016, s. 206-207). Endelig har der ikke været en direkte kontakt med de undersøgte enheder, hvormed udfordringer, der kan være forbundet inddragelse af respondenter, der er tilbageholdende med at svare eller deltage i undersøgelsen, undgås (Lyngstad & Skardhamer, 2011, s. 15; Bjarnøe & Hansen, 2020, s. 305). Herudover er der ligeledes en række andre fordele forbundet med anvendelse af politijournaler og dokumenter i sin helhed i forbindelse med videnskabelige undersøgelser. Politiets databaser registrerer fakta og beviser, som er relevante for en lovovertrædelse eller hændelse, hvormed det har været muligt at udlede relevante og specifikke detaljer omkring børn og unge, der har deltaget i en bekymringssamtale (Brimicombe, 2016, s. 72). Derudover indeholder politiets databaser en række optegnelser, hvilket muliggør at identificere aggregerede mønstre på tværs af disse optegnelser, som kan være medvirkende til at give en ny forståelse for recidiv blandt børn og unge og de faktorer, der kan være associeret hermed (Brimicombe, 2016, s. 72). Med udgangspunkt i ovenstående kan politiregistrerede databaser altså anses som værende værdifulde på baggrund af detaljeringsgrad og evnen til gennem analyse at påvise mønstre, der i særdeleshed kan være samfundsmæssigt relevant (Brimicombe, 2016, s. 76).

4.4 Metodisk fremgangsmåde

I følgende afsnit præsenteres den metodemæssige fremgangsmåde, der er blevet benyttet til empiriindsamling og bearbejdning af empiri.

4.4.1 Indholdsanalyse

Der er en række metoder, der ofte benyttes, når der anvendes dokumenter som empirisk grundlag (Møller, 2018, s. 206), hvorunder indholdsanalyse er særlig anvendelig i undersøgelser af politijournaler (Maruna, 2010, s. 130). Som forskningsmetodologi har indholdsanalysen sine rødder i studiet af massemedieret kommunikation, men har sidenhen fundet bred anvendelse inden for samfundsvidenskaberne (Eskjær & Helles, 2015, s. 9; White & Marsh, 2006, s. 22). Der findes mange forskellige nuancerede definitioner af indholdsanalyse, som afspejler dens historiske udvikling. Specialet tilslutter sig Krippendorffs definition, hvormed indholdsanalyse er “[...] *a research technique for making replicable and valid inferences from texts (or other meaningful matter) to the context of their use*” (Krippendorff, 2004, s. 18). Indholdsanalyse indbefatter ifølge Krippendorff ikke udelukkende skriftligt materiale, men kan ligeledes inkludere billeder, symboler og tegn. Krippendorff anser indholdsanalyse som værende en forskningsteknik, der kan anvendes til at give ny indsigt, som

er medvirkende til at øge forståelsen af et bestemt fænomen. Der er en forventning om, at undersøgelsen af bestemte fænomener er replikerbar, således det er muligt at opnå de samme resultater på et andet tidspunkt ved selvsamme forskningsteknik. Endelig er det altafgørende, at den specifikke undersøgelse afgiver valide resultater. Dette kan anses som gængse og vigtige forskningskriterier i al forskning, men det er ifølge Krippendorff i særdeleshed vigtigt i anvendelsen af indholdsanalyse (Krippendorff, 2004, s. 18). I nærværende speciale tages der udelukkende udgangspunkt i det skriftlige materiale forestået af politiet, hvormed der ikke inddrages andet visuelt materiale, symboler og/eller tegn, da formålet ikke er at udarbejde en konversationsanalyse eller en retoriskanalyse. Det særegne ved metoden er, som betegnelsen angiver, den kvantitative tilgang. Det vil sige, at det er muligt at kvantificere sagsindholdet i politijournalerne og omsætte indholdet til koder og foretage statistiske beregninger på baggrund heraf. Metoden er ligeledes særlig anvendelig til at undersøge større tekster, hvormed det er muligt at undersøge overgribende strukturer og mønstre, og desuden muliggør metoden en undersøgelse af flere hundrede enheder ad gangen (Eskjær & Helles, 2015, s. 9, 11). Således er den kvantitative indholdsanalyse valgt med henblik på at foretage statistiske beregninger af sagsindholdet samt at kortlægge aggregerede mønstre på tværs af politijournalerne (Eskjær & Helles, 2015, s. 12; Brimicombe, 2016, s. 76).

Det vigtigste ved indholdsanalysen er, at dataene giver brugbar dokumentation til at teste hypoteser og besvare forskningsspørgsmål (White & Marsh, 2006, s. 28). Kvantitativ indholdsanalyse er traditionelt set deduktiv anlagt og møntet på hypotesetestende strategier, hvilket stemmer overens med specialets tilgang til empirien (Eskjær & Helles, 2015, s. 24). Således er der foretaget en operationalisering af et på forhånd specificeret teoriapparat samt eksisterende forskning med henblik på at udlede et antal på forhånd klart definerede variable. Herefter er der specificeret en eller flere indikatorer, som er klart defineret, hvormed tilgangen til analysen er hypotetisk-deduktiv, som det ligeledes er beskrevet i afsnit 3. (Lynggaard, 2015, s. 160). Formålet hermed er, at undersøgelsen ikke stikker i for mange retninger og tester for forhold, som kun er svagt relateret til hinanden (Eskjær & Helles, 2015, s. 48). Eskjær og Helles hævder, at teoretisk indramning af problemstillinger er nødvendig, således undersøgelsen ikke bliver triviell. Det er en forudsætning at have en indgående viden, da sporadisk viden om et fænomen giver ringe forudsætninger for at komme med kvalificerede antagelser om en given sammenhæng eller mangel på samme (Eskjær & Helles, 2015, s. 43).

I de følgende afsnit beskrives den systematiske og stringente tilgang, der er anvendt til at analysere politijournalerne.

4.4.2 Dataudvælgelse

Dataudvælgelse dækker over selektionen af data i empiriske undersøgelser. Indledningsvist er det vigtigt, at undersøgelsesperioden klarlægges (Eskjær & Helles, 2015, s. 50). For at kunne måle på forekomsten af recidiv efter første bekymringssamtale er det nødvendigt med en observationsperiode af en vis længde, hvorfor 2019 er valgt, hvilket efterlader en observationsperiode på ca. 3 år. Dette vurderes som værende et realistisk tidsinterval i målingen af forekomsten af recidiv på baggrund af eksisterende forskning, som netop peger på, at recidiv oftest forekommer i løbet af de første par år (Graunbøl et al., 2010, s. 8; Direktoratet for Kriminalforsorgen, 2016, s. 3). Med 2019 som observationsår bliver det ligeledes muligt at undgå coronapandemien som en indvirkende faktor på afholdelsen af bekymringssamtaler og efterfølgende recidiv, da denne først havde sit indtog i 2020.

I praksis er der foretaget et dataudtræk af politiets sags- og journaliseringssystem POLSAS. Som tidligere nævnt i afsnit 1.4.1 er der stor variation i registreringspraksis hos politiet på trods af, at der er udarbejdet en række retningslinjer til, hvorledes optakten, gennemførelsen og opfølgningen på en bekymringssamtale skal håndteres og registreres i politiets systemer (Rigspolitiet, 2021, s. 10). Da Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi er bekendt med ovenstående problematik og har et stort fokus herpå, valgte specialets kontaktperson at udarbejde og tilsende datasættet med alle registrerede bekymringssamtaler, således de rette journal- og gerningskoder² kunne gennemgås. Formålet hermed var ligeledes, at såfremt, der var nogle bekymringssamtaler, der var blevet registreret forkert, så var det ligeledes muligt at identificere disse, således at datasættet gav et retvisende billede af alle registrerede bekymringssamtaler. Det tilsendte datasæt indeholdt journalnumre på alle de børn og unge, der havde været til en bekymringssamtale i 2019. Journalnumrene skulle anvendes til at fremsøge disse individer i POLSAS, hvormed det var muligt at udlede de specifikke variable, der var relevante for nærværende undersøgelse. Ved en fremsøgning af journalnumre fremgik indledningsvist data af objektiv karakter, såsom køn og alder samt en eventuel sigtelse, som i forbindelse med nærværende undersøgelse er blevet registreret som recidiv. Desuden fremgik der ligeledes en række subjektive fortolkninger af bekymringssamtalerne i form af resumeer, som også udgør et essentielt bidrag til nærværende undersøgelse, da nogle af specialets variable er udledt herfra.

² Journal- og gerningskoder refererer til de koder, politiet anvender i POLSAS i forhold til kriminalitetstype.

I dataudvælgelsesprocessen er det ligeledes vigtigt at klarlægge, hvorvidt undersøgelsen skal være baseret på en stikprøveudvælgelse eller en totaltælling (Eskjær & Helles, 2015, s. 50). I forbindelse med nærværende undersøgelse er alle elementer fra undersøgelsespopulationen inddraget, hvormed der er foretaget en totaltælling. I forlængelse heraf er det dog vigtigt at påpege, at der er blevet foretaget nogle bevidste fravalg på baggrund af fejlregistreringer, hvormed disse ikke anses som en del af den overordnede undersøgelsespopulation. Det tilsendte datasæt bestod af 388 registrerede bekymringssamtaler i alt. Efter en nærmere granskning af datasættet blev det hurtigt klart, at datasættet indeholdt forskellige fejlregistreringer, hvormed der er foretaget bevidste frasorteringer og specialets datasæt derfor endeligt udgøres af en undersøgelsespopulation på 274 bekymringssamtaler. Ifølge Eskjær og Helles er dette en solid størrelse mængde af data, som udgør et solidt grundlag for analyse (Eskjær og Helles, 2015, s. 62). Frasorteringen er foretaget som følge af fejlregistreringer af politiet, hvor andre forebyggende indsatser og kriminalpræventive undersøgelser fejlagtigt er blevet registreret som værende bekymringssamtaler, hvorfor disse er blevet frasorteret. Derudover er der tilfælde, hvor politiet har registreret en bekymringssamtale på både barnet/ den unge og dennes forældre, som har deltaget i samtalen, hvorfor den samme bekymringssamtale fejlagtigt er blevet registreret to gange. Her er bekymringssamtalen, som er blevet registreret på forældrene, blevet frasorteret. Endelig fremgik der enkelte tilfælde i datasættet, hvor den første bekymringssamtale ikke var afholdt i 2019, hvorfor disse ligeledes er blevet frasorteret.

4.5 Bearbejdning af empiri

I følgende afsnit præsenteres, hvorledes empirien er bearbejdet. Indledningsvist præsenteres specialets variable, hvorefter der forekommer en beskrivelse af kodningsprocessen og operationaliseringen af variablene.

4.5.1 Præsentation af variable

Egenskaber, som varierer mellem enheder, kaldes variable, og disse er byggestenene i kvantitative undersøgelser (Hansen, Andersen & Hansen, 2020, s. 37; Monrad, 2018, s. 208). Der skelnes mellem henholdsvis afhængige og uafhængige variable, som vedrører variablenes placering i undersøgelser af årsag og virkning (Hansen, Andersen & Hansen, 2020, s. 38). Den afhængige variabel (Y) betegnes som værende den variabel, der måles på og søges at forklare i en undersøgelse og er således den variabel, som kan påvirkes af de uafhængige variable (X). Således udgør *recidiv efter deltagelse i en bekymringssamtale* den afhængige variabel, da det er det, der ønskes undersøgt.

En uafhængig variabel er, som navnet antyder, uafhængig og er den variabel, som kan forklare den variation, der måles i den afhængige variabel. Således fungerer den uafhængige variabel som den variabel, der påvirker den afhængige variabel. Der kan i en undersøgelse fremgå flere forskellige uafhængige variable, afhængig af hvor mange variable, der ønskes undersøgt i relation til påvirkning af den afhængige variabel (Hansen, Andersen & Hansen, 2020, s. 38-41). I nærværende speciale undersøges flere forskellige faktorer, der kan associeres med recidiv, hvormed der arbejdes med flere uafhængige variable, som er *alder, køn, opfølgning og bekymringsårsag*.

Endelig er *psykiske udfordringer og samlevende forældre* inddraget som kontrolvariable med henblik på at kontrollere, hvorvidt sammenhængen mellem de uafhængige variable og den afhængige variabel er sand eller spuriøs. Der kontrolleres således for eventuelle alternative forklaringer, end dem, der er fundet mellem X og Y. Jo flere variable, der statistisk kontrolleres for, jo mere sikkerhed er der omkring det kausale forhold mellem X og Y (Hansen, Andersen & Hansen, 2020, s. 40-41; de Vaus, 2001, s. 178). Ved en spuriøs sammenhæng vil en umiddelbart kausal sammenhæng mellem den afhængige og de uafhængige variable forsvinde, idet kontrolvariable inddrages (Hansen, Andersen & Hansen, 2020, s. 40-41). Kontrolvariable er tillige vigtige at holde for øje for at kontrollere for eventuelle alternative forklaringer, end at

X påvirker Y (Hansen, Andersen & Hansen, 2020, s. 40-41). I nedenstående tabel 1 er specialets forskellige variable præsenteret i relation til målniveauer og kodning, og dette vil i det følgende blive uddybet nærmere.

Tabel 1: Præsentation af variable, målniveauer og kodninger

Variabel	Skalering	Værdier	Kodning
Afhængig variabel (Y)			
Recidiv efter en bekymringssamtale	Kategorisk/Binær	Recidiv/Ikke-recidiv	0=Ikke-recidiv 1=Recidiv
Uafhængige variable (X)			
Opfølgningssamtale	Kategorisk/Binær	Opfølgning/Ingen opfølgning	0=Ingen opfølgning 1=Opfølgning
Køn	Kategorisk/Binær	Dreng/pige	0=Dreng 1=Pige
Alder	Ratioskaleret	0-18 år	
Bekymringsårsag	Kategorisk/Ordinal- skaleret	Personfarlig afvigende adfærd/Ikke- personfarlig afvigende adfærd/Bekymrende adfærd	1=Bekymrende adfærd 2=Ikke- personfarlig afvigende adfærd 3=Personfarlig afvigende adfærd
Kontrolvariable (Z)			
Samlevende forældre	Kategorisk/Binær	Samlevende /Ikke samlevende	0=Ikke- samlevende 1=Samlevende
Psykkiske udfordringer	Kategorisk/Binær	Psykkiske udfordringer/ingen psykkiske udfordringer	0=Ingen psykkiske udfordringer 1=Psykkiske udfordringer

4.5.2 Kodning og operationalisering af variable

I følgende afsnit illustreres kodningsprocessen og operationaliseringen af variable. Det indsamlede data er efterfølgende overført til Stata, hvori data er blevet rensset og rekodet, hvorefter de statistiske beregninger og analyser er udført. Denne proces vil ligeledes blive beskrevet med henblik på at illustrere måden, hvorpå dataene er blevet omdannet til empirisk og målbare data i Stata.

Som beskrevet i afsnit 4.4.2 består politijournalerne af objektive data i form af køn, alder, eventuel sigtelse samt familiekonstellation. Derudover indeholder politijournalerne en række subjektive fortolkninger af bekymringssamtalerne forestået af politiet i form af resumeer, hvorudfra der ligeledes er foretaget kodninger med henblik på at udlede de faktorer, der kan være associeret med recidiv efter deltagelse i en bekymringssamtale. Kodningen er således foretaget med udgangspunkt i både det manifeste og latente indhold. Manifest indhold refererer til det indhold, der er entydigt identificerbart, og der hersker intersubjektiv enighed herom (Eskjær & Helles, 2015, s. 13). Hertil er alder, køn, familiekonstellation, og hvorvidt børn og unge har recidiveret efter deltagelse i en bekymringssamtale blevet kodet. Det latente indhold refererer til de merbetydninger, som aktualiseres/associeres i en given kontekst, og der hersker ikke samme intersubjektiv enighed herom (Eskjær & Helles, 2015, s. 13-14). Som nævnt ovenfor består politijournalerne af subjektive fortolkninger forestået af politiet i form resumeer, hvorunder bekymringsårsag og psykiske udfordringer er blevet udledt og kodet ud fra det latente indhold. Inddragelse af det latente indhold kan have indflydelse på specialets kvalitet, hvilket vil blive diskuteret i afsnit 4.7.

Kodningen er udført i overensstemmelse med en kodemanual, som kan tilgås i sin helhed i bilag 2. Heri fremgår der en instruktion til, hvordan sagsindholdet skulle kodes, og hvordan kodningen skulle foregå. Kodemanualen indeholder ligeledes udtømmende definitioner på variable, således kodebogen var entydig og forståelig. Formålet hermed var at sikre ensartethed, hvormed reliabilitetspotentialet øges (Bjarnøe & Hansen, 2020 s. 319-324; Bryman, 2016, s. 293-294). Dette vil ligeledes blive uddybet i afsnit 4.7.2.

Som nævnt i afsnit 1.2 har eksisterende forskning påvist, at der er en sammenhæng mellem køn og en øget risiko for recidiv, hvormed dette var omdrejningspunktet i tilgangen til det empiriske materiale (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 380). Således er variabelen *køn* udvalgt og kodet i følgende kategorier: dreng og pige. Variabelen indeholder derfor to værdier, hvorfor den er binær og er omkodet i Stata til en dummy variabel, hvor dreng=0 og pige=1 (jf. tabel 1).

Som det ligeledes fremgår af afsnit 1.2, har eksisterende forskning og kriminologisk teori påvist, at der er en sammenhæng mellem, jo yngre man er ved første kriminelle handling, desto større er risikoen for recidiv (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 368, 385; Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 143). Det er med afsæt heri, at den kontinuerte variabel *alder* er udvalgt og kodet i værdierne 1 til og med 18 år (jf. tabel 1).

I forlængelse af ovenstående er der ligeledes i afsnit 1.2 påvist en sammenhæng mellem alvorligheden af bekymrende adfærd og/eller kriminalitet og øget risiko for recidiv, hvortil jo alvorligere handlingen er, desto større er risikoen for recidiv (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 380). På baggrund heraf er årsagen til at børn og unge visiteres til en bekymringssamtale inddraget som variabel og betegnet *bekymringsårsag*. I visse tilfælde er der i politiets system registreret flere årsager til, at børn og unge vurderes til at deltage i en bekymringssamtale. Ofte vil der fremgå et hovedforhold samt en eller flere biforhold, hvormed der i nærværende speciale udelukkende er taget udgangspunkt i hovedforholdet, altså den primære anledning til bekymring. I situationer, hvor der ikke fremgår et hovedforhold, er der i specialet taget udgangspunkt i det mest alvorlige registrerede forhold. I forlængelse heraf skelnes der mellem de forskellige typer af kategorier i relation til bekymringsårsag hvortil personfarlig afvigende adfærd refererer til straffelovsforbrydelser, hvor handlingen udgør en fare for et andet menneske, herunder blandt andet seksualforbrydelser, vold mv. Disse straffelovsforbrydelser anses som værende den mest alvorlige bekymringsårsag. Herudover refererer ikke-personfarlig afvigende adfærd til straffelovsforbrydelser, som ikke betragtes som værende personfarlige og derfor ikke udgør en direkte fare over for andre mennesker, eksempelvis tyveri og hærværk mv. Denne lovovertrædelse betragtes som værende en mindre alvorlig bekymringsårsag sammenlignet med personfarlig afvigende adfærd. Endelig følger bekymrende adfærd, som betragtes som en forløber til kriminalitet, men dette betragtes ikke som en lovovertrædelse i strafferetlig forstand, eksempelvis spredning af rygter og afvigende adfærd i grupper mv. Dette betragtes som værende den mindst alvorlige bekymringsårsag. Variablen *bekymringsårsag* er således kodet i følgende kategorier: personfarlig afvigende adfærd, ikke-personfarlig afvigende adfærd og bekymrende adfærd. Variablen er derfor kategorial og er omkodet til henholdsvis bekymrende adfærd=1, ikke-personfarlig afvigende adfærd=2 og personfarlig afvigende adfærd=3 i Stata (jf. tabel 1).

Der foreligger på baggrund af kriminologisk teori en formodning om, at opfølgende samtaler kan være medvirkende til at modvirke risikoen for recidiv, hvormed *opfølgningssamtale* ligeledes er medtaget som variabel i specialet (jf. afsnit 3). Opfølgninger forestås i praksis af henholdsvis politiet, kommunen samt skolerne og i visse tilfælde i et samarbejde herimellem. Som tidligere nævnt i afsnit 1.4.1 er der ingen faste retningslinjer for, hvorvidt der skal følges op på en bekymringssamtale, og hvem der har ansvaret herfor. Dette afspejles i politiets registreringer af opfølgninger på flere parametre. Først og fremmest fremgår det ikke entydigt, hvorvidt der er foretaget opfølgninger. I disse situationer, hvor der intet fremgår omkring opfølgning i sagen, forstås det i nærværende speciale som, at der ikke er afholdt en opfølgende samtale. Når der i politiets system er registreret, at kommunen eller skolen står for opfølgningen af barnet/den unge, er det af naturlige årsager ikke muligt at kontrollere, hvorvidt opfølgningen reelt har fundet sted, eftersom specialet ikke har adgang til disse instansers systemer. I disse situationer antages det, at opfølgningen har fundet sted, hvorfor dette er registreret som en opfølgning. I relation til politiets opfølgninger sker dette i praksis på forskellige måder. Det kan enten være ved at politiet indkalder den barnet/den unge til en opfølgende samtale eller foretager en telefonisk opfølgende samtale med den barnet/den unge. I visse situationer vil politiet også registrere det som en opfølgning blot at have tjekket døgnrapporten for, hvorvidt det enkelte barn/unge fremgår heri. I nærværende speciale er det registreret som en opfølgning i de situationer, hvor politiet har været i direkte kontakt med barnet/ den unge, hvorfor situationen, hvor døgnrapporten blot tjekkes, ikke er registreret som en opfølgning. Således er variabelen *opfølgningssamtale* udvalgt og kodet i følgende kategorier: opfølgningssamtale og ingen opfølgningssamtale. Variablen er således binær og er i Stata kodet som en dummy variabel, hvor opfølgningssamtale=1 og ingen opfølgningssamtale=0 (jf. tabel 1).

Endelig har eksisterende forskning påvist, at psykiske udfordringer har en betydning i relation til recidiv, hvorfor denne er inddraget som specialets kontrolvariabel. Som det i afsnit 1.2 fremgår, har eksisterende forskning påvist en sammenhæng mellem større risiko for recidiv og lav socioøkonomisk baggrund, problemer i familien, fysisk eller seksuelt misbrug i barndommen samt adfærdsmæssige problemer. Dette er alle faktorer, som kan antages at tilvejebringe psykiske udfordringer hos den enkelte, hvorfor det virker plausibelt at psykiske udfordringer kan være en forklaring på øget risiko for recidiv (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 380, 384). Psykiske udfordringer dækker eksempelvis over depression, angst, ADHD og selvmordstanker mv. Variablen er kodet i følgende kategorier: psykiske udfordringer og ingen

psykiske udfordringer. I Stata er variabelen således behandlet som en binær variabel med værdierne psykiske udfordringer=1 og ingen psykiske udfordringer=0 (jf. tabel 1).

Som nævnt i afsnit 1.2 har eksisterende forskning ligeledes påvist, at der er sammenhæng mellem kriminalitet og familiekonstellation, idet børn og unge, der er opvokset med begge biologiske forældre, er mindre tilbøjelige til at begå kriminalitet, modsat børn for hvem dette ikke er tilfældet (Jørgensen et al., 2012, s. 19). Endvidere peger forskning på, at børn og unge, der er opvokset med en enlig forælder, er i forhøjet risiko for et tilbagefald til kriminalitet (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 380). Nærværende speciale er dog opmærksom på, at det ikke er entydigt forbundet med noget positivt at have samlevende forældre, mens det ikke nødvendigvis er negativt ikke at have samlevende forældre. Således er variabelen *samlevende forældre* inddraget som specialets anden kontrolvariabel og er kodet som følgende: samlevende forældre og ikke samlevende forældre. Variabelen er derfor ligeledes behandlet som en binær variabel med værdierne samlevende forældre=1 og ikke samlevende forældre=0 i Stata (jf. tabel 1).

4.6 Multikollinearitet

Det er vigtigt at være opmærksom på, hvorvidt der inddrages uafhængige variable, der kan skabe multikollinearitet, da dette kan resultere i biased koefficienter - altså koefficienter, der er for store eller for små (Stubager & Sønderskov, 2011, s. 27; Treiman, 2009, s. 108). Når to eller flere uafhængige variable er stærkt forbundne, så kan dette resultere i, at estimationsmetoden har svært ved at skelne deres unikke effekter fra hinanden. Dette kan afføde en usikkerhed i forhøjede standardfejl og dermed brede konfidensintervaller for de involverede koefficienter. Resultatet heraf kan direkte afføde, at selv stærke effekter fremstår insignifikante (Stubager & Sønderskov, 2011, s. 27; Agresti & Finlay, 2014, s. 456-457). For at vurdere hvorvidt der er multikollinearitet er der blevet foretaget en VIF-test, som viser, at den højeste toleranceværdi er på 1,05, hvilket betyder, at den er inden for konventionelle værdier, hvormed der ikke er en stærk forbundenhed mellem variablene (Vatcheva, Lee, McCormick & Rahbar, 2016, s. 10).

4.7 Kvalitetssikring

For at kunne vurdere troværdigheden af en forskningsbaseret undersøgelses resultater og konklusioner skal en række kvalitetsstandarder opfyldes. Disse omhandler undersøgelsens validitet, herunder intern og ekstern validitet, samt reliabilitet (Andersen, Laustsen & Cecchini, 2020, s. 97-121). I følgende afsnit diskuteres, hvorledes forskningskriterierne imødekommes.

4.7.1 Validitet

Forskningskriteriet validitet indebærer, at der er overensstemmelse mellem teoretisk definition og operationaliseret variabel. Med andre ord betyder dette, hvorvidt undersøgelsen måler det, den påstår at måle og dermed ikke har systematiske målefejl behæftet (Andersen, Laustsen & Cecchini, 2020, s. 97, 99-102). Validiteten af nærværende speciale er sikret gennem operationaliseringen af de inddragede variable (jf. afsnit 4.5.2), hvor det bedst egnede måleinstrument til at indfange det teoretiske begreb er identificeret og som ligeledes i praksis fungerer som en operationel variabel, der kan bidrage til at belyse undersøgelsens problemstilling (Andersen, Laustsen & Cecchini, 2020, s. 99-100).

Til brug for at besvare specialets problemstilling anvendes politijournaler, hvilket betyder, at der gøres brug af sekundærdata. En udfordring relateret hertil er, at dataene er indsamlet til et andet formål, end hvad nærværende speciales formål er, hvilket ofte vil tilvejebringe udfordringer med at opnå validitet i forhold til operationaliseringen (Ejrnæs, 2016, s. 207). Det vil sige, at oplysningerne i politijournalerne er genereret af administrative procedurer forestået af politiet, hvormed dataene og indsamlingen heraf ikke er oprettet til et videnskabeligt formål. Således afspejler politijournalerne statens perspektiv på det aktuelle problem på baggrund af, at dataet forinden allerede er blevet behandlet af myndigheder, hvormed deres certificerede betydning allerede er blevet tillagt dataet (Lyngstad & Skardhamar, 2011, s. 637-638). Således har der i forbindelse med udarbejdelsen af nærværende undersøgelse været skærpet opmærksomhed på, at dataet, der er registreret i POLSAS, er indsamlet, behandlet og registreret af politiet, hvormed dette er en afspejling af politiets fortolkning af både bekymrende adfærd forud for en bekymringsamtale samt af børn og unges enkelte situationer. Til trods for at det ikke har været en mulighed at kontrollere indsamlingen af data og dermed kvaliteten heraf, er en væsentlig fordel ved sekundærdata netop, at kvaliteten heraf ofte er højere, end hvis forskeren selv har indsamlet det (Ejrnæs, 2016, s. 206).

Politijournalerne indeholder af natur kun det data, som er registreret, hvorfor tilfælde, som ikke er anmeldt eller opdaget af politiet, ikke vil fremgå i registret, hvilket også betegnes som *mørketal* (Pedersen, 2018, s. 64). I relation til nærværende speciale kan der være en risiko for, at kriminelle handlinger og/eller bekymrende adfærd enten ikke er blevet anmeldt eller opdaget af politiet, eller at politiet ikke har vurderet eller prioriteret at afholde en bekymringssamtale på baggrund heraf. Dermed opstår der et potentielt mørketal, da tilfælde, som bør have resulteret i en bekymringssamtale og dermed være en del af datasættet, ikke er registreret. Nærværende speciale undersøger dog kun de tilfælde, hvor der har været afholdt en bekymringssamtale, hvorfor dette potentielle mørketal ikke har stor indvirkning på undersøgelsens resultater. I forlængelse heraf kan der ligeledes være et potentielt mørketal til politiets registreringspraksis. På trods af at politiet søger at ensarte registreringspraksissen i alle politikredse, så er der fortsat problematikker forbundet hermed, og dette kan tillige være medvirkende til at afføde potentielle mørketal (Pedersen, 2018, s. 64; Pedersen, 2013, s. 2, 11; Rigspolitiet, 2021, s. 3). Gennem dialog med politiet, som i praksis forstår registreringen af bekymringssamtalerne i POLSAS, er det sikret, at opgørelsesmetoden har været ensartet for hele 2019 og dermed ikke bærer præg af eventuelle ændringer i registreringsproceduren. Som det er nævnt i afsnit 4.4.2 er der ligeledes i nærværende speciale foretaget en granskning af datamaterialet fra POLSAS, hvoraf visse bekymringssamtaler er frasortet som følge af politiets fejlagtige registreringer. Det er således ikke utænkeligt, at der ligeledes er tilfælde, hvor der er afholdt bekymringssamtaler, som enten ikke er blevet registreret eller er registreret forkert, hvorved der eksisterer et potentielt mørketal. De potentielle mørketal er noget nærværende speciale er opmærksom på, men det har ikke været en mulighed at tage højde herfor.

Endelig kan recidivundersøgelser være forbundet med ufuldstændige dataproblemer. Årsagen hertil er blandt andet, at det har været nødvendigt i forbindelse med udarbejdelsen af nærværende undersøgelse at udvælge en dato, hvorpå der er blevet udført opfølgende journalsøgninger for at identificere de børn og unge, der har recidiveret, og de børn, der ikke har recidiveret. Et problem, der kan være forbundet hermed, er, at børn og unges status som ikke-recidivist kan ændres hver dag. Således er der risiko for, at et individ, som betragtes som ikke-recidivist på det givne tidspunkt, hvor journalerne er blevet fremsøgt, recidiverer næste dag, hvormed dette individ er blevet betragtet som ikke-recidivist i forbindelse med nærværende undersøgelse (Brame, Turner & Paternoster, 2010, s. 278). Dette omtales også som censurerede data eller suspenderede data. Dette angiver, at nye lovovertrædelser er sket til

højre for det sidste dataindsamlingstidspunkt, hvormed dette forbliver uobserveret, hvis efterfølgende dataindsamlinger ikke administreres (Brame, Turner & Paternoster, 2010, s. 278).

4.7.1.1 Intern validitet

Intern validitet omhandler en kausalslutnings gyldighed. For at opnå intern validitet i undersøgelsen skal det sikres, at kausalsammenhængen mellem de uafhængige variable og den afhængige variabel er korrekt og ikke i stedet skyldes en spuriøs sammenhæng, der ikke er kontrolleret for (Andersen, Laustsen & Cecchini, 2020, s. 97, 106-111). I relation til gyldigheden af kausalpåstande er det relevant at inddrage begrebet *omitted bias*, hvilket betyder, at undersøgelsen ikke er i stand til at observere alle de relevante variable, der kan have en effekt på recidiv efter deltagelse i en bekymringssamtale (Stubager & Sønderskov, 2011, s. 11). Foruden køn fremgår det eksempelvis i afsnit 1.2, at individets etnicitet og økonomiske faktorer har stor betydning for øget kriminalitetsrisiko og recidiv (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 380). I forbindelse med udarbejdelsen af specialet har det ikke været muligt at inddrage variable, der vedrører disse demografiske karakteristika, da dette ikke fremgik af datasættet. Inddragelse af politijournaler kan ligeledes være forbundet med en risiko for, at dataene ikke indeholder de oplysninger, som er relevante for den pågældende undersøgelse. Med andre ord er typen af tilgængelig information ikke så varieret. Subjektive mål, såsom holdninger og hensigter, kan ikke registreres, hvorfor det ikke har været muligt at indsamle direkte oplysninger herom i forbindelse med udarbejdelsen af nærværende undersøgelse. Et eksempel herpå er barndomsforhold, som ofte er et hovedtema i kriminologi, hvorunder forældretil og forældrekonflikter er nøgleelementer på dette område (Lyngstad & Skardhamar, 2011, s. 638-639). Eksisterende forskning og teoretiske perspektiver på recidiv, som er medtaget i nærværende speciale, har påvist, at netop udviklingen af børn og unges selvkontrol - eller manglen herpå - har stor betydning for gentagen kriminalitet, hvilket ligeledes gør sig gældende i relation til ydre kontrolmekanismer, såsom individets sociale bånd (jf. afsnit 2.1.2). Disse oplysninger har ikke været direkte tilgængelige i POLSAS, hvorfor disse oplysninger ikke er blevet medtaget i undersøgelsen.

Som beskrevet i afsnit 4.2 benytter nærværende speciale et tværsnitsdesign, som kritiseres for ikke at kunne identificere kausale sammenhænge eller retning som følge af den manglende tidsdimension i designet, hvilket dermed indikerer en udfordring i relation til den interne validitet. Som det tillige er beskrevet i afsnit 4.5.1 søger nærværende speciale dog at skabe

større sikkerhed omkring den kausale sammenhæng mellem de uafhængige variable og den afhængige variabel ved statistisk at kontrollere for tredjevariable, hvormed undersøgelsens interne validitet øges (Andersen, Laustsen & Cecchini, 2020, s. 108-109). I forlængelse heraf øges den interne validitet ligeledes i og med, at undersøgelsen inddrager en teoretisk forklaring på, hvorfor der kan forventes en sammenhæng mellem de uafhængige og den afhængige variabel (Andersen, Laustsen & Cecchini, 2020, 108-109).

4.7.1.2 Ekstern validitet

I kvantitative studier betragtes ekstern validitet, herunder generaliserbarhed, som et væsentligt kriterium for vurdering af kvaliteten af ens undersøgelse (Polit & Beck, 2010, s. 1452). Som tidligere beskrevet i afsnit 4.1 er den kvantitative forskningskomplementære styrke, at den ofte tilvejebringer en stærk ekstern validitet og generaliserbarhed som følge af muligheden for at kunne undersøge en stor målgruppe på én gang (Hansen, Andersen & Hansen, 2020, s. 41-44; Bjarnøe & Hansen, 2020, s. 305-306; Monrad, 2018, s. 203-208). Eftersom der er foretaget en totaltælling af al data, hvor alle elementer således er inddraget fra undersøgelsespopulationen, så er der tale om unikke observationer gældende for den specifikke politikreds, hvorfra dataene er udtrukket. Således kan det anskues som værende problematisk at generalisere specialets resultater til andre politikredse, da dataet udelukkende er forankret i Sydsjællands og Lolland-Falsters politikreds, hvormed de statistiske kombinationer udelukkende er gældende for denne kreds. På baggrund heraf vurderes det, at specialets resultater ikke kan generaliseres til andre kontekster, da der i landets politikredse foreligger demografiske og strukturelle forskelle. Specialet kan derimod anvendes som inspiration til fremtidig forskning i andre politikredse, hvormed observationerne for de specifikke politikredse anvendes. Det anses derfor ikke som værende en relevant problematik, at nærværende speciale ikke kan generaliseres til andre kontekster.

4.7.2 Reliabilitet

Forskningskriteriet reliabilitet relaterer sig til, hvorvidt undersøgelsens måling er nøjagtig, således der ved gentagne målinger af samme fænomen, fås det samme resultat. Reliabilitet handler således om konsistens i målingen (Andersen, Laustsen & Cecchini, 2020, s. 97, 103-105). For at sikre nærværende speciales reliabilitet er processen og præmisserne, som går forud for undersøgelsens resultater og konklusion gennemsigtigt fremlagt, således det er muligt at strukturere et identisk studie med samme præmisser (Andersen, Laustsen & Cecchini, 2020, s. 103-105). Med andre ord er grundantagelser og fremgangsmåder blevet beskrevet så

gennemsigtigt som muligt. Ved at undersøgelsens systematik, procedure og metode klart fremlægges sikres det tillige, at der kan bygges videre på undersøgelsen. Derved sikres den kumulative viden, hvilket indebærer at undersøgelsens resultater udgør ny viden, som kan supplere allerede eksisterende viden og derigennem bliver grænserne for sikker viden systematisk udvidet (Andersen, Laustsen & Cecchini, 2020, s. 98-99). Specialets do-fil kan tilgås i sin helhed i bilag 3, hvori de specifikke beregninger, der ligger til grund for analysens resultater er beskrevet og systematiseret.

Som tidligere nævnt i afsnit 4.5.2 er kodningen blevet foretaget ud fra en kodemanual (bilag 2). Indledningsvist er der udført en pilottest, hvormed der er blevet udvalgt 10 sager, som er kodet individuelt, hvorefter resultaterne heraf er blevet sammenlignet. Formålet hermed har først og fremmest været at teste brugen af kodemanualen i forhold til, hvorvidt valget af specialets variable er dækkende i forhold til den viden, journalerne frembragte. Hensigten med pilottesten har ligeledes været at opnå en forståelse for det særegne sprog, der ofte anvendes internt i institutionelle praksisser, som politiet er indlejret i, da der ofte kan foreligge særlige meninger og betydninger, som er forbundet til det fænomen, der ønskes undersøgt (Eskjær & Helles, 2015, s. 76). Endelig har formålet med pilottesten været at teste reliabilitetspotentialet. Det vil sige, at formålet hermed har været at sikre inter-koder-reliabilitet, som refererer til ensartethed af kodningen af identisk datamateriale for forskellige kodere (Bjarnøe & Hansen, 2020, s. 319-324). Indledningsvist er det således undersøgt, hvorvidt resultaterne var samstemmende i kodningen af de 10 udvalgte journaler. Ved en gennemgang af kodningen er der identificeret forskellige svar på nogle af variablene, hvorfor der til disse variable er udfærdiget mere specifikke regler i kodemanualen med henblik på at øge inter-koder-reliabiliteten. Med udgangspunkt i pilottesten er kodemanualen revurderet med henblik på at sikre en strømlinet kodningsproces. Således er datamaterialet tillagt flere forskellige øjne med henblik på at mindske et for snævert perspektiv samt for at sikre objektiviteten (Bjarnøe & Hansen, 2020, s. 319-324; Lacy, Watson, Riffe & Lovejoy, 2015, s. 796).

4.8 Analysestrategi

Følgende afsnit har til formål at præsentere rammen for specialets analyse, som er bygget op omkring to dele, hvoraf den første er en deskriptiv analyse af datasættet, hvor alle inddragede variable præsenteres og beskrives. Analysens anden del består af statistiske test af de inddragede variable hvortil der er anvendt en logistisk regressionsanalyse.

4.8.1 Logistisk regression

I specialets analyse fremgår der indledningsvist en deskriptiv analyse af datasættet med formålet om at skabe overblik over og præsentere alle variablene, som inddrages i undersøgelsen. Præsentation af data er en central del af den kvantitative forskningsmetode, da det giver et overblik over et omfattende datamateriale og er samtidig nødvendig forud for mere raffinerede modeller, som ligeledes er tilfældet i nærværende speciale, hvor den logistiske regression er anvendt (Hussain, 2016, s. 235).

I forlængelse af ovenstående udarbejdes en binær logistisk regression med henblik på at analysere sammenhængen mellem den afhængige variabel, recidiv efter deltagelse i en bekymringssamtale, og de uafhængige variable, som er henholdsvis alder, køn, opfølgningssamtale og bekymringsårsag. Det er meget omdiskuteret, hvorvidt der skal anvendes en lineær sandsynlighedsmodel (OLS) eller logistisk regression, når den afhængige variabel er binær (Larsen, 2017, s. 47). OLS beskæftiger sig primært med kontinuerlige afhængige variable, hvorimod logistisk regression primært beskæftiger sig med binære afhængige variable (Larsen, 2017, s. 49). På trods af at OLS og logistisk regression ofte vil give identiske resultater, skal der foretages nødvendige tiltag for at tage højde for manglende opfyldelse af forudsætninger for OLS. Der kan være nogle grundlæggende problemer forbundet med at anvende OLS-regressioner på binære variable. Et eksempel herpå er først og fremmest, at OLS-regressionen kan være forbundet med en risiko for at få forudsagte sandsynligheder, som er mindre end 0 eller større end 1. Hertil vil det ikke give mening at tale om en sandsynlighed for, at en afhængig variabel har værdier over 1, da dette er større end 100 procent. Endvidere kan anvendelse af OLS-regression give ikke-normalfordelte fejlede og heteroskedasticitet, som afføder forkerte standardfejl for estimerede parametre. Endelig kan den funktionelle form ligeledes afføde nogle problematikker, da det antages, at effekten af X (koefficienten) er konstant, hvilket ifølge Larsen oftest vil være forkert (Larsen, 2017, s. 50).

På baggrund af ovenstående anses logistisk regression som det optimale valg, da nærværende speciales afhængige variabel er binær.

I forbindelse med udarbejdelsen af den logistiske regressionsanalyse er der blevet gennemført tre trin. Indledningsvist er der udført en specifikation og estimering, hvorunder specialets afhængige variabel, uafhængige variable og kontrolvariable og disses funktionelle form er blevet specificeret (Larsen, 2017, s. 48). I forbindelse med udarbejdelsen af analysen arbejdes der med sandsynligheder, der per definition ikke kan være mindre end 0 eller større end 1 (Larsen, 2017, s. 50). Til disse to udfald anvendes de generiske udtryk *succes* og *fiasko* for en binær variabel, hvormed recidiv er fiasko og ikke recidiv er succes i relation til nærværende speciale. Oddsene for succes defineres således som værende
$$\text{Odds} = \frac{\text{Sandsynlighed for succes}}{\text{Sandsynlighed for fiasko}}$$
(Agresti & Finlay, 2014, s. 483). Forholdet mellem to odds anvendes i fortolkningen af tallene og kaldes odds ratio (OR). Hvis OR er større end 1, er sandsynligheden for at $y=1$ større, end sandsynligheden for at $y=0$. Med andre ord er sandsynligheden for at recidivere større i den pågældende kategori i forhold til referencekategorien. Modsat følger, at hvis OR er mindre end 1, er sandsynligheden for at $y=0$ større end sandsynligheden for at $y=1$ og dermed er sandsynligheden for recidiv mindre i den pågældende kategori i forhold til referencekategorien. Hvis OR er lig 1, er sandsynligheden for at $y=1$ den samme som sandsynligheden for at $y=0$, hvilket indikerer en 50/50 sandsynlighed (Larsen, 2017, s. 50). Det kan være besværligt at lave meningsfyldte tolkninger på baggrund af OR som følge af, at koefficienterne nu måles i sandsynligheder og dermed ikke længere måles i samme enhed som den afhængige variabel (Larsen, 2017, s. 47-48). Af denne grund skal der som regel i en logistisk regressionsanalyse foretages yderligere trin, for at der kan tolkes på resultaterne.

Det andet trin i analysen foretages således med formålet om at skabe mere intuitive og robuste tolkninger af regressionen. Hertil beregnes de forudsagte sandsynligheder for hver af de uafhængige variable, hvortil alle specialets kategoriske variable holdes konstant ved 1 og den ene kontinuerte variabel til gennemsnittet. Herved muliggøres det at tolke på effekten af de enkelte uafhængige variable, samt hvordan den afhængige variabel varierer med disse (Larsen, 2017, s. 58-59). I en logistisk regression er effekten af X ikke konstant, men varierer derimod alt efter, hvor på den uafhængige variabel, der ændres med én enhed. Effekten vil derfor være større eller mindre ved nogle værdier af X end ved andre. Effektstørrelsen kan tillige ændre sig alt efter, hvilke værdier, der er på andre inddragede uafhængige variable i regressionen. Med

andre ord kan effekten af en uafhængig variabel i en logistisk regression være særligt sensitiv i forhold til, hvilke værdier, der er for andre inddragede variable (Larsen, 2017, s. 51). Det er derfor i beregningen af forudsagte sandsynligheder nødvendigt at forholde sig til værdierne på de andre uafhængige variable, der er inddraget i regressionen, da disse påvirker de forudsagte sandsynligheder (Larsen, 2017, s. 58).

Det tredje og sidste trin indebærer en grafisk visualisering af resultaterne. Der kan være tilfælde, hvor grafisk visualisering giver bedre mening end i andre tilfælde. Det giver særlig god mening med en visualisering, når der arbejdes med kontinuerte variable, da dette skaber et godt overblik over fordelingen i den uafhængige variabel, man gerne vil udtale sig om. Arbejdes der derimod med kategoriske uafhængige variable med få forudsagte sandsynligheder, giver det ikke mening med en visualisering (Larsen, 2017, s. 60-61). I nærværende speciales analyse visualiseres derfor kun de forudsagte sandsynligheder for den kontinuerte uafhængige variabel Alder, mens de øvrige kategoriske uafhængige variables forudsagte sandsynligheder præsenteres i tabeller.

KAPITEL 5 - ANALYSE

5. Analyse

I følgende kapitel præsenteres specialets analyse, som har til formål at skabe indsigt i de faktorer, der er associeret med recidiv efter deltagelse i en bekymrings samtale. Indledningsvist præsenteres et deskriptivt overblik over recidiv og de faktorer, der undersøges i relation hertil, hvorefter disse testes ved brug af en logistisk regressionsanalyse. Kapitlet afrundes med en opsamling af undersøgelsens resultater.

5.1 Deskriptivt overblik over recidiv

Følgende afsnit har til formål at præsentere et deskriptivt overblik over recidiv i relation til specialets datasæt. Overblikket er samlet illustreret i nedenstående tabel 2:

Tabel 2: Deskriptiv overblik over recidiv

Variable	Undersøgelles- population (N = 274) (100%)	Recidiv (n = 182) (66%)	Ikke recidiv (n = 92) (34%)
Alder (Gennemsnit ± Standardafvigelse)	14,2 ± 1,82	14,5 ± 1,57	13,6 ± 2,13
Køn (antal og %)			
Pige	80 (29%)	39 (21%)	41 (45%)
Dreng	194 (71%)	144 (79%)	50 (55%)
Opfølgningssamtale (antal og %)	51 (19%)	38 (21%)	13 (14%)
Bekymringsårsager (antal og %)			
Personfarlig afvigende adfærd	95 (35%)	62 (34%)	33 (36%)
Ikke-personfarlig afvigende adfærd	132 (48%)	91 (50%)	41 (45%)
Bekymrende adfærd	47 (17%)	30 (16%)	17 (19%)
Samlevende forældre (antal og %)	82 (30%)	41 (22%)	41 (45%)
Psykiske udfordringer (antal og %)	61 (22%)	47 (26%)	14 (15%)

Note: Der er rundet op og ned til nærmeste heltal.

Som beskrevet i afsnit 4.4.2 er der foretaget et dataudtræk fra POLSAS bestående af bekymringssamtaler afholdt i 2019. Den endelige undersøgelsespopulation omfatter 274 individer, som har været til en bekymringssamtale, hvoraf flest drenge fremgår (71 %). Gennemsnitsalderen for hele undersøgelsespopulationen er 14 år ($14,2 \pm 1,82$), hvoraf et mindretal har været til en opfølgende samtale efterfølgende (19 %), og bekymringsårsagen forud for bekymringssamtalen har i omtrent halvdelen af tilfældene været funderet i ikke-personfarlig afvigende adfærd (48 %). Ligeledes gældende for hele undersøgelsespopulationen er, at et mindretal har samlevende forældre (30 %), hvilket ligeledes gælder for psykiske udfordringer (22 %). Endeligt har 66 % af undersøgelsespopulationen efter bekymringssamtalen recidiveret ($n = 182$), mens 34 % ikke har recidiveret efter bekymringssamtalen ($n = 92$).

Gældende for børn og unge, der har recidiveret efter første bekymringssamtale i 2019, er, at der er flest drenge (79 %), og gennemsnitsalderen herfor er omtrent tilsvarende den overordnede undersøgelsespopulation på 14 år ($14,5 \pm 1,57$). Desuden ses det, at blot en lille del har været til en opfølgende samtale bagefter (21 %), og i halvdelen af tilfældene er ikke-personfarlig afvigende adfærd årsagen til afholdelse af bekymringssamtalerne (50 %). Hertil følger, at et mindretal af de børn og unge, der har recidiveret, har samlevende forældre (22 %), hvilket ligeledes er gældende for børn og unge med psykiske udfordringer (26 %).

Ses der på børn og unge, som efter bekymringssamtalen ikke har begået gentagen kriminalitet, er der tillige flest drenge (55 %), og gennemsnitsalderen er fortsat centreret omkring de 14 år ($13,6 \pm 2,13$). Af de børn og unge, som har recidiveret, gælder det endvidere, at blot en lille del heraf har været til en opfølgende samtale efter bekymringssamtalen (14 %). Ikke-personfarlig afvigende adfærd er ligeledes årsag til afholdelse af bekymringssamtalen i størstedelen af tilfældene (45 %). Endelig følger, at lidt under halvdelen af børn og unge, der ikke har recidiveret, har samlevende forældre (45 %), mens blot en lille del har psykiske udfordringer (15 %).

5.2 Resultatafsnit: Hvilke faktorer er associeret med recidiv efter deltagelse i bekymrings samtale?

I de følgende afsnit præsenteres resultaterne af specialets undersøgelse. Indledningsvist introduceres den logistiske regression, hvorefter resultaterne heraf præsenteres én hypotese ad gangen, hvorunder de forudsagte sandsynligheder ligeledes vil udregnes og præsenteres for hver enkelte variabel. Endelig præsenteres kontrolvariablene samlet, og kapitlet afrundes med en opsummering af de fundne resultater. Do-fil er vedhæftet i bilag 3.

5.2.1 Logistisk regression

Tabel 3 viser resultaterne af den logistiske regression, hvori OR fremgår med dertilhørende standardfejl, som angiver, hvorvidt sandsynligheden for recidiv er større eller mindre i den pågældende kategori i forhold til referencekategorien. Derudover fremgår signifikansniveauet, hvortil p-værdien for de statistisk signifikante variable under 0,10 er markeret med *, signifikans under 0,05 med ** og endeligt signifikant under 0,01 er markeret med ***. Endelig fremgår konfidensintervaller, som angiver intervallet, hvori effekten af recidiv med 95 procent sikkerhed vil befinde sig imellem. Disse vil uddybes nærmere for hver enkelt hypotese i de følgende afsnit.

Tabel 3: Logistisk regression

	Odds Ratio (Std.fejl)	95 % konf. interval
Alder	1,3461 (0,11)***	1,14 - 1,58
Pige	0,2724 (0,08)***	0,14 - 0,49
Opfølgning	1,2174 (0,48)	0,55 - 2,65
Bekymringsårsag		
Ikke-personfarlig kriminalitet	1,5108 (0,59)	0,69 - 3,28
Personfarlig kriminalitet	1,2935 (0,53)	0,57 - 2,91
Psykiske udfordringer	1,7409 (0,11)	0,81 - 3,70
Samlevende forældre	0,3186 (0,09)***	0,17 - 0,58
Konstantled	0,0443 (0,05)***	
N	274	
Pseudo R²	0,1462	
Log-likelihood	-148,70334	

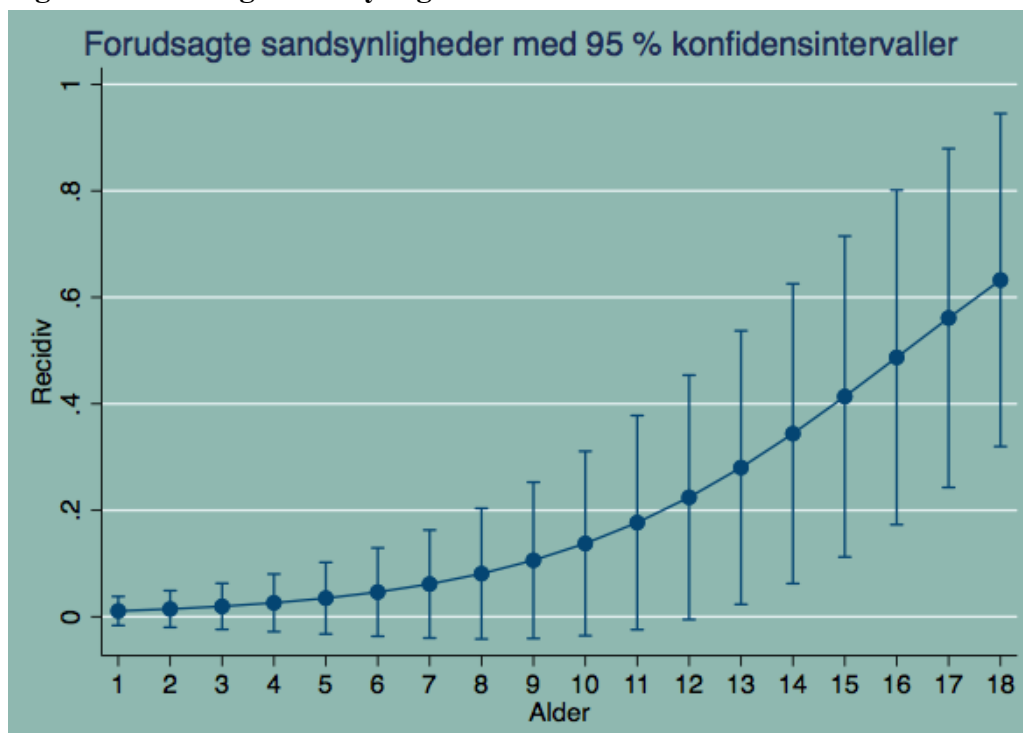
Note: Ustandardiserede koefficienter med standardfejl i parentes. *= $p < 0,10$, **= $p < 0,05$, ***= $p < 0,01$. Kollektive signifikanstests baseret på F-tests. Referencekategorierne er: Dreng, Ingen opfølgning, Bekymrende adfærd, Ingen psykiske udfordringer og Ikke samlevende forældre.

5.2.2 Er der en negativ sammenhæng mellem alder og recidiv efter deltagelse i en bekymringsamtale?

Indledningsvist er formålet at teste specialets første hypotese om, hvorvidt der er en negativ sammenhæng mellem alder og recidiv efter deltagelse i en bekymringsamtale. Af tabel 3 kan det udledes, at en stigning på 1 år er signifikant associeret med 1,35 så gange så høj sandsynlighed for recidiv ($OR=1,3461$ ($SD=0,11$), $p<0,01$). De tilhørende konfidensintervaller viser, at resultatet med 95 procent sikkerhed ligger mellem 1,14 og 1,58, hvilket kan anskues som et smalt interval, hvormed den statistiske usikkerhed er lav. Idet resultatet viser en statistisk signifikant positiv sammenhæng mellem alder og recidiv kan specialets første hypotese vedrørende alder afkræftes, da forventningen om en negativ sammenhæng ikke er fundet.

Nedenstående figur 1 præsenterer en grafisk visualisering af de forudsagte sandsynligheder for alder. Hertil er det tydeligt illustreret, hvordan sandsynligheden for recidiv i aldersgruppen 1-18 år stiger for hvert år frem til den ældste deltager på 18 år.

Figur 1: Forudsagte sandsynligheder for alder

Note: Forudsagte sandsynligheder af alder når kategoriske variabler holdes konstant ved 1 (Pige, Opfølgningssamtale, Bekymrende adfærd, Psykiske udfordringer og Samlevende forældre).

5.2.3 Er drenge i øget risiko for recidiv sammenlignet med piger efter deltagelse i en bekymringssamtale?

Tabel 3 er ligeledes estimeret til at undersøge specialets anden hypotese om, hvorvidt der er en kønsmæssig forskel i sandsynligheden for recidiv, herunder at drenge er i større risiko for recidiv sammenlignet med piger. Heraf kan det udledes, at piger er signifikant associeret med 0,27 gange mindre sandsynlighed for recidiv i forhold til drenge ($OR=0,2724$ ($SD=0,08$), $P<0,01$). Med andre ord har drenge signifikant større sandsynlighed for at recidivere efter deltagelse i en bekymringssamtale, hvorfor specialets hypotese vedrørende køn bekræftes. De tilhørende konfidensintervaller viser, at resultatet med 95 % sikkerhed befinder sig mellem 0,14-0,49, hvilket illustrerer et smalt interval og dermed en statistisk lav usikkerhed og et relativt sikkert resultat.

Nedenstående tabel 4 viser de forudsagte sandsynligheder for køn. Resultatet viser, at der er 66 % sandsynlighed for recidiv efter deltagelse i en bekymringssamtale for drenge. Modsat følger, at der er 34 % sandsynlighed for recidiv efter deltagelse i en bekymringssamtale blandt piger. Således er drenges sandsynlighed for at recidivere dobbelt så stor sammenlignet med piger.

Tabel 4: Forudsagte sandsynligheder for køn

Forudsagte sandsynligheder	
Dreng	0,6579331
Pige	0,3438802

Note: Forudsagte sandsynligheder af køn, når kategoriske variable holdes konstant ved 1 (Opfølgningssamtale, Bekymrende adfærd, Psykiske udfordringer og Samlevende forældre) og kontinuert variabel Alder holdes ved gennemsnit.

5.2.4 Er der større sandsynlighed for recidiv blandt børn og unge, som ikke har været til en opfølgningssamtale samtale, sammenlignet med børn og unge, som har været til en opfølgningssamtale?

Specialets tredje hypotese vedrører en forventning om, at sandsynligheden for recidiv er større, når der efter bekymringssamtalen ikke afholdes en opfølgende samtale med børn og unge. Af tabel 3 kan det udledes, at der er 1,21 gange større sandsynlighed for recidiv, når der efter bekymringssamtalen er afholdt en opfølgende samtale sammenlignet med de tilfælde, hvor der ikke er afholdt opfølgningssamtale ($OR=1,2174$ ($SD=0,48$), $p>0,10$). Med andre ord er der altså større sandsynlighed for recidiv, når der er afholdt en opfølgningssamtale, og det er en insignifikant sammenhæng, hvorfor specialets hypotese afkræftes. I forlængelse heraf skal der

tillige tages forbehold for konfidensintervallet, som anskues som værende bredt og dermed indikerer en statistisk usikkerhed, da effekten kan variere mellem 0,55 og -2,65. Resultatet peger dog i retningen af, at opfølgningssamtalen er associeret med en større sandsynlighed for recidiv.

De forudsagte sandsynligheder for opfølgningssamtale er illustreret i nedenstående tabel 5. Heraf ses det, at sandsynligheden for at recidivere er 30 %, når børn og unge ikke har været til en opfølgende samtale, mens sandsynligheden for børn og unge, der har været til en opfølgningssamtale, er 34 %. Dette indikerer således en forskel på 4 procentpoint, hvoraf associationen med recidiv er størst ved de tilfælde, hvor der er afholdt en opfølgningssamtale.

Tabel 5: Forudsagte sandsynligheder for opfølgningssamtale

Forudsagte sandsynligheder	
Ingen opfølgning	0,3009407
Opfølgning	0,3438802

Note: Forudsagte sandsynligheder af opfølgningssamtale, når kategoriske variabler holdes konstant ved 1 (Pige, Bekymrende adfærd, Psykiske udfordringer og Samlevende forældre) og kontinuert variabel alder holdes ved gennemsnit.

5.2.5 Er der større sandsynlighed for recidiv, jo mere alvorlig bekymringsårsagen er?

Specialets fjerde og sidste hypotese omhandler alvorligheden af bekymringsårsagen der leder til afholdelse af en bekymringssamtale, hvortil specialets forventning var, at sandsynligheden for recidiv stiger i takt med alvorligheden af bekymringsårsagen. Af tabel 3 kan det først og fremmest udledes, at der er 1,5 gange større sandsynlighed for recidiv, når der udvises ikke-personfarlig afvigende adfærd forud for en bekymringssamtale i forhold til bekymrende adfærd (OR=1,5108 (SD=0,59), $p > 1,10$). Gældende for personfarlig afvigende adfærd er, at der er 1,2 gange større sandsynlighed for recidiv sammenlignet med bekymrende adfærd (OR=1,2935 (SD=0,53), $p > 0,10$). Resultatet peger således i retningen af, at handlinger, hvor straffeloven overtrædes, som er ved henholdsvis ikke-personfarlig og personfarlig afvigende adfærd, i højere grad hænger sammen med recidiv i forhold til bekymrende adfærd, hvilket er i overensstemmelse med specialets forventning. Sammenhængen er dog insignifikant, hvorfor hypotesen afkræftes.

Nedenstående tabel 6 illustrerer de forudsagte sandsynligheder for bekymringsårsag. Heraf kan det udledes, at sandsynligheden for recidiv er 44 %, når der afholdes en bekymringssamtale med børn og unge, der har udvist ikke-personfarlig afvigende adfærd. Dernæst følger personfarlig afvigende adfærd, hvortil sandsynligheden for recidiv er 40 %. Endelig er sandsynligheden for recidiv 34 %, når børn og unge har haft bekymrende adfærd forud for bekymringssamtalen.

Tendensen er således, at tilbøjeligheden til recidiv er størst ved handlinger, hvor straffeloven overtrædes, herunder stærkest associeret med ikke-personfarlig afvigende adfærd efterfulgt af personfarlig afvigende adfærd. Som beskrevet i afsnit 4.5.2 anser specialet ikke-personfarlig- og personfarlig afvigende adfærd som værende de mest alvorlige bekymringsårsager, men personfarlig afvigende adfærd betragtes som den mest alvorlige og dermed forventet at have den største association med recidiv. Resultatet er derfor delvist i overensstemmelse med forventningen, idet begge kategorier er tættere associeret med recidiv end bekymrende adfærd, men ikke-personfarlig er fundet tættest associeret.

Tabel 6: Forudsagte sandsynligheder for bekymringsårsag

Forudsagte sandsynligheder	
Bekymrende adfærd	0,3438802
Ikke-personfarlig afvigende adfærd	0,4419154
Personfarlig afvigende adfærd	0,4040318

Note: Forudsagte sandsynligheder af bekymringsårsag, når kategoriske variabler holdes konstant ved 1 (Pige, Opfølgningssamtale, Psykiske udfordringer og Samlevende forældre) og kontinuert variabel Alder holdes ved gennemsnit.

5.2.6 Psykiske udfordringer og samlevende forældre

I tabel 3 er der kontrolleret for psykiske udfordringer og samlevende forældre. Vedrørende psykiske udfordringer ses det, at der er 1,7 gange større sandsynlighed for recidiv efter en bekymringssamtale, når børn og unge har psykiske udfordringer i forhold til børn og unge, der ikke har psykiske udfordringer (OR=1,7409 (SD=0,11), $p>1,10$). Denne sammenhæng er dog ikke statistisk signifikant, hvorfor der er en vis usikkerhed forbundet med estimatet. At psykiske udfordringer er associeret med recidiv, er i overensstemmelse med eksisterende forskning, som præsenteret i afsnit 1.2 (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 380, 384).

Vedrørende samlevende forældre kan det af tabel 3 udledes, at der er 0,31 gange mindre sandsynlighed for recidiv efter bekymringssamtalen, når børn og unge har samlevende forældre i forhold til børn og unge, som ikke har samlevende forældre (OR=0,3186 (SD=0,09), $p<0,01$).

Dette er en statistisk signifikant sammenhæng, og resultatet er ligeledes i overensstemmelse med eksisterende forskning præsenteret i afsnit 1.2, som påviser en association mellem recidiv og børn og unge, som ikke har samlevende forældre (Jørgensen et al., 2012, s. 19; Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 380).

5.2.7 Sammenfatning af resultater

Ovenstående resultater viser, at alder er en faktor, der med en statistisk signifikant sikkerhed er associeret med recidiv. Hertil er det udledt, at sandsynligheden for recidiv efter en bekymringsamtale stiger i takt med alder, hvorfor specialets hypotese med en forventning om en negativ sammenhæng afkræftes. Ligeledes gælder det, at der er en statistisk signifikant association mellem køn og recidiv, hvortil sandsynligheden for recidiv er størst blandt drenge. Resultatet understøtter således specialets hypotese herom, som derfor bekræftes. Der er ikke fundet en statistisk signifikant sammenhæng mellem recidiv og opfølgningssamtale, hvorfor der ikke med sikkerhed kan siges at være en association herimellem, og hypotesen derfor afkræftes. Resultatet peger dog i retningen af, at der er en association mellem recidiv og børn og unge, der efter bekymringsamtalen deltager i en opfølgende samtale. Dette understøtter ikke specialets hypotese om, at sandsynligheden for recidiv er størst for børn og unge, der ikke deltager i en opfølgende samtale. Resultatet vedrørende bekymringsårsag er ligeledes fundet ved en statistisk insignifikant sammenhæng, hvorfor en association mellem recidiv og bekymringsårsag ikke kan udledes med sikkerhed, og hypotesen derfor afkræftes. Resultatet peger dog i retningen af, at recidiv er associeret med adfærd, hvor straffeloven overtrædes. Herunder er associationen mellem recidiv og ikke-personfarlig afvigende adfærd størst, efterfulgt af personfarlig afvigende adfærd. Resultatet understøtter således delvist specialets hypotese herom, idet forventningen var, at associationen med recidiv er størst for de handlinger, hvor straffeloven overtrædes, herunder stærkere associeret med personfarlig afvigende adfærd. I overensstemmelse med eksisterende forskning er der vedrørende specialets kontrolvariabel psykiske udfordringer fundet en association mellem recidiv efter bekymringsamtalen og børn og unge med psykiske udfordringer. Der skal dog tages forbehold for, at sammenhængen er statistisk insignifikant, hvormed der ikke med sikkerhed kan drages en sammenhæng herimellem som følge af statistisk usikkerhed. Endelig er det ligeledes i overensstemmelse med eksisterende forskning fundet, at børn og unge med samlevende forældre har en signifikant mindre sandsynlighed for at recidivere, end børn og unge uden samlevende forældre.

KAPITEL 6 - DISKUSSION

6. Diskussion

I følgende afsnit diskuteres de fundne analyseresultater i relation til eksisterende forskning og teori. Disse præsenteres enkeltvis med dertilhørende hypoteser, hvortil der inddrages relevante teoretiske strømninger og eksisterende forskning med henblik på at forklare udviklingen og fortsættelsen af bekymrende og/eller kriminel adfærd.

6.1 Bekymringssamtalen iværksættes for sent

Eksisterende forskning har påvist, at børn og unges debutalder for kriminalitet har stor betydning for gentagen kriminalitet. I forlængelse heraf er det blevet påvist, at jo yngre børn og unge er, når den kriminelle aktivitet udøves, jo større sandsynlighed er der for recidiv (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 368, 385; Watt, Howells & Delfabbro, 2004, s. 143). Det er med afsæt heri, at specialets første hypotese er afledt med en forventning om, at der foreligger en negativ sammenhæng mellem alder og recidiv. Resultatet af analysen viser dog, at der modsat forventningen foreligger en positiv sammenhæng mellem alder og recidiv, og at sandsynligheden for recidiv øges i takt med børn og unges alder. Specialets analyseresultat er således med en statistisk signifikant sikkerhed i modstrid med specialets hypotese herom. Hertil skal der dog tages forbehold for, at nærværende speciale udelukkende måler alder inden for et begrænset aldersinterval, hvorimod den eksisterende forskning har inddraget alle aldersgrupper. I denne sammenhæng stiger kriminalitet og recidiv fortrinsvis i de tidlige teenageår og toppe i slutningen af teenageårene, hvorefter risikoen for kriminalitet og gentagen kriminalitet mindskes fra den tidlige voksenalder (Danmarks Statistik, 2021, s. 62; Fuglsang & Hansen, 2021, s. 22-23; Justitsministeriet, 2019, s. 15). I nærværende undersøgelse inddrages børn og unge til og med 18 år, hvorfor det velkendte efterfølgende fald for de ældre aldersgrupper ikke er medregnet. Dette kan således være en mulig forklaring på, at specialet har fundet en positiv sammenhæng frem for den forventede negative sammenhæng.

Som beskrevet indledningsvist er specialets analyseresultat i modstrid med eksisterende forskning, da resultatet viser, at jo ældre børn og unge er, når den afvigende adfærd påbegyndes, desto større sandsynlighed er der for recidiv. En mulig forklaring herpå kan være, at bekymringssamtalen er iværksat for sent, og at den kriminalpræventive virkning heraf derfor ikke er opnået. En grundlæggende diskussion i litteraturen om kriminalitetsforebyggelse blandt børn og unge omhandler muligheden for at opspore, hvilke grupper blandt børn og unge, der er i risiko for at udvikle en afvigende og kriminel adfærd. Diskussionen tager udgangspunkt i,

hvorvidt det er muligt at opspore kriminalitet, førend en egentlig kriminel handling er indtruffet, eller hvorvidt kriminalitetsforebyggelse i højere grad bør handle om at forhindre, at en allerede påbegyndt kriminel løbebane fortsættes eller forværres (Greve & Andersen, 2013, s. 8). I forlængelse heraf kan det således diskuteres, hvorvidt bekymringssamtalen har en kriminalpræventiv virkning, da denne søger at forhindre, at en allerede påbegyndt kriminel adfærd fortsættes eller forværres. Dette afføder spørgsmålet omkring, hvorvidt tidlige indsatser, der er iværksat før den kriminelle adfærd, er indtruffet, har en bedre virkning i forhold til at forhindre fortsættelse eller forværring af kriminel adfærd. Det samlede indtryk er, at forebyggende indsatser, der sker meget tidligt, vinder øget tilslutning i forskningen. Dette skal blandt andet indfries gennem et styrket opsøgende arbejde med tidlige bekymringssignaler, dvs. *før* en faktisk kriminalitetsadfærd er indtruffet (Greve & Andersen, 2013, s. 6). Det er blandt andet blevet påvist, at tidlige indsatser kan være medvirkende til at nedsætte risikoen for, at børn og unge påbegynder et liv i den kriminelle løbebane (Welsh & Farrington, 2007, s. 1). Årsagen hertil er blandt andet funderet i, at børn og unge gennemgår en biologisk udvikling og modningsproces, hvormed det er vigtigt at sætte ind med de korrekte tiltag og indsatser, således vigtige udviklingstrin ikke bliver overset og dermed sværere at genoprette. Med andre ord hvis kognitive, affektive og sociale muligheder gives for sent i forhold til børn og unges normale udviklingsforløb, så kan dette have en skadelig virkning herpå og forværres (Gatti, 1998, s. 126). Således er det vigtigt, at tidspunktet for interventionen vælges med omhu (Greve & Andersen, 2013, s. 10). Derudover fremgår det af eksisterende forskning, at tidlig kriminalitetsforebyggelse ikke kan betragtes som et tilstrækkeligt redskab. Med andre ord er der behov for andre typer af indsatser i forskellige arenaer senere i barnets opvækst, og senere i udviklingen af en problemskabende adfærd, såfremt den grundlæggende målsætning om at opnå en markant reduktion i omfanget af børne- og ungdomskriminalitet skal opfyldes (Greve & Andersen, 2013, s. 10). Således kan specialets analyseresultat vedrørende alder forklares med, at bekymringssamtalen iværksættes for sent og dermed ikke formår at forhindre de ældre aldersgrupper i at fortsætte en kriminel løbebane. Dette skal tillige ses i lyset af, at bekymringssamtalen først iværksættes, når den bekymrende og/eller kriminelle adfærd allerede er indtruffet, hvilket ifølge eksisterende forskning er for sent.

6.2 Piger er underlagt mere kontrol end drenge

Mænd begår i højere grad kriminalitet end kvinder og er mere tilbøjelige til recidiv (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 380). Dette var baggrunden for udarbejdelsen af specialets anden hypotese, som omhandler kønspektivet i relation til recidiv. Analyseresultatet viser, at drenge har større sandsynlighed for at recidivere efter deltagelse i en bekymringssamtale sammenlignet med piger, hvilket således er i overensstemmelse med såvel eksisterende forskning som specialets opstillede hypotese herom. Kønspektivet og forklaringen på kønsdifferentieringen i tilbøjeligheden til kriminalitet og recidiv er mangesidet. Der har været talrige bestræbelser på at anvende traditionelle teorier i forklaringen af kønsforskellen i kriminalitet. Nedenfor beskrives og diskuteres et kontrolteoretisk perspektiv på kønsdifferentieringen i kriminalitet, herunder sociale bånd- og selvkontrol teori, da disse vurderes til at være særligt relevante i forklaringen herpå.

Ud fra et kontrolteoretisk perspektiv er kvinder underlagt mere social kontrol end mænd, hvilket kan være en mulig forklaring på, at recidiv er hyppigst forekommende blandt mænd (Cullen, Agnew & Wilcox, 2018c, s. 275; Hirschi, 2018, s. 169-177). Ifølge Costello og Mederer er kvinder i højere grad end mænd undergivet kontrol og supervision af andre i forhold til deres handlinger og ageren. Tillige bliver kvinder i højere grad end mænd sanktioneret for afvigende adfærd og omgang med kriminelle jævnaldrende af samfundet (Cullen, Agnew & Wilcox, 2018c, s. 275; Hirschi, 2018, s. 169-177). Derudover er kvinder mere moralsk forpligtet og dermed begrænset som følge af samfundsskabte typeskrifter omkring, hvordan kvinder bør være og agere (Cullen, Agnew & Wilcox, 2018c, s. 275; Hirschi, 2018, s. 169-177). Kvinders tilknytning til andre mennesker samt tiltro til de konventionelle samfundsmæssige normer og værdier er af større værdi for kvinder end de er for mænd, hvorfor dette i højere grad vil afholde kvinder fra at begå kriminalitet modsat mænd (Cullen, Agnew & Wilcox, 2018c, s. 275; Hirschi, 2018, s. 169-177). I et kontrolteoretisk perspektiv er kvinder således i større grad end mænd underlagt en direkte og indirekte social kontrol, og de tillægger tillige de sociale bånd større betydning, hvilket kan forklare, hvorfor kvinder er mindre tilbøjelige til at begå kriminalitet samt recidivere (Hirschi, 2018, s. 169-177).

Foruden de beskrevne bindinger mellem individet og samfundet, som udgør social kontrol over individets handlinger, er indre kontrolmekanismer ligeledes essentiel i forståelsen af kønsdifferentieringen i tilbøjeligheden til kriminalitet og recidiv. Gottfredson og Hirschi

bestrider ikke, at social kontrol kan have en indvirkning på mænd og kvinders tilbøjelighed til kriminalitet. De hævder dog, at traditionelle perspektiver overvurderer effekten af de faktorer, som udgør en social kontrol, og at forklaringen på kønsdifferentieringen i højere grad skal findes i forskellen på mænd og kvinders grad af selvkontrol, hvortil de finder en betydelig kønsforskel (Burton, Cullen, Evans, Alarid & Dunaway, 1998, s. 124). Undersøgelser viser, at kvinder socialiseres til at udøve mere selvkontrol, hvilket ifølge Costello og Mederer stammer fra kvinders historiske rolle som den primære omsorgsperson. Kvinder har således af natur en større selvkontrol end mænd og er dermed bedre rustet til at modstå kriminalitet (Cullen, Agnew & Wilcox, 2018c, s. 275; Gottfredson & Hirschi, 2018, s. 178-190). Modsat følger, at mænd i et historisk perspektiv ikke har været lige så stor en del af husholdning og børnepasning, hvorfor de af natur har en lavere selvkontrol og dermed større sandsynlighed for kriminalitet og recidiv (Cullen, Agnew & Wilcox, 2018c, s. 275-276; Gottfredson & Hirschi, 2018, s. 178-190).

6.3 Negative effekter ved opfølgningssamtalen

Analyseresultaterne vedrørende opfølgningssamtale viser, at børn og unge, der efter bekymringssamtalen har været til en opfølgningssamtale, er i større risiko for at recidivere, hvilket er i modstrid med den opstillede hypotese, hvori det er ekspliciteret, at der foreligger en forventning om, at opfølgningssamtalerne modvirker risikoen for recidiv.

Associationen mellem recidiv og opfølgende samtaler kan først og fremmest være forårsaget af *selektionsbias* (Wainer, Palmer & Bradlow, 1998, s. 3-7) De børn og unge, der indkaldes til en opfølgningssamtale, er formentlig de børn og unge, der er vurderet til at være i størst risiko for recidiv på baggrund af parametre, der ikke har været mulige at måle, da vurderingen er baseret på faglige vurderinger. Således kan der være en potentiel skævhed i undersøgelsespopulationen, hvilket kan have en effekt på specialets analyseresultat (Wainer, Palmer & Bradlow, 1998, s. 3-7).

Der hersker bred konsensus i forskningslitteraturen om, at tidlig kriminalitetsforebyggelse kan nedsætte risikoen for, at børn og unge påbegynder et liv i kriminel løbebane (Welsh & Farrington, 2007, s. 1). Ved identifikation og udvælgelse af strukturelle risikogrupper, for eksempel ud fra risikofaktorer som familiens socioøkonomiske status, er det muligt at forebygge kriminalitet ved at udvikle redskaber, der fjerner eller nedsætter netop disse risici

(Welsh & Farrington, 2007, s. 1; Christoffersen et al., 2011, s. 10). Som tidligere nævnt er det dog værd at bemærke, at tidlige interventioner ikke entydigt accepteres som værende effektive, da tidlige forebyggende indsatser målrettet kriminalitetstruede børn og unge kan have nogle utilsigtede og uønskede konsekvenser (Gatti, 1998, s. 114-115). Da formålet med opfølgningssamtaler og bekymringssamtalen i sin helhed er at identificere potentielt fremtidige kriminelle og afværge udviklingen af kriminel adfærd, kan dette have en stigmatiserende effekt. Dette kan være medvirkende til at lette udviklingen for netop den adfærd, som de søger og bremse, hvormed risikoen for kriminalitet øges, hvilket kan være en mulig forklaring på, hvorfor recidivraten er højest blandt de børn og unge, der har været til en opfølgningssamtale (Gatti, 1998, s. 116). Stemplingen af børn og unge, som har været til en bekymringssamtale og dernæst en opfølgende samtale, kan medføre, at disse børn og unge fastholdes i den afvigende adfærd, da der foreligger en implicit forventning om yderligere afvigelse. Denne forudsigtelse kan blive en selvopfyldende profeti, da stemplingen forankres og internationaliseres som en del af disse børn og unges identitet, hvormed risikoen for yderligere afvigelse øges (Gatti, 1998, s. 116; Jackson & Hay, 2013, s. 302-303; Becker, 2005, s. 52).

I overensstemmelse med stemplingsteorien kan Braithwaites teoretisering om kriminalitet ligeledes anvendes med henblik på at opnå en forståelse af, hvorfor recidiv blandt børn og unge, der har været til en opfølgende samtale, er hyppigst forekommende. Formålet med en bekymringssamtale og en opfølgende samtale er at ansvarliggøre børn og unge, hvorunder konsekvenserne af adfærden klargøres (Rigspolitiet, 2021, s. 9). Som beskrevet i afsnit 1.4 stemmer dette overens med regeringens opprioritering af det kriminalpræventive arbejde gennem et øget fokus på forebyggelse og konsekvens (Regeringen, 2015, s. 6). Det kan dog diskuteres, hvorvidt det har den modsatte effekt, end den kriminalpræventive indsats er tiltænkt. Ansvarliggørelse af kriminelle handlinger kan anskues som et forsøg på at fremkalde *skyld* og *skam* hos børn og unge, således der opnås en erkendelse af nødvendigheden af en adfærdsændring. Dette kan være medvirkende til at øge risikoen for kriminalitet, da børn og unge bliver udstødt og afskåret fra konventionelle forhold (Cullen, Agnew & Wilcox, 2018b, s. 198; Braithwaite, 2018, s. 205-213). I lighed med Braithwaite hævder Sherman, at indgriben i børn og unges liv kan have potentielle konsekvenser. Sherman foreskriver blandt andet, at der på baggrund af strafferetlige sanktioner kan opstå *trods*, som øger risikoen for kriminalitet som følge af, at sanktionerne opfattes som værende stigmatiserende og uretfærdige. Dette kan således være en mulig forklaring på, at recidiv er hyppigst forekommende efter deltagelse i en opfølgende samtale (Cullen, Agnew & Wilcox, 2018b, s. 198; Sherman, 2018, s. 214-221).

Politiet er ansvarshavende for bekymringssamtalen og den opfølgende samtale, hvorfor der altid er en politibetjent til stede under samtalen potentielt iført en uniform, og samtalen finder ligeledes ofte sted på politistationen (Pedersen, 2013, s. 10-11). Således kan politiets tilstedeværelse samt omgivelserne for samtalen have en afskrækkende effekt på børn og unge. Flere undersøgelser har påvist, at sekundære forebyggende indsatser, der bygger på kontrol, disciplinering og afskrækkelse, er de mindst effektive til at forebygge kriminalitet, og disse indsatser kan tilskynde til øget kriminalitet (Rambøll, 2013, s. 26; Cullen, Agnew & Wilcox, 2018d, s. 353-362). Der hersker der ikke konsensus om, hvorvidt det er politiet, der skal varetage og afholde bekymringssamtalen og de opfølgende samtaler, hvilket er funderet i, at samtalerne med børn og unge ofte stiller høje krav til medarbejdernes socialfaglige kompetencer og socialfaglige viden i afdækningen af børn og unges sociale situation. Flere mener derfor, at bekymringssamtalerne og de opfølgende samtaler bør varetages af de faggrupper, der besidder disse kompetencer og socialfaglige viden, der er nødvendig (Pedersen, 2013, s. 17). Desuden er det værd at bemærke, at forebyggende indsatser, der varetages af personer, som er gennemsyret af værdier, som er genereret i en anden social kontekst, er kontraproduktive (Gatti, 1998, s. 125).

Dette kan således være mulige forklaringer på, at forekomsten af recidiv er hyppigst blandt de børn og unge, der ydermere efter bekymringssamtalen har været til en opfølgende samtale. National såvel som international forskning peger på, at indsatser, der inddrager børn og unge/børn og unges familie samt integrerede indsatser, der på samme tid fokuserer på flere forskellige aspekter af barnet/den unges liv, har størst sandsynlighed for en positiv kriminalitetsforebyggende effekt (Rambøll, 2013, s. 2). Integrerede indsatser arbejder ofte på tværs af barnets trivsel i familien og i skolen, og forskningen peger på, at dette er to af de vigtigste arenaer i relation til forebyggelse af kriminel adfærd blandt børn og unge. Indsatser, der har haft fokus på træning af børn og unges kompetencer til mestring af eget liv, har en positiv effekt på recidiv. Endelig peger forskningen på, at det særdeleshed er indsatser, der fokuserer på at styrke børn og unges og eventuelt hele familiens ressourcer snarere end på at mindske børn og unges problemadfærd, der har størst effekt (Rambøll, 2013, s. 2).

6.4 Frygten for straf og pågribelse

Eksisterende forskning har påvist, at jo mere alvorlig kriminalitet, børn og unge har begået, desto større er risikoen for senere recidiv (Cottle, Lee & Heilbrun, 2001, s. 380). Det er med afsæt heri, at nærværende speciale har opstillet en hypotese om, at alvorsgraden af bekymringsårsagen forud for bekymringssamtalen har betydning for recidiv blandt børn og unge, herunder at sandsynligheden er større, jo mere alvorlig bekymringsårsagen er. Resultaterne af analysen viser, at der er større sandsynlighed for recidiv ved handlinger, hvor straffeloven overtrædes, herunder både personfarlig- og ikke-personfarlig afvigende adfærd. I forlængelse heraf viser analyseresultatet tillige, at sandsynligheden er størst ved ikke-personfarlig kriminalitet. Når børn og unge, der allerede ved sin kriminalitetsdebut begår en handling, der karakteriseres som værende særligt alvorlig, kan der argumenteres for, at de dermed allerede har indtrådt og påbegyndt en kriminel løbebane. Modsat følger, at børn og unge, der forud for bekymringssamtalen udviser bekymrende adfærd, der ikke kan karakteriseres som værende lige så alvorlig, kan der være et større arbejde forbundet med at forhindre fortsættelse eller forværring af den kriminelle adfærd. Dette kan således forklare, hvorfor recidiv i højere grad hænger sammen med alvorlige bekymringsårsager frem for blot bekymrende adfærd.

Mennesker er forskellige på alle ledder og kanter. Dette indbefatter blandt andet forskelle i opvækstvilkår, evner, holdninger og normer, hvormed tilbøjeligheden til at give efter for fristelser til at begå kriminalitet er forskellige (Tranæs, 2008, s. 21). Dette afhænger ifølge Tranæs af individets psykiske konstitution i sin helhed samt af forhold som normer, moral, ego, temperament og impulsivitet mv. Det er alt sammen noget, der formes i et samspil mellem medfødte og tillærte personlige egenskaber (Tranæs, 2008, s. 21). På baggrund heraf er det ikke underligt, at straf har en forskellig indvirkning på individet, og at straf kan virke afskrækkende på nogle. Som nævnt indledningsvist er individets tilbøjelighed til kriminalitet og afstandtagen herfra forskellig, hvilket ligeledes gælder individets moralske tærskel. Dette betyder, at nogle individer slet ikke afvejer fordele og risici ved ulovlige handlinger, og medmindre omstændighederne er ekstreme, så brydes loven ikke. Modsat følger, at andre individer foretager denne slags overvejelser, heriblandt de forventede konsekvenser ved lovbrud, hvor både straffen og risikoen for pågribelse kan virke afskrækkende (Tranæs, 2008, s. 23; Cornish & Clarke, 2018, s. 373-378). Foruden den formelle straf kan samfundets uformelle straf ligeledes tillægges en betydning, da konsekvenserne af at blive taget for en

kriminell handling ikke udelukkende indbefatter bøde og/eller inkapacitering. En dom og straf kan have alvorlige konsekvenser for individet i form af eksempelvis arbejdsløshed og stigmatisering affødt af civilsamfundet, hvilket kan være langt mere alvorlig end den formelle straf (Tranæs, 2008, s. 23). Dette kan være en mulig forklaring på, at recidiv er hyppigst forekommende blandt børn og unge, der har en ikke-personfarlig afvigende adfærd, da risikoen for pågribelse og konsekvenserne heraf er langt mindre modsat ved personfarlig afvigende adfærd. Der hersker generel konsensus i forskningen om, at høj risiko for pågribelse kan virke afskrækkende (Tranæs, 2008, s. 25; Cullen, Agnew & Wilcox, 2018d, s. 353-362).

KAPITEL 7 - KONKLUSION

7. Konklusion

Nærværende speciale er udarbejdet med formålet om at besvare problemformuleringen: *Hvilke faktorer er associeret med recidiv efter deltagelse i en bekymringsamtale?* I undersøgelsen heraf har specialet taget udgangspunkt i fire opstillede hypoteser omhandlende associationen mellem recidiv og henholdsvis alder, køn, opfølgningssamtale og bekymringsårsag. Derudover er der kontrolleret for henholdsvis psykiske udfordringer og samlevende forældre.

Specialets første hypotese vedrører associationen mellem recidiv og alder og lyder som følgende: *Der er en negativ sammenhæng mellem alder og recidiv efter deltagelse i en bekymringsamtale.* Modsat specialets opstillede hypotese er der i analysen fundet en signifikant positiv sammenhæng mellem alder og recidiv. Det kan således konkluderes, at alder er associeret med recidiv og sammenhængen heraf er, at jo ældre børn og unge er ved deres første deltagelse i en bekymringsamtale, desto større risiko er der for at de efterfølgende recidiverer. Specialet har udarbejdet hypotesen vedrørende en negativ sammenhæng mellem alder og recidiv på baggrund af eksisterende forskning, der har påvist, at recidiv stiger fortrinsvis i de tidlige teenageår og toppe i slutningen af teenageårene, hvorefter det falder i den tidlige voksenalder. En mulig forklaring på den fundne positive sammenhæng er således, at specialet udelukkende har inddraget børn og unge i alderen op til 18 år, hvorfor det efterfølgende fald for de ældre aldersgrupper ikke er medregnet. En anden mulig forklaring er, at bekymringsamtalen iværksættes for sent og dermed ikke formår at forhindre de ældre aldersgrupper i at falde tilbage til en kriminel eller afvigende adfærd.

Specialets anden hypotese relaterer sig til en association mellem recidiv og køn og forlyder således: *Drenge er i øget risiko for recidiv sammenlignet med piger efter deltagelse i en bekymringsamtale.* I overensstemmelse hermed er det i analysen fundet, at drenge har signifikant større sandsynlighed for recidiv, sammenlignet med piger. Med andre ord konkluderes det, at køn er associeret med recidiv, og sandsynligheden herfor er størst for drenge. En mulig forklaring på denne kønsdifferentiering er, at piger er underlagt mere direkte og indirekte kontrol end drenge, hvorved piger i større grad afholdes fra at begå kriminalitet og udvise afvigende og bekymrende adfærd.

Den tredje hypotese vedrører en association mellem recidiv og opfølgningssamtale og er formuleret som følgende: *Der er større sandsynlighed for recidiv blandt børn og unge, som*

ikke har været til en opfølgningssamtale, sammenlignet med børn og unge, som har været til en opfølgningssamtale. Hertil kan det konkluderes, at der ikke med sikkerhed kan fastslås en association mellem recidiv og opfølgningssamtalen, idet sammenhængen ikke er statistisk signifikant. Resultatet tenderer dog til, i modsætning til specialets opstillede hypotese, at sandsynligheden for recidiv er større, når børn og unge efter bekymringssamtalen ligeledes deltager i en opfølgningssamtale sammenlignet med børn og unge, der ikke deltager i en sådan samtale. En mulig forklaring herpå er, at politiet formentlig afholder opfølgningssamtaler med de børn og unge, hvortil det er blevet vurderet, at disse udgør den største risiko for recidiv, hvorved det er givet, at sandsynligheden for recidiv er størst, når børn og unge har været til en opfølgningssamtale. Der kan ligeledes findes en forklaring i, at børn og unge oplever ved bekymringssamtalen og den opfølgende samtale at blive stemplet som afvigende, hvilket kan afføde den konsekvens, at de fastholdes i den afvigende adfærd, da der foreligger en implicit forventning om yderligere afvigelse. I forlængelse heraf kan der tillige være skyld og skam forbundet med deltagelsen i bekymrings- og opfølgningssamtalen, hvormed formålet om at ansvarliggøre børn og unge for deres adfærd giver bagslag og i stedet øger risikoen for fortsat afvigende adfærd. Sammenfattende kan oplevelsen af at blive stemplet og behandlet uretfærdigt lede til, at børn og unge reagerer med trods og dermed fortsætter en afvigende adfærd. Endelig kan en mulig forklaring være, at børn og unge opfatter bekymringssamtalen og den opfølgende samtale som værende afskrækkende som følge af politiets tilstedeværelse og omgivelserne for samtalen, som oftest finder sted på politistationen. Eksisterende forskning peger netop på, at forebyggende indsatser, som bygger på kontrol, disciplinering og afskrækkelse har den modsatte effekt og tilskynder til yderligere kriminalitet.

Specialets fjerde og sidste hypotese omhandler associationen mellem bekymringsårsag og recidiv og er formuleret således: *Jo mere alvorlig bekymringsårsagen er, desto større er risikoen for recidiv.* Det kan hertil konkluderes, at der ikke er fundet en statistisk signifikant sammenhæng, hvorfor der ikke med sikkerhed kan siges at være en association mellem recidiv og bekymringsårsag. Resultatet peger dog i retningen af, at recidiv efter deltagelse i en bekymringssamtale er stærkt associeret med handlinger, hvor straffeloven overtrædes, idet recidiv er tættere associeret med henholdsvis personfarlig- og ikke-personfarlig afvigende adfærd end bekymrende adfærd. Specialets forventning var, at personfarlig afvigende adfærd er stærkere associeret med recidiv end ikke-personfarlig afvigende adfærd og bekymrende adfærd. I modsætning hertil er det i analysen fundet, at associationen er stærkest mellem ikke-personfarlig afvigende adfærd og recidiv. At recidiv er stærkere associeret med handlinger,

hvor straffeloven overtrædes, kan først og fremmest forklares med, at børn og unge, som allerede ved sin kriminalitetsdebut begår en handling, der kan karakteriseres som værende særlig alvorlig, allerede har indtrådt og påbegyndt en kriminel løbebane. Således kan der være et større arbejde forbundet med at forhindre fortsættelse eller forværring af den kriminelle adfærd, hvilket kan forklare, hvorfor disse handlinger i særlig grad hænger sammen med recidiv. Dernæst kan en mulig forklaring på at ikke-personfarlig afvigende adfærd er tættest associeret med recidiv være, at risikoen for pågribelse og konsekvenserne af disse handlinger er mindre end ved handlinger, der karakteriseres som personfarlige, eftersom personfarlige handlinger er karakteriseret som værende mere alvorlige. Således kan ikke-personfarlig afvigende adfærd for nogle børn og unge være mere tillokkende, idet straffen og risikoen for pågribelse ved personfarlig afvigende adfærd virker afskrækkende.

Afslutningsvist har specialet tillige undersøgt associationen mellem henholdsvis psykiske udfordringer og samlevende forældre. Hertil kan det konkluderes, at der i relation til psykiske udfordringer ikke med sikkerhed kan siges at være en association med recidiv, idet sammenhængen ikke er statistisk signifikant. Resultatet peger dog i retningen af, at børn og unge, der har psykiske udfordringer, har større sandsynlighed for recidiv. Vedrørende samlevende forældre er der fundet en statistisk signifikant sammenhæng for børn og unge, der ikke har samlevende forældre og en større sandsynlighed for recidiv. Således kan det konkluderes, at samlevende forældre er associeret med recidiv.

KAPITEL 8 - PERSPEKTIVERING

8. Perspektivering og fremtidig forskning

Resultaterne i nærværende speciale har flere muligheder for videre granskning, men også løbende gennem specialets tilblivelse er interessante områder blevet berørt, hvor spørgsmål og nye problemstillinger udspringer og lægger op til fremtidig forskning. I følgende kapitel præsenteres nogle af de videre forskningsmuligheder, som specialets resultater inspirerer til.

Som beskrevet i afsnit 4.7.1.1 har det ikke været muligt at indsamle oplysninger omkring eksempelvis barndomsforhold, som ofte er et hovedtema i kriminologi, hvorunder forældrestil og forældrekonflikter er nøgleelementer på dette område (Lyngstad & Skardhamar, 2011, s. 638-639). Eksisterende forskning og teoretiske perspektiver på recidiv, som er medtaget i nærværende speciale, har påvist, at netop udviklingen af børn og unges selvkontrol - eller manglen herpå - har stor betydning for gentagen kriminalitet, hvilket ligeledes gør sig gældende i relation til ydre kontrolmekanismer, såsom individets sociale bånd (jf. afsnit 4.7.1.1). Disse oplysninger har ikke været direkte tilgængelige i POLSAS, hvorfor disse oplysninger ikke er blevet medtaget i undersøgelsen. En fremtidig forskningsmulighed er således at undersøge, hvorvidt individets selvkontrol og sociale bånd også kan udgøre en faktor i relation til recidiv efter deltagelse i en bekymringssamtale.

Ét af de områder, der lægger op til yderligere forskning, er opfølgningssamtalen. Resultaterne af analysen viser, at afholdelse af opfølgningssamtaler er associeret med større sandsynlighed for at recidivere efterfølgende. Dette står i skarp kontrast til det forventede resultat som netop var, at opfølgningssamtalen minimerer sandsynligheden for recidiv, hvormed der opfordres til yderligere forskning heri. Derudover er det empirisk veldokumenteret, at tidlig kriminalitetsforebyggelse er stærkt forbundet med risiko for stemping, hvormed der ligeledes opfordres til yderligere forskning heri, således dette kan medtænkes i de tidlige kriminalpræventive indsatser og håndteringen heraf.

Derudover kan bekymringssamtaler i sin helhed og politiets anvendelse heraf anskues som et forsømt forskningsområde. Dette understøttes ligeledes af undersøgelsen foretaget af Justitsministeriets Forskningskontor, som havde til formål at undersøge bekymringssamtalens kriminalpræventive effekt. Konklusionen var, at det ikke var muligt at forelægge et entydigt billede af kriminalitetsudviklingen før, under og efter afholdelse af en bekymringssamtale, og på baggrund heraf var det ikke muligt at konkludere, hvorvidt bekymringssamtalerne har haft

en kriminalpræventiv effekt eller ej (Pedersen, 2013, s. 28). I forlængelse heraf viser specialets analyseresultater, at størstedelen af børn og unge, der har deltaget i en bekymringssamtale i 2019, har haft et tilbagefald til bekymrende adfærd og/eller kriminalitet. På baggrund heraf synes det væsentligt at udarbejde flere videnskabelige undersøgelser af nye og allerede eksisterende tiltag med henblik på at undersøge, hvilke kriminalpræventive tiltag, der virker, og hvorvidt de har en kriminalpræventiv effekt (Holmberg, 2006, s. 63).

Ungdomskriminalitet i sin helhed og recidiv har altomfattende negative konsekvenser på børn og unge, familier og samfundet generelt. Ungdomskriminalitet påvirker individet såvel som deres familie, nabolag og samfund som helhed - alt sammen med betydelige omkostninger (Alltucker et al., 2006, s. 480). Således opfordres der til et fremtidigt fokus herpå med henblik på at minimere de omkostninger, der er særligt forbundet med ungdomskriminalitet og recidiv.

KAPITEL 9 - LITTERATURLISTE

9. Litteraturliste

- Agresti, A. & Finlay, B. (2014). *Statistical Methods for the Social Sciences* (4. udgave). Limited Pearson Education.
- Alltucker, K. W., Bullis, M., Close, D., & Yovanoff, P. (2006). Different pathways to juvenile delinquency: Characteristics of early and late starters in a sample of previously incarcerated youth. *Journal of Child and Family Studies*, 15(4), s. 479-492. Sidst lokaliseret d. 03. juni 2022 på: <https://doi.org/10.1007/s10826-006-9032-2>
- Andersen, L. B., Laustsen, L. & Cecchini, M. (2020). Forskningskriterier. I K.M. Hansen., L.B. Andersen, & S.W. Hansen (red.), *Metoder i statskundskab* (s. 97-121). (3. udgave). København: Hans Reitzels Forlag.
- Balvig, F. (2015). *Kriminalitetsudviklingen* (s. 1-27). Det Kriminalpræventive Råd. Sidst lokaliseret d. 24. februar 2022 på: <https://dkr.dk/media/7057/kriminalitetsudviklingen.pdf>
- Becker, H. S. (1963). *Outsiders. Studies in the sociology of deviance* (s. 1-17). New York: The Free Press.
- Becker, H. S. (2005). *Outsidere: Studier i afvigelsessociolog.* København: Hans Reitzels Forlag.
- Bischoff, C. & Klemmensen, R. (2020). Fra spørgsmål til hypoteser. I K. M. Hansen, L. B. Andersen, & S. W. Hansen (red.), *Metoder i statskundskab* (s. 47-68). (3. udgave). København: Hans Reitzels Forlag.
- Bjarnøe, C. & Hansen, K.M. (2020). Kvantitative datakilder. I K. M. Hansen, L. B. Andersen, & S. W. Hansen (red.), *Metoder i statskundskab* (s. 305-326). (3. udgave). København: Hans Reitzels Forlag.

- Bjørger, T. (2016). Introduction: A Comprehensive Model for Preventing Crime. I T. Bjørger (red.), *Preventing Crime: A holistic approach* (s. 1-35). Palgrave Macmillan.
- Braithwaite, J. (2018). Crime, Shame, and Reintegration. I F. T. Cullen, R. Agnew, & P. Wilcox (red.), *Criminological Theory: Past to Present* (s. 205-213). Oxford University Press.
- Brame, R., Turner, M. G., & Paternoster, R. (2010). Missing Data Problems in Criminological Research. I A. R. Piquero, & D. Weisburd (red.), *Handbook of Quantitative Criminology* (s. 273-288). New York: Springer.
- Brimicombe, A. (2016). Analyzing Police-Recorded data. *Legal information management*, 16(2), s. 71-77. Sidst lokaliseret d. 03. juni 2022: doi:10.1017/S1472669616000207
- Bryman, A. (2016). Quantitative Research. I A. Bryman (red.), *Social Research Methods* (s. 147-370). (5. udgave). Oxford University Press.
- Burton, V. S. Jr., Cullen, F. T., Evans, T. D., Alarid, L. F., & Dunaway, R. G. (1998). Gender, Self-control, and Crime. *Journal of Research in Crime and Delinquency*, 35(2), s. 123-147. Sidst lokaliseret d. 03. juni 2022 på:
<https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.1177/0022427898035002001>
- Christoffersen, M. N., Olsen, P. S., Vammen, K. S., Nielsen, S. S., Lausten, M., & Brauner, J. (2011). *Tidlig identifikation af kriminalitetstruede børn og unge. Risiko- og beskyttelsesfaktorer*. København: SFI - Det Nationale Forskningscenter for Velfærd. Sidst lokaliseret d. 03. juni 2022 på:
<https://www.vive.dk/da/udgivelser/tidlig-identifikation-af-kriminalitetstruede-boern-og-unge-4513/>
- Cornish, D. B., & Clarke, R. V. (2018). Crime as a Rational Choice. I F. T. Cullen, R. Agnew, & P. Wilcox (red.), *Criminological Theory: Past to Present* (s. 373-378). Oxford University Press.

Cottle, C. C., Lee, R. J., & Heilbrun, K. (2001). The prediction of criminal recidivism in juveniles: A meta-analysis. *Criminal Justice and behaviour*, 28(3), s. 367-394. SAGE journals. Sidst lokaliseret d. 22. marts 2022 på:
<https://journals.sagepub.com/doi/pdf/10.1177/0093854801028003005>

Cullen, F. T., Agnew, R., & Wilcox, P. (2018c). Feminist Theories: Gender, Power, and Crime. I F. T. Cullen, R. Agnew, & P. Wilcox (red.), *Criminological Theory: Past to Present* (s. 269-283). Oxford University Press.

Cullen, F. T., Agnew, R., & Wilcox, P. (2018a). Growing Up Criminal: Trait and Biosocial Theories. I F. T. Cullen, R. Agnew, & P. Wilcox (red.), *Criminological Theory: Past to Present* (s. 441-450). Oxford University Press.

Cullen, F. T., Agnew, R., & Wilcox, P. (2018b). Labeling Theory: Societal Reaction and the Creation of Criminals. I F. T. Cullen, R. Agnew, & P. Wilcox (red.), *Criminological Theory: Past to Present* (s. 193-204). Oxford University Press.

Cullen, F. T., Agnew, R., & Wilcox, P. (2018d). Reviving Classical Theory: Deterrence and Rational Choice Theories. I F. T. Cullen, R. Agnew, & P. Wilcox (red.), *Criminological Theory: Past to Present* (s. 353-366). Oxford University Press.

Danmarks Statistik (2021). *Kriminalitet 2020*. Danmarks Statistik. Sidst lokaliseret d. 23. februar 2022 på:
<https://www.dst.dk/Site/Dst/Udgivelser/GetPubFile.aspx?id=36058&sid=krim2020>

de Vaus, D.A (2001). Issues in cross-sectional designs. I D. A. de Vaus (red.), *Research Design in Social Research*. (s. 176-193). SAGE Publications.

de Vaus, D. A. (2001). Cross-sectional design. I D. A. de Vaus (red.), *Research Design in Social Research*. (s. 170-175). SAGE Publications.

de Vaus, D. A. (2001). The context of design. I D. A. de Vaus (red.), *Research Design in Social Research*. (s. 1-16). SAGE Publications.

Direktoratet for Kriminalforsorgen (2016). Kriminalforsorgens Recidivstatistik 2015.

Senest lokaliseret d. 11. april 2022 på:

<https://www.kriminalforsorgen.dk/wp-content/uploads/2018/12/recidiv-2015.pdf>

Ejrnæs, A. (2016). Sekundære data i komparative og tidsserieundersøgelser. I C. J. Kristensen, & M. A. Hussain (red.), *Metoder i Samfundsvidenskaberne* (s. 205-234). Samfundslitteratur.

Eskjær, M. F., & Helles, R. (2015). *Kvantitativ indholdsanalyse* (1. udgave).

Samfundslitteratur.

Fuglsang, T., & Hansen, S. B (2021). *Udvikling i børne- og ungdomskriminalitet 2011-2020.*

Med separate opgørelser for kommuner og politikredse. Justitsministeriets Forskningskontor. Sidst lokaliseret d. 23. februar 2022 på:

<https://www.justitsministeriet.dk/wp-content/uploads/2021/06/Udvikling-i-boerne-og-ungdomskriminalitet-2011-2020.pdf>

Gatti, U. (1998). Ethical issues raised when early intervention is used to prevent crime.

European Journal on Criminal Policy and Research, 6(1), s. 113-132. Sidst

lokaliseret den 05. maj på: <https://doi.org/10.1023/A:1008651002690>

Gottfredson, M. R., & Hirschi, T. (2018). A General Theory of Crime. I F. T. Cullen, R.

Agnew, & P. Wilcox (red.), *Criminological Theory: Past to Present* (s. 178-190).

Oxford University Press.

Graunbøl, H. M., Kielstrup, B., Muiluvuori, M. L., Tyni, S., Baldursson, E. S.,

Guðmundsdóttir, H., Kristoffersen, R., Krantz, L., & Lindsten, K. (2010). *Retur - en nordisk undersøgelse af recidiv blant klienter i kriminalforsorgen.* Kriminalomsorgens

uddanningscenter. Sidst lokaliseret den 01. juni på:

<https://krus.brage.unit.no/krus-xmlui/handle/11250/160672>

Greve, M. F., & Andersen, D. E. (2013). *Forebyggelse af kriminalitet blandt børn og unge. En litteraturoversigt*. CFK - Folkesundhed og Kvalitetsudvikling. Sidst lokaliseret d. 04. april 2022 på:
<https://www.defactum.dk/publikationer/showPublication?publicationId=517&pageId=309986>.

Hadjimatheou, K. (2016). Criminal labelling, publicity, and punishment. *Law and Philosophy*, 35(6), s. 567-593. Sidst lokaliseret d. 03. juni 2022 på:
<https://link.springer.com/article/10.1007/s10982-016-9274-0>

Hansen, K. M., Andersen, L. B., & Hansen, S. W. (2020). At lave undersøgelser inden for statskundskab. I K. M. Hansen, L. B. Andersen, & S. W. Hansen (red.), *Metoder i statskundskab* (s. 23-46). (3. udgave). København: Hans Reitzels Forlag.

Hestehave, N. K. (2013). *Proaktiv kriminalitetsbekæmpelse for politifolk*. (1. udgave). Samfundslitteratur.

Hirschi, T. (2018). Social Bond Theory. I F. T. Cullen, R. Agnew, & P. Wilcox (red.), *Criminological Theory: Past to Present* (s. 169-177). Oxford University Press.

Holmberg, L. (2006). Hvad virker og hvad virker ikke i politiarbejde? I B. Kyvsgaard (red.), *Hvad virker – hvad virker ikke? Kundskabsbaseret kriminalpolitik og praksis* (s. 41-66), København: Jurist- og Økonomforbundets Forlag.

Hussain, M. A. (2016). Datapræsentation og Fordelinger. I C. J. Kristensen, & M. A. Hussain (red.), *Metoder i Samfundsvidenskaberne* (s. 235-250). Samfundslitteratur.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet (2006). *Psykisk sygdom og kriminalitet*. København: Schultz Grafisk. Sidst lokaliseret d. 03. juni 2022 på:
<https://sum.dk/Media/1/5/Psykisk%20sygdom%20og%20kriminalitet%20pdf.pdf>

Jackson, D. B., & Hay, C. (2013). The Conditional Impact of Official Labeling on Subsequent Delinquency: Considering the Attenuating Role of Family Attachment. *Journal of Research in Crime and Delinquency*, 50(2), s. 300-322. Sidst lokaliseret den 03. marts 2022 på: <https://doi.org/10.1177/0022427812444931>

Jackson, D. B., Testa, A., & Vaughn, M. G. (2020). Low Self-control and Legal Cynicism among At-Risk Youth: An Investigation into Direct and Vicarious Police Contact. *Journal of Research in Crime and Delinquency*, 57(6), s. 741-783. Sidst lokaliseret den 04. maj 2022 på: <https://doi.org/10.1177/0022427820929735>

Jacobsen, M. H. (2018). Introduktion: Metoder i studiet af kriminalitet. I M. H. Jacobsen (red.), *Metoder i kriminologi* (s. 1-40). (1. udgave). København: Hans Reitzels Forlag.

Jacobsen, R. H. (2013). *Samfundsøkonomisk cost-benefit-analyse af kriminalpræventive indsatser*. Centre for economic and business research. Sidst lokaliseret d. 22. marts 2022 på: <https://dkr.dk/media/7212/cost-benefit-analyse-rapport.pdf>

Jensen, S. Q., Klement, C., Nielsen, T. R., & Vitus, K. (2019). *Kriminalitet og etniske minoriteter: Del II: En kortlægning af årsagsforklaringer*. Det Kriminalpræventive Råd. Sidst lokaliseret d. 01. juni 2022 på: <https://dkr.dk/materialer/kriminalitet-og-forebyggelse/kriminalitet-og-etniske-minoriteter-del-ii>

Justitsministeriet (2009). *Betænkning om indsatsen mod ungdomskriminalitet - Afgivet af Kommissionen vedrørende ungdomskriminalitet - Betænkning nr. 1508*. Senest lokaliseret d. 24. februar 2022 på: <https://socialstyrelsen.dk/filer/unge/kriminalitet/litteratur-om-ungdomssanktionen/betaenkning-om-indsatsen-mod-ungdomskriminalite.pdf>

Justitsministeriet (2019). *Udvikling i børne- og ungdomskriminalitet 2006-2019: Med separate opgørelser for kommuner og politikredse*. Justitsministeriets Forskningskontor. Sidst lokaliseret d. 31. maj 2022 på:

https://www.justitsministeriet.dk/sites/default/files/media/Arbejdsomraader/Forskning/Forskningsrapporter/2020/udvikling_i_boerne-_og_ungdomskriminalitet_2006-2019.pdf

Jørgensen, T. T., Kyvsgaard, B., Pedersen, A. J. B., & Pedersen, M. L. (2012). *Risikofaktorer, effektevalueringer og behandlingsprincipper. En forskningsoversigt*. København: Justitsministeriets Forskningskontor. Sidst lokaliseret den 04. marts 2022 på:

<https://www.justitsministeriet.dk/sites/default/files/media/Arbejdsomraader/Forskning/Forskningsrapporter/2012/Resocialiseringsrapport%20%202012.pdf>

Jørgensen, T. T., Kyvsgaard, B., Pedersen, A. J. B., & Pedersen, M. L. (2015). *Præventive effekter af straf og andre tiltag over for lovovertrædere - En forskningsoversigt*. København: Justitsministeriets Forskningskontor. Sidst lokaliseret den 5. marts på:

<https://www.justitsministeriet.dk/sites/default/files/media/Arbejdsomraader/Forskning/Forskningsrapporter/2015/Resocialiseringsrapport%20%202015.pdf>

Krippendorff, K. (2004). *Content Analysis: An Introduction to Its Methodology*. (2. udgave). Sage Publications.

Kyvsgaard, B. (2020). *Udvikling i børne- og ungdomskriminalitet 2006-2019 Med separate opgørelser for kommuner og politikredse*. Justitsministeriets Forskningskontor. Sidst lokaliseret d. 23. februar 2022 på:

<https://www.justitsministeriet.dk/wp-content/uploads/2020/10/Boerne-og-ungdomskriminalitet-2006-2019.pdf>

Lacy, S., Watson, B. R., Riffe, D., & Lovejoy, J. (2015). Issues and Best Practices in Content Analysis. *Journalism & Mass Communication Quarterly*, 92(4), s. 791–811. Sidst lokaliseret d. 04. maj 2022 på:

<https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.1177/1077699015607338>

- Larsen, E. G. (2017). Logistisk regression med binært udfald. I M. A. Hussain, & J. T. Lauridsen (red.), *Videregående kvantitative metoder* (s. 47-64). Samfundslitteratur.
- Li, S. D. (2004). The impact of self-control and social bonds on juvenile delinquency in a national sample of midadolescents. *Deviant Behavior*, 25(4), s. 351-373. Sidst lokaliseret den 04. april 2022 på: <https://doi.org/10.1080/01639620490441236>
- Lynggaard, K. (2015). Dokumentanalyse. I S. Brinkmann & L. Tanggaard (red.), *Kvalitative Metoder. En grundbog*. (2. udgave). København: Hans Reitzels Forlag.
- Lyngstad, T. H., & Skardhamer, T. (2011). Nordic Register Data and Their Untapped Potential for Criminological Knowledge. *Crime and Justice*, 40(1), s. 613-645. Sidst lokaliseret d. 12. april 2022 på: https://www.researchgate.net/publication/259708933_Nordic_Register_Data_and_Their_Untapped_Potential_for_Criminological_Knowledge
- Maruna, S. (2010). Mixed Method Research in Criminology: Why Not Go Both Ways?. I A. R. Piquero & D. Weisburd (red.), *Handbook of Quantitative Criminology* (s. 123-140). New York: Springer.
- May, J., Osmond, K., & Billick, S. (2014). Juvenile Delinquency Treatment and Prevention: A Literature Review. *Psychiatric quarterly*, 85(3), 295-301. Sidst lokaliseret den 10. marts. 2022 på: DOI: 10.1007/s11126-014-9296-4
- Moffitt, T. E. (1993). Adolescence-Limited and Life-Course-Persistent Antisocial Behavior: A Developmental Taxonomy. *Psychological review*, 100(4), s. 674-701. Sidst lokaliseret d. 01. juni 2022 på: http://users.soc.umn.edu/~uggen/Moffitt_PR_93.pdf

- Moffitt, T. E. (2018). Pathways in the Life Course to Crime. I F. T Cullen., R. Agnew, & P. Wilcox (red.), *Criminological Theory: Past to Present* (s. 503-522). Oxford University Press.
- Monrad, M. (2018). Analyse af tal. I M. Monrad & P. Olesen (red.), *Forskningsmetode i socialt arbejde* (s. 203-230). København: Hans Reitzels Forlag.
- Møller, K. (2018). Dokumentanalyse. I M. H. Jacobsen (red.), *Metoder i kriminologi*. (s. 201-227). (1. udgave). København: Hans Reitzels Forlag.
- Pedersen, A. B (2018). Kvantitative kriminalitetsdata - om kildemateriale og læsning af oplysninger om kriminalitet. I M. H. Jacobsen (red.), *Metoder i Kriminologi* (s. 53-84). København: Hans Reitzels Forlag.
- Pedersen, A. B., & Jørgensen, T. T. (2017). *Udvikling i ungdomskriminalitet. De mest Kriminelle*. Justitsministeriets Forskningskontor. Sidst lokaliseret d. 23. februar 2022 på: <https://www.regeringen.dk/media/4218/rapport-udvikling-ungdomskrim.pdf>
- Pedersen, M. L. (2013). *Kortlægning og evaluering af politiets brug af bekymringssamtaler og -breve*. Justitsministeriets forskningskontor.
- Piquero, A. R., & Weisburd, D. (2010). Introduction. I A. R. Piquero, & D. Weisburd (red.), *Handbook of Quantitative Criminology*. New York: Springer.
- Polit, D. F., & Beck, C. T. (2010). Generalization in quantitative and qualitative research: Myths and strategies. *International Journal of Nursing Studies*, 47(11), s. 1451-1458. Sidst lokaliseret den 30. april 2022 på: <https://core.ac.uk/download/pdf/49282746.pdf>
- Rambøll (2013). *Kriminalpræventive indsatser: Kortlægning af viden og evidens*. Sidst lokaliseret den 14. maj. 2022 på: <https://www.kk.dk/sites/default/files/agenda/0a54c7de-de32-4823-be84-3faeeacba716/91f2e51a-0a10-4ac0-8930-4bac7df308c1-bilag-4.pdf>

Regeringen (2015). *En ungdom uden kriminalitet - tydelig konsekvens, flere i uddannelse og arbejde*. Sidst lokaliseret d. 24. februar 2022 på:

https://www.regeringen.dk/media/1311/en_ungdom_uden_kriminalitet.pdf

Regeringen (2018). *Aftale mellem Regeringen (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti. Aftale om en reform af indsatsen mod ungdomskriminalitet - Alle handlinger har konsekvenser*. Sidst lokaliseret d. 24. februar 2022 på:

<https://www.regeringen.dk/media/5475/aftaletekst-29-juni-2018.pdf> /

<https://www.regeringen.dk/aktuelt/publikationer-og-aftaletekster/aftale-om-en-reform-af-indsatsen-mod-ungdomskriminalitet/>

Reisig, M. D., Wolfe, S. E., & Holtfreter, K. (2011). Legal Cynicism, Legitimacy, and criminal offending: The Non-Confounding Effect of Low Self-Control. *Criminal Justice and Behavior*, 38(12), 1265-1279. Sidst lokaliseret d. 04. april 2022 på:

<https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.1177/0093854811424707>

Rigspolitiet (2021). *Bekymringssamtale – et redskab i politiets kriminalitetsforebyggende arbejde*. 3. version. Internt brug³

Rockwoolfonden (2006). *Direkte omkostninger ved kriminalitet i Danmark*. Sidst lokaliseret d. 22. marts 2022 på:

<https://www.rockwoolfonden.dk/app/uploads/2016/01/Teknisk-note-nr-15-1.pdf>

Sherman, L. W. (2018). Defiance Theory. I F. T Cullen., R. Agnew, & P. Wilcox (red.), *Criminological Theory: Past to Present* (214-221). Oxford: Oxford University Press.

Socialstyrelsen (2012). *Veje ind og ud af kriminalitet*. Tidligere kriminelle unges erfaringer. NIRAS Konsulenterne.

³ Er vedlagt i bilag 1.

Stubager, R., & Sønderkov, K. M. (2011). *Forudsætninger for lineær regression og variansanalyse efter mindste kvadraters metode*. Institut for Statskundskab, Aarhus Universitet.

Tranæs, T. (2008). Introduktion. I T. Tranæs, & L. P. Geerdsen (red.), *Forbryderen og samfundet - Livsvilkår og uformel straf* (s. 1-178). København: Gyldendal.

Treiman, D. J. (2009). Introduction to multiple correlation and regression (Ordinary Least Squares). I D. J. Treiman (red.), *Quantitative Data Analysis: Doing Social Research to Test Ideas*. John Wiley & Sons.

Vatcheva, K. P., Lee, M., McCormich, J. B., & Rahbar, M. H. (2016) Multicollinearity in regression analyses conducted in epidemiologic studies. *Epidemiology (Sunnyvale, Calif.)*, 6(2). Sidst lokaliseret den 28. maj 2022 på: DOI: 10.4172/2161-1165.1000227

Wainer, H., Palmer, S., & Bradlow, E. T. (1998). A selection of selection anomalies. *Chance*, 11(2), s. 3-7. Sidst lokaliseret d. 03. juni 2022 på:
<http://math.uprag.edu/AselectionofSelectionAnomaliesWainer.pdf>

Watt, B., Howells, K., & Delfabbro, P. (2004). Juvenile Recidivism: Criminal Propensity, Social Control and Social Learning Theories. *Psychiatry, Psychology and Law*, 11(1), s. 141-153. Sidst lokaliseret den 06. maj 2022 på:
<https://doi.org/10.1375/pplt.2004.11.1.141>

Weisburd, D., & Eck, J. E. (2004). What Can Police Do to Reduce Crime, Disorder, and Fear? *The annals of the American academy of political and social science*, 593(1), s. 42-65. Sidst lokaliseret den 04. maj 2022 på:
<https://doi.org/10.1177/0002716203262548>

Welsh, B. C., & Farrington, D. P. (2007). Evidence-based Crime Prevention. I B. C. Welsh & D. P. Farrington (red.), *Preventing Crime: What works for Children, Offenders, Victims and Places* (s. 1-17). New York: Springer

White, M. D., & Marsh, E. E. (2006) Content Analysis: A flexible methodology. *Library trends*, 55(1), s. 22-45. Sidst lokaliseret den 01. maj 2022 på:

https://www.researchgate.net/publication/32957977_Content_Analysis_A_Flexible_Methodology

Wikström, P. O. H., & Treiber, K. (2007). The Role of Self-Control in Crime Causation: Beyond Gottfredson and Hirschi's General Theory of Crime. *European Journal of criminology*, 4(2), s. 237 - 264. Sidst lokaliseret den 07. maj. 2022 på:

<https://doi.org/10.1177/1477370807074858>